ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

Grupul editorial ALCRIS
lansează o nouă colecţie de carte

în curând grupul editorial ALCRIS *lansează o nouă colecţie de carte:* „MARI mMNmmk'mm *- mai multe întâmplări, răsturnări de situaţii, decepţii, bucurii si multă dragoste pe parcursul a 320 de pagini - la un preţ foarte accesibil sutelor de mii de cititori.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
FORD, MAGIE
Frumosul meu aventurier/ Margie Ford
Traducător: Cornel Romoşan
Bucureşti: Alcris, 2006.

Titlu original (eng.): Forever

ISBN 10 973-646-446-6
13 978-973-646-446-1
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor)
^ 821.111. 31 = 135.1
Colecţia „ EL şi EA “

MARGIE FORD

Frumosul meu aventurier

ALCRIS

Vă recomandăm, în aceaşi colecţie:

585. Aventura Dragostei - Marilyn Manning

Julie Brewster, copywrighter de modă se consideră fericită că poate face o călătorie la Londra. Pentru a-şi linişti bunicul, este de acord să locuiască în casa lui Morgan Stuart, un vechi prieten al acestuia.

Spre uimirea ei, Julie descoperă că Morgan este nu numai tânăr, ci şi foarte atrăgător. Se îndrăgosteşte imediat de el. Din nefericire, Morgan o tratează ca pe un copil. Cum ar putea Julie să-i demonstreze că este o femeie matură, capabilă să-şi împartă viaţa cu a lui şi mai ales să-l iubească?

Theresa Dale

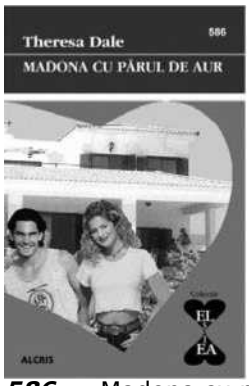

586. Madona cu părul de aur

Sarah Beckett şi prietenul ei Michael şi-au propus să petreacă o vacanţă activă în Spania, alături de celebrul pictor Miguel Cordo va. Veniţi aici pentru a se perfecţiona în arta picturii, cei doi tineri nu se aşteptau ca existenţa să le fie tulburată de forţa irezistibilă a personalităţii marelui artist.

Vă recomandăm, în aceaşi colecţie:

Capitolul 1

Înainte de a trece pragul barului, Bernadette Chapman şovăi câteva clipe. Stabilimentul nu era prea arătos: o sală veche, demodată şi întunecată, care mirosea a alcool ieftin şi a transpiraţie. Pe tavan, un ventilator antic făcea cu greu să se mişte aerul viciat greu al încăperii. Ici şi colo, grupuri de bărbaţi aşezaţi la mese, cei mai mulţi ocupaţi să joace cărţi, având la îndemână paharele cu băutură. Era un local nu prea îmbietor, cum erau destule în cartierul portului din Mombasa. Adunându-şi tot curajul, fata se hotărî în cele din urmă să intre; o impunea misiunea ei.

Cu fusta gri, serioasă, cămaşa de muselină deschisă la culoare şi pantofii fără toc, părea foarte nepotrivită pentru un asemenea loc. Ochii albaştri, mari şi nevinovaţi, părul blond tuns scurt, figura proaspătă şi fină o făceau să pară mult mai tânără decât era în realitate. Ar fi putut foarte bine

să fie luată drept o liceană deşi era învăţătoare si preda deja de câţiva ani...

Intrarea ei în cafeneaua rău famată nu trecu neobservată. Cea mai mare parte a consumatorilor, ridicându-şi capetele, o priviră cu o expresie în care senzualitatea era amestecată cu surprinderea şi reproşul. Barmanul, un negru imens îmbrăcat într-un tricou, cu bicepşi impresionanţi, o strigă din spatele tejghelei:

- Cauţi pe cineva, domnişoară? Pot să te ajut cu ceva?

- Nu, mulţumesc, se grăbi nou-venita să-i răspundă.

Trebuia neapărat să fie cât se poate de discretă. Pe de
altă parte, i se făcuse o descriere destul de amănunţită a persoanei oe care o căuta, deci nu era nevoie să întrebe dacă se afla acolo, putea să-l recunoască destul de lesne.

Privirea Bernadettei scrută cu atenţie sala şi păru în cele din urmă să identifice persoana pe care o căuta. Porni hotărâtă printre mese, stârnind din nou curiozitatea consumatorilor, în cea mai mare parte negri, docheri în port. Ajunse la un grup şi se opri în faţa unui bărbat care, spera ea, era persoana cu care vroia să ia legătura. Curios lucru, era singurul care nu părea interesat de ea. Cu o ţigară în gură, se uita

atent la cărţile care abia fuseseră împărţite, ca să-şi facă planul de bătaie.

- Eşti colonelul Forrester? întrebă răspicat tânăra femeie. Colonelul Sam Forrester?

Brusc, toate discuţiile din bar se întrerupseră, toate privirile îndreptându-se asupra bărbatului cu ţigara în gură.

Dar acesta părea să nu fi auzit întrebarea pusă de nou-venita. Fără să clipească, continua, imperturbabil, să examineze cărţile pe care le avea în mână. Trecu un timp care păru o veşnicie până la reacţia celui întrebat.

- Eu zic pas... spuse el în cele din urmă o voce groasă, lăsând cărţile pe masă.

Ridicându-se brusc, o luă de mână pe cea care întrebase şi, înainte ca ea să poată protesta, o scoase brutal afară. Pe Bernadette o cuprinse panica; Dumnezeule! pe mâinile cui ajunsese? Nu era vorba despre bărbatul pe care-l căuta? Insă, de când venise în Africa, învăţase un lucru: pe continentul ăsta, cel mai mic semn de teamă putea să se dovedească fatal. Aşa că se strădui să-şi păstreze sângele rece. Se uită calm la individul despre care nu ştia ce să creadă.

- Eşti colonelul Forrester? întrebă din nou pe tonul serios pe care-l folosea în clasă.

Necunoscutul care purta pantaloni de stofă kaki şi o cămaşă cu mânecile suflecate, care lăsa să i se vadă bicepşii şi musculatura puternică, nu catadicsi să răspundă. Incrucişându-şi braţele la piept, o întrebă cu glas autoritar:

- Tu cine eşti?

Tânăra oftă resemnată.

- Mă numesc Bernadette Chapman, consimţi să se prezinte. Sunt cadru didactic la un colegiu privat din Bulawayo.

- Bulawayo! repetă bărbatul ca un ecou, cu o expresie de surprindere. Ei bine, nu-i prea aproape, dacă stau să mă gândesc bine.

Comentariul fusese făcut cu o notă clară de sarcasm, dar Bernadette consideră că era mai bine să nu ia în seamă.

- Eu m-am prezentat. Acum, e rândul tău. Eşti sau nu colonelul Forrester?

- De ce vrei să te întâlneşti cu el?

- Am un motiv, de bună seamă, afirmă ea, iritată.

- Da? Care este?

- Nu-ţi spun până nu sunt sigură că eşti cel pe care-l caut.

Individul, a cărui faţă era întoarsă la umbră, trase nonşalant un fum din ţigară.

- Sunt într-adevăr colonelul Sam Forrester,

încuviinţă el după câteva clipe. Cine te-a trimis şi ce vrei de la mine?

Se vedea că era neîncrezător. Bernadette n-avea de ales, trebuia să fie sinceră cu el.

- Îl cunoşti pe un tip Claude Dorleac, nu-i aşa? Mi s-a spus că poţi să mă pui în legătură cu el.

- Cine ţi-a spus asta?

- Recepţionerul de la hotelul Excelsior din Mombasa, unde stau. Timothy Ng... Ng...

- Ngulu, veni completarea.

Învârtindu-şi ţigara între degetul mare şi arătător, se uită câteva clipe gânditor la cea cu care vorbea înainte de a întreba din nou:

- De ce trebuie să te întâlneşti cu Dorléac?

Femeia oftă din nou, de data asta exasperată.

- Chiar trebuie să ştii? întrebă, sfidătoare.

- Da. cel puţin dacă vrei să te ajut.

Bernadette şovăi. Putea oare să aibă încredere în interlocutorul său?. Ca să-şi atingă scopul, trebuia totuşi să-i dea nişte explicaţii.

- E o poveste mai complicată, începu să spună, fără tragere de inimă. Mă aflu în Mombasa împreună cu doamna Althoff, directoarea de la şcoala mea, şi un grup de eleve. Trebuia să ajungem la Nairobi, dar pe doamna Althoff a cuprins-o subit acces de malarie. In condiţiile astea, am crezut că e mai bine

să întrerupem voiajul şi să încercăm să ne întoarcem imediat în Zimbabwe. De alfel.

In momentul acela, tânăra se tulbură evident.

- Da. o încurajă laconic colonelul Forrester.

- Printre copii sunt şi două fetiţe ale unei personalităţi africane dintr-o ţară în care au izbucnit nişte tulburări.

Colonelul rânji, şi luă o expresie îngrijorată.

- Un adevărat război civil, nu ocoli cuvintele, miss Chapman. Şi protejatele voastre nu sunt altele decât fetele prinţului Tzongari, nu-i aşa?

Bernadette trebui să încuviinţeze.

- Datoria noastră, a mea şi a doamnei Althoff, este să ajungem cât mai repede la şcoală ca să le punem la adăpost pe fetiţele prinţului.

- Cum aşa? {coala o să fie apărată de un batalion de miliţieni înarmaţi până în dinţi ?

- Nu, bineînţeles, dar zidurile sunt înalte şi se păstrează mai bine secretele. Si nimeni nu ştie că fetele stau acolo.

- De asta nu vreţi să luaţi un avion dintr-o cursă regulată ca să ajungeţi în Zimbabwe. Pentru că, pentru a face asta, aţi fi obligate să declinaţi identitatea fetelor cu riscul de a le da idei rele duşnamilor tatălui lor.

Tânăra femeie încuviinţă cu tristeţe.

- Aşa stau lucrurile... Si cum, după prietenul tău Timothy Ng. Ng.

- Ngulu, completă din nou bărbatul râzând.

- Claude Dorléac are un avion cu care, pentru o sumă adecvată, poate să transporte pe oricine oriunde în Africa, m-am adresat dumitale. Pentru că, după cum spune Timothy Ng...ulu, eşti singurul om din Mombasa care poate să mă pună în legătură cu aviatorul.

îşi privi interlocutorul drept în ochi.

- Poţi să-mi faci serviciul ăsta, colonele Forrester?

- Nu, răspunse acesta scurt.

Copleşită, Bernadette ridică din umeri. Planul ei se năruise asemenea unui castel din cărţi de joc, şi nu mai era nici o speranţă să plece cât mai repede din Mombasa.

- înţeleg, comentă ea, supărată. Ei bine, o să mă adresez altcuiva. Scuză-mă, colonele, că te-am făcut să-ţi pierzi timpul preţios.

Făcând stânga împrejur, se pregătea să plece când o mână viguroasă o prinse de braţ si o sili să se întoarcă.

- Stai o clipă, miss Chapman. Nu pot acum să fac ce mi-ai cerut, pentru că am un motiv întemeiat: în momentul de faţă, Dorleac nu este în Mombasa, pentru că face un transport la Kinshasa.

Interlocutoarea făcu ocii mari.

- La Kinshasa! exclamă, stupefiată. Dar este în capătul celălalt al Africii, la două mii cinci sute de kilometri de aici.

- Bravo, spuse bărbatul cu ironie. Pun pariu că esti profesoară de geografie.

Cu un gest studiat, vârî ţigara în gură, privind cu tupeu silueta zveltă a tinerei.

- Dar o să-l văd pe Claude astă-seară sau mâine dimineaţă, continuă el râzând. O să-i transmit mesajul tău. Stai la hotel, o să trec să-ţi spun răspunsul lui.

- Mulţumesc, murmură femeia, sincer recunoscătoare.

Nu mai avu timp să adauge nimic, pentru că deja, pierzându-se în fluxul de trecători, colonelul Sam Forrester dispăruse. Astfel, gânditoare, Bernadette porni spre hotelul unde stătea.

Mergând pe artera principală a marelui oras portuar, încins si aglomerat, se gândea la ciudatul personaj care era colonelul. Era convinsă de un lucru: avea de-a face cu cineva iesit din comun. Un luptător, dur, siret, gata orcând să acţioneze, în jurul căruia parcă plutea un parfum de mister. O impresionaseră mai ales privirea lui; ochii cenuşii aveau ceva teribil de rece şi calculat, dar în acelaşi

timp se citea în ei o sinceritate naivă. Dacă Sam Forrester trebuia în general să fie inflexibil şi nemilos, trebuia de asemenea ca uneori să dea dovadă de generozitate, chiar bunătate. Si, în primul rând, intuiţia feminină a Bernadettei o asigura că era cineva în care putea să aibă încredere. Dându-şi cuvântul, trebuia să se ţină de el orice s-ar fi întâmplat.

Recăpătându-şi speranţa că situaţia delicată în care se afla avea de bună seamă să se rezolve cu ajutorul colonelului Forrester, tânăra ajunse la hotelul Excelsior. Se grăbi să-i comunice doamnei Althoff, pe care malaria o ţinea imobilizată în pat, că dacă totul mergea bine, cât de curând puteau să părăsească discret Mombasa. Bineînţeles că nu adusese vorba despre episodul care se întâmplase la barul din port.

Restul zilei, Bernadette se ocupă de micul grup de şcolăriţe turbulente, care nu erau deloc încântate să rămână încuiate în hotel în loc să vadă, aşa cum fusese prevăzut, parcurile naturale din Kenya, şi să contemple de aproape leii, girafele, struţii şi gazelele.

Din fericire, direcţiunea hotelului avusese amabilitatea să le pună la dispoziţie un ansamblu de trei camere care comunicau între ele. În primele două fuseseră instalate paturi suprapuse şi în felul acesta puteau s-o folosească pe a treia ca sală de

joacă şi de studiu în acelaşi timp. Miss Chapman organizase acolo în fiecare după-amiază o serie de activităţi educative pentru ca fetele să-şi petreacă timpul fără să se plictisească în timpul şederii înăuntru. Cu o mare uşurare, profesoara constatase că seara se terminase cu bine. După o cină uşoară, putuse să le culce pe fete fără probleme.

- Acum dorm, veni să-i spună doamnei Althoff. Cum vă simţiţi? N-aveţi nevoie de nimic?

- De nimic. Mulţumesc, Bernadette.

Bătrâna îi zâmbi afectuos.

- Cred că eşti obosită după o zi atât de grea. Ar fi bine să te duci să te culci şi tu.

Dar nu asta era intenţia Bernadettei.

- Mor de cald, spuse tânăra. Mai întâi, o să ies puţin afară să iau aer.

Pe chipul doamnei Althoff se întipări o expresie dezaprobatoare.

- Nu-i prea prudent, draga mea. Străzile din Mombasa, după o anumită oră, au reputaţia că nu mai sunt sigure.

- Nu vă faceţi griji, nu mă îndepărtez prea mult. Am să beau un suc rece la barul de peste drum şi pe urmă mă întorc.

După ce-şi luă rămas-bun, tânăra plecă. Prudentă, evitase să-şi ia geanta şi se mulţumise să-şi

strecoare în buzunar două cecuri de voiaj şi cheia camerei. Pentru că, dacă n-o speria să se plimbe noaptea prin Mombasa, totuşi, aşa cum îi spusese de nenumărate ori bunica în copilărie, era mai bine să nu întreacă măsura.

În barul în care intră, încă nu era lume la ora aceea. Se aşează la o masă şi comandă un suc de fructe. După câteva minute, fără să se grăbească, un picolo cu o dezimvoltură ostentativă veni să-i aducă băutura pe care o plăti cu un cec de voiaj.

Abia sorbise o dată din pahar, şi atenţia Bernadettei fu atrasă de un miros de fum, pe care-l cunoştea.

- Miss Chapman, rosti o voce bărbătească, făcând-o să tresară uşor.

O siluetă zveltă şi puternică stătea lângă ea.

- Bună seara, colonele Forrester. Tocmai mă gândeam la dumneata.

- Adevărat? Mă flatezi, o ironiză bărbatul, privind-o atent cu ochii lui cenuşii.

- Pot să-ţi propun să stai la masă cu mine?

Bărbatul zâmbi amuzat şi maliţios în acelaşi timp.

- Cu mare plăcere, nu întârzie răspunsul.

În clipa următoare, se aşeza pe un scaun de la masa Bernadettei. Îşi schimbase hainele şi acum purta nişte pantaloni bleumarin şi o bluză negru-antracit, ca şi cum ar fi adoptat o ţinută de camuflaj

care să-l facă să se piardă uşor în noapte. Ce fel de om era dacă vroia să treacă neobservat? Dar alungă imediat din minte această întrebare; era mai bine să nu ştie nimic.

Spre marea ei surprindere, ospătarul, mai devreme atât de nonşalant, veni în fugă să vadă ce vroia colonelul Forrester.

- Ca de obicei, David, un whisky cu sifon, ceru clientul.

Ospătarul nu întârzie prea mult să se întoarcă aducând
un pahar plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului pe care-l aşează în faţa lui Sam Forrester.

- Ei bine, se pare că toată lumea din Mombasa te cunoaşte, remarcă tânăra pe un ton ironic de admiraţie.

Colonelul zâmbi apoi duse paharul la gură şi sorbi o dată.

- Aşa stau lucrurile. Dar renumele ăsta nu are decât avantaje; prea multă lumină, nu se potriveşte cu acţiunea.

Aruncând o privire discretă, Bernadette se asigură să barmanul ajunsese la tejghea şi întrebă încet:

- Ai veşti despre Dorleac?

- Da, spuse încet colonelul, l-am întâlnit acum o oră. E de acord să-ţi pună avionul la dispoziţie. Dar

cu o condiţie: să fii de acord să mai mergi cu un alt pasager şi, în felul ăsta, să faci un ocol. Spune că o să ajungeţi la Salisbury mâine seară, înainte de a se înnopta.

Gândindu-se la spusele colonelului, Bernadette se gândi câteva clipe înainte de a fi de acord:

- îmi convine. Şi când am pleca?

O expresie de bucurie răutăcioasă sclipi în ochii cenuşii ai bărbatului care-şi privi interlocutoarea ca şi cum i-ar fi lansat o provocare.

- În zori, veni răspunsul ca un cuţit de ghilotină.

- Foarte bine, încuviinţă Bernadette aparent sigură pe ea. De unde decolăm?

- De pe o pistă privată de la periferie.

Lăsând paharul pe masă, Forrester scoase din buzunarul pantalonilor o foaie de hârtie pe care i-o întinse tinerei.

- Ăsta-i un plan ca să te descurci. Vezi să nu întârzii, pentru că Dorleac nu te aşteaptă.

- Mulţumesc, spuse Bernadette luând hârtia. Acum mă întorc la hotel ca să fac bagajele.

- Te însoţesc, decretă colonelul. Vreau să-i spun lui Timothy să vă cheme un taxi care să vă ia mâine dimineaţă foarte devreme.

Se ridicară. Sam Forrester lăsă o bancnotă pe masă ca să plătească ce băuse, apoi ieşiră împreună

din cafenea. În holul de la Excelsior, Timothy Ngulu se afla la postul lui la ghişeul de recepţie. Acceptă amabil să facă ce i se ceruse. După ce dădu un telefon, anunţă că două maşini aveau să-i aştepte în faţa hotelului, a doua zi când se crăpa de ziuă.

Bernadette se pregătea să-l părăsească pe colonel, dar acesta insistă amabil s-o conducă până la camera ei. Fie! dacă vroia să facă pe cavalerul.

După ce luară liftul obosit al clădirii, ajunseră amândoi la etajul unde se aflau camerele şcolăriţelor din Bulawayo, directoarea şi profesoara lor.

- Noapte bună, colonele, spuse Bernadette scoţând cheia. Mi-ai fost de marea jutor şi îţi mulţumesc foarte mult pentru amabilitate.

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet cu mai multe înţelesuri.

- Poate o să-ţi pară rău, mâine dimineaţă, când vei vedea că avionul lui Dorleac nu-i prea confortabil. în plus, preţul e destul de scump.

- Nu se pune problema de bani! Slavă Domnului, şcoala noastră are norocul să se bazeze pe câţiva binefăcători generoşi.

Tânăra vârî cheia în broască.

- Orice-ar fi, îţi sunt foarte recunoscătoare. Doar un mulţumesc nu mi se pare de-ajuns pentru binele pe care ni l-ai făcut.

- Dacă te simţi obligată făţă de mine, nimic nu te poate împiedica să-mi mulţumeşti într-un fel mai palpabil.

Evident! Ce proastă fusese că nu se gândise mai devreme! Se gândise la un comision care i s-ar fi cuvenit pentru ce făcuse.

- Da, bineînţeles, bălmăji ea deschizând uşa. Colonele, dacă vrei să intri o clipă, îl invită fără să-i remarce zâmbetul cinic de triumf.

Odată intraţi în camera care fusese amenajată ca sală de studiu, Bernadette îşi luă geanta şi scoase un teanc de bancnote.

- Cât vrei? Nu prea sunt la curent cu tarifele care se practică în asemenea cazuri.

Sam Forrester o privi ridicând din sprâncene nedumerit înainte de a pufni într-un hohot de râs batjocoritor.

- Haide, miss Chapman, nu face pe inocenta! spuse colonelul în vreme ce îndrepta spre ea.

- Nici nu mă gândesc, bombăni tânăra, speriată, dându-se înapoi.

Braţele puternice ale bărbatului o ţineau strâns într-o îmbrăţişare din care nu putea să scape.

- Pe tine te vreau, nu altceva, spuse colonelul încet, înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Şi când te gândeşti că puţin mai devreme îl crezuse un bărbat deosebit de ceilalţi! Ce greşeală făcuse! Cu câtă naivitate se lăsase prinsă în această capcană! Şi doamna Althoff putea să apară în orice clipă. Ce scandal ar face! Fără să mai pună la socoteală că plecarea nesperată la Salisbury risca să fie compromisă, dacă bătrâna, cu principii morale rigide, descoperea că bărbatul care o săruta înfocat pe miss Chapman era artizanul ei principal.

Mobilizându-şi toată energia, femeia întoarse violent capul.

- Ce faci, colonele? întrebă, indignată.

- Vezi bine ce fac, te sărut ca răsplată pentru ce am făcut, replică bărbatul pe un ton aparent liniştit.

înainte de a o lua de la capăt, Bernadette se smuci şi reuşi să se elibereze. Se duse imediat la uşa pe care o deschise larg.

- Până la urmă, doar un mulţumesc o să fie de-ajuns. Te rog să pleci imediat, colonele.

O privi aproape un minut cu o expresie şovăitoare. în ochii lui cenuşii se citea un amestec de surprindere şi dezamăgire. Apoi, brusc, luă o hotărâre; fără să spună un cuvânt, trecu prin faţa ei, o salută clătinând din cap şi ieşi.

în timp ce zgomotul paşilor se îndepărta pe hol, ea se grăbi să închidă uşă şi s-o încuie de două ori.

încă sub efectul şocului, îşi lipi obrazul care ardea de uşă. Era în afară de orice pericol. Slavă Domnului, nu se va mai întâlni niciodată cu colonelul Sam Forrester.

Capitolul 2

Dimineaţă, foarte devreme, pe la trei şi jumătate, Bernadette o trezi pe doamna Althoff şi pe fete, şi le spuse vestea: într-o oră aveau să plece spre Zimbabwe cu un avion care urma să-şi ia zborul de pe o pistă privată. Din fericire, încă toropite de somn, fetele nu protestară când de bine de rău se înghesuiră în cele două taxiuri care le aşteptau în faţa hotelului.

Bernadette se instală în maşina din faţă ca să-l îndrume pe şofer pe unde să meargă, folosind planul pe care i-l sciţase colonelul Forrester pe o foaie de hârtie. Itinerarul se dovedi atât de întortocheat, încât tânăra profesoară căzu pe gânduri; poate colonelul vrusese să le facă o farsă şi să le rătăcească în periferiile Mombasei.

Dar până la urmă, după un ocol pe un drum necrezut de desfundat, apăru la vedere un teren plat care părea să fie ceea ce căutau. Uf! Slavă Domnului, ajungeau.

Uşurarea Bernadettei nu dură prea mult, pentru că atunci când coborî din maşină, descoperi la capătul pistei avionul cu care trebuia să fie transportate fetele, doamna Althoff şi ea însăşi într-un zbor mai lung de o mie două sute de kilometri, pe deasupra unor imense păduri virgine şi regiuni neexplorate. Avionul, care parcă supravieţuise

primului război mondial, nu inspira prea multă încredere. Bernadette nu-şi putu stăpâni un ţipăt de groază.

- Nu-ţi fie frică, spuse în spatele ei o voce caldă de bărbat. Pasărea mea de fier n-arată prea bine, dar, crede-mă, motoarele sunt în cea mai bună formă.

Ieşind din umbră, un tânăr zvelt, îmbrăcat în combinezon de pilot, veni lângă ea.

- Miss Chapman ?

- Da, confirmă fata clătinând din cap.

- Sunt Claude Henri Francois Dorleac, şi vă stau la dispoziţie, declară el înclinându-se cu galanterie franţuzească, la fel ca accentul, de altfel. Repet, motoarele sunt excelente; vin direct de la uzinele McDonnell Douglas, marcă unanim recunoscută pe plan mondial. Vă garantez că o să ajungeţi fără nici o problemă.

Sub autoritatea doamnei Althoff, micul grup de fete, flecărind şi râzând, se apropia, cu bagajele în mână.

- Bună dimineaţa, domnişoarelor! Bine aţi venit la bord! le primi pilotul, încântat. O să puteţi urca imediat.

Cu multă curtoazie, el o ajută pe venerabila directoare să urce. Când veni rândul Bernadettei, mâinile lui căpătară mai multă îndrăzneală şi

gesturile deveniră mai familiare. Se vede că e francez, îşi spuse ea, curtenitor cu femeile, dar foarte serios când era vorba să facă ce are de făcut. Cel puţin, aşa spera.

După ce văzu că puştoaicele se aşezaseră pe banchetele instalate pe flancurile fuselajului, tânăra se întoarse spre Dorleac.

- Când decolăm?

- În câteva minute, aşa cum am stabilit. De îndată ce se crapă de ziuă.

- Dar plecăm singure? Nu mai aşteptăm pe cineva?

- Ba da. De bună seamă, nu va întârzia prea mult. Aha, uite-l.

Se auzea zgomotul motorului unui Land Rover care se apropia. Nu după mult timp, maşina opri lângă avion. Un bărbat mărunt ieşi imediat. Aplecându-se pe uşă ca să vadă ce se-ntâmpla, Bernadettei nu-i veni să-şi creadă ochilor: era vorba despre simpaticul Timothy Ngulu, recepţionerul de la hotelul Excelsior.

- Miss Chapman! îi făcu el semn cu mâna. Totul e bine?

- Da. nici o problemă, îi răspunse stupefiată. Deci tu eşti cel care.

- Îmi pare rău că te decepţionez, interveni o voce gravă, virilă, bărbătească, pe care o cunoştea foarte

bine. Eu sunt cel care o să vă însoţească.

Ieşind din Land Rover, silueta masivă a colonelului Forrester apăru în spatele lui Timothy. Era îmbrăcat în salopetă, purta pe cap o caschetă de paraşutist şi era încălţat cu bocanci grei.

- Pleci la război, colonele? întrebă ironic Bernadette, care, totuşi, nu-şi revenea din surpriza neplăcută.

Fără să-şi dea osteneala să răspundă, Sam Forrester se uită la ea o clipă, cu o expresie ironică, aproape răutăcioasă.

- Timothy, n-avem timp de pierdut. Fă imediat ce ţi-am spus! lansă ordinul ca un militar adevărat.

Cei doi bărbaţi, ajutaţi de Dorleac, începură să descarce cutiile grele de lemn, închise ermetic, din Land Rover ca să le transbordeze în avion. Odată treaba terminată, colonelul decretă:

- Putem să plecăm, Claude.

Colonelul urcă în avion şi se instală pe locul copilotului. Uşa carligii fu închisă. Francezul se aşează în faţa manetelor. Curând, motoarele începură să se învârtească, făcând un zgomot asurzitor; încet, aparatul se puse în mişcare şi începu să înainteze pe pista de pământ bătătorit. Apoi maneta de gaz fu împinsă la maximum; cu un uruit înspăimântător, avionul ţâşni înainte. în timp ce primele licăriri ale zorilor apăreau la orizont, aparatul se desprinse de

pământ.

Excitate, ca şi cum ar fi fost vorba de un nou joc de iarmaroc, fetele tropăiau, ţipau bucuroase şi râdeau cât le ţinea gura. Nu la fel stăteau lucrurile cu cele două femei care le însoţeau, crispate şi palide, conştiente de pericolul pe care-l reprezenta decolarea.

Cu un zâmbet radios pe buze, Forrester se întorsese spre ele şi le privea amuzat.

- Cum vă simţiţi? Sper că nu prea rău! ţipă colonelul ca să acopere zgomotul infernal.

- Perfect, răspunse Bernadette încercând să-i răspundă pe acelaşi ton sarcastic. Ne pregătim să bem o cană de ceai. Ne faci onoarea să vii cu noi, colonele?

Încruntându-se, doamna Althoff o privi cu o expresie dezaprobatoare pe însoţitoarea care se înroşi imediat

- Nu este. omul datorită căruia ne aflăm în avionul ăsta şi al cărui zel ne permite să ne întoarcem la noi?

Bernadette n-avu încotro şi trebui să admită că aşa era.

- Ei bine, continuă bătrâna, cred că ai putea să-i vorbeşti puţin mai frumos şi să arăţi că-i eşti recunoscătoare.

Forrester auzi cuvintele acestea. Întorcându-se

din nou, îi adresă directoarei zâmbetul cel mai fermecător.

- Nu vă faceţi griji, doamnă; miss Chapman mi-a mulţumit deja din plin, declară colonelul plin de subînţelesuri. În orice caz, sunt încântat că vă pot fi de folos.

Ce ipocrit infam! Ce fariseu! se înfurie în sinea ei Bernadette, văzând cât de flatată era doamna Althoff. Oh! individul ăsta putea uşor să profite de o bătrână credulă şi inocentă aruncându-i praf în ochi. Cât despre ea, îşi formase deja o părere clară: colonelul Forrester nu era un cavaler al vremii de azi sărind în ajutorul celor slabi şi asupriţi, ba dimpotrivă, nu era decât un aventurier cinic, dur şi egoist, căutând numai să-şi satisfacă interesele şi instinctele cele mai josnice.

***

Decolaseră de vreo două ore şi zborul continua monoton, fără probleme când, ridicându-se de pe locul lui, Forrester ieşi din carlingă şi se apropie de Bernadette.

- Aterizăm în douăzeci de minute, spuse el după ce se lăsă pe vine. Ar fi bine să le trezeşti pe fete, ar fi mai prudent. Şocul aterizării poate să fie destul de violent, ar putea fi aruncate de pe locurile lor şi s-ar putea răni.

- Eşti grijuliu ca o cloşcă, comentă tânăra pe un ton de prefăcută admiraţie.

Ochii cenuşii, pătrunzători, ai colonelului o fixară o clipă foarte atent.

- încă eşti supărată pe mine pentru aseară, nu-i aşa? spuse încet astfel încât doamna Althoff să nu poată auzi.

Pe urmă, ridică din umeri cu nepăsare.

- M-am înşelat asupra intenţiilor tale, asta-i tot, continuă el. în orice caz, frumoasă cum eşti, bănuiesc că, în trecut, ai avut de multe ori ocazia să respingi bărbaţi.

Făcându-se că nu aude această tentativă de justificare învelită în linguşeală, tânăra femeie schimbă vorba şi întrebă pe nepusă masă:

- Toate lăzile aste îţi aparţin, colonele?

- Nicidecum. Eu doar le duc destinatarului. Dar ce rost are întrebarea asta?

- Doar o simplă curiozitate din partea mea! veni răspunsul sec.

Ea făcu o scurtă pauză înainte de a continua pe un ton furios:

- Haide colonele, nu mă crede proastă. {tiu foarte bine ce se află în cutiile astea: mitraliere, grenade, rachete. Tot felul de lucruri periculoase care ar putea foarte bine să explodeze în cazul unui şoc destul de violent.

Forrester păru puţin surprins preţ de o clipă, apoi, revenindu-şi repede, spuse convingător:

- N-are de ce să-ţi fie frică. Riscul unei explozii spontane este întru totul exclus cu asemenea jucării.

Bernadette îl fulgeră cu privirea.

- îţi atrag atenţia că dacă li se întâmplă ceva copiilor, o să te consider direct răspunzător.

- îţi mai spun o dată, încărcătura mea nu reprezintă nici un pericol.

Tânăra femeie replică pe un ton acuzator:

- Bineînţeles, din moment ce este vorba doar de făină şi medicamente care să vină în ajutorul africanilor care mor de foame şi sunt bolnavi.

Chipul lui Forrester se întunecă deodată, expresia îi deveni dură, de-a dreptul ostilă.

- Ascultă-mă bine, miss Chapman, toate astea nu sunt treaba ta. Pe viitor să nu-ţi mai vâri nasul în treburile mele! E clar?

Apoi, ridicându-se brusc, se duse furios în cabina de pilotaj, alături de Claude Dorléac. Tremurând de furie,

Bernadette îl urmări câteva clipe cu privirea. îndrăznise să i se adreseze cu atâta brutalitate! Nu-şi revenea.. .Totuşi, nu era momentul potrivit să acorde prea mare importanţă stării de spirit; trebuia să trezească fetele şi să le pregătească pentru aterizarea care urma peste un sfert de oră.

Doar dacă nu se întâmpla ceva care să grăbească lucrurile.

Totul se petrecu atunci cu o rapiditate halucinantă. Tânăra femeie tocmai o scutura de umăr pe doamna Althoff, când, deodată, aparatul parcă se dădu peste cap şi păru că pică în nas. Trezite brusc din somn, şcolăriţele începură toate să ţipe de frică, îngrozite.

Căderea părea inevitabilă. Doamne! în câteva secunde, avionul avea să se zdrobească de pământ cu toţi pasagerii.

Deodată, traiectoria avionului se redresă. Dezechilibrată, Bernadette fu proiectată înainte şi se întinse pe jos cât era de lungă. Se lovi cu capul de una din lăzile de lemn. Prin ceaţa care, în mintea ei, se îndesea vertiginos, parcă-l auzi pe Claude Dorléac înjurând firma McDonnell Douglas şi motoarele ei nenorocite, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, tânăra femeie se simţi cărată de două braţe puternice. Ochii i se deschiseră încet-încet, descoperind cerul albastru, şi, mult mai aproape, trăsăturile virile ale chipului colonelului Sam Forrester.

Ce naiba se întâmpla cu ea acolo?. Deodată, îşi aduse aminte totul. Imagini groaznice de catastrofă aeriană, trupuri calcinate îi apăreau în faţa ochilor.

- Si fetele? se trezi ţipând, neliniştită.

- Au tras o sperietură serioasă şi atât, o linişti Forrester. Cât despre doamna Atlon.

- Athoff, se grăbi să rectifice Bernadette.

- Si ea e bine mersi. Se pare că şocul a vindecat-o definitiv de malarie.

- Slavă Domnului! mai avu puterea să exclame tânăra femeie. Dar ce s-a întâmplat de fapt?

- O pană de motor neaşteptată. Dorleac a reuşit să facă o aterizare forţată care să limiteze pagubele.

Colonelul vorbise pe un ton neutru, aproape indiferent, dar îşi lăsă povara pe iarba verde, cu o neaşteptată delicateţe, la umbra unui baobab.

- O să vedem dacă ai păţit ceva.

Ca un cunoscător, începu să-i pipăie trupul. Bernadette se înroşi ca racul, când, după ce-i desfăcuse cămaşa, îi verifică trupul.

- Ai avut noroc, totul pare să fie în ordine, spuse doctorul ocazional cu un zâmbet binevoitor. Acum, închide ochii. Deschide-i. Câte degete vezi?

- Două. Unul are chiar o cicatrice proaspătă.

- Perfect, perfect.

El se ridică, şi îşi privi atent pacienta.

- Nu te simţi ameţită? Nu ţi-e greaţă?

- Mă doare puţin capul, atâta tot. „Doctore“ Forrester, acum mă laşi să-mi văd de treburile pe care le am de făcut?

Colonelul păru să nu guste gluma ei.

- Nici nu se pune problema! După un asemenea şoc sunt de aşteptat reacţii secundare.

Bernadette se pregătea să protesteze când veni ceata de şcolăriţe, doamna Althoff urmându-le la câţiva paşi. Fetele făcură cerc în jurul profesoarei lor.

- Miss Chapman, ne-a fost tare frică pentru dumneata, începu Lizbeth în vreme ce celelalte o aprobau clătinând din cap. Am crezut chiar că ai murit.

- Colonelul Forrester te-a strigat de multe ori, dar nu răspundeai, adăugă Melissande.

- Atunci a început să înjure, interveni Tumara, fata cea mică a prinţului Tzongari.

- Ah, da! încuviinţă Jessica zâmbind încântată. Din fericire, doamna Althoff n-a auzit nimic, altfel s-ar fi supărat foarte tare.

- Chiar aşa crezi, Jessica? o apostrofă bătrâna, care venise şi ea aproape. Să ştii că am şaizeci şi doi de ani şi am avut ocazia să aud multe înjurături în viaţa mea. însă, date fiind împrejurările în care ne aflăm, vorbele colonelului Forrester pot fi iertate fără nici o problemă.

Directoarea îşi făcu loc printre fete ca să ajungă la Bernadette.

- Cum te simţi, draga mea?

- Puţin slăbită, atâta tot.

Doamna Althoff îşi strânse la piept trusa de prim-ajutor cu care se înarmase. Pe faţă i se citea o expresie de adevărată uşurare: era clar că tremurase

pentru tânăra profesoară de care se simţea atât de aproapiată.

Tocmai atunci se apropie Claude Dorleac, în combinezonul lui de pilot şi cu mâinile murdare de ulei.

- Cum stă treaba? întrebă laconic Forrester.

Francezul se strâmbă.

- Nu-i foarte bine. Unul din cele trei motoare nu mai poate fi folosit. Sistemul de alimentare al celorlalte două e într-o stare vai de ea. dar se poate repara.

- O să putem pleca din nou? întrebă doamna Althoff.

- Da, răspunse convingător pilotul. Sam şi cu mine suntem în stare să facem o asemenea reparaţie. O să fie nevoie de câteva ore bune de muncă. Ar fi posibil să nu putem decola până mâine dimineaţă.

Ceva în glasul pilotului, ca un fel de mesaj implicit la adresa colonelului, o frapă pe Bernadette care deodată, avu o intuiţie.

- N-a fost vorba, din întâmplare de un act de sabotaj? întrebă tânăra, bănuitoare.

Cu o expresie amărâtă, Dorleac o privi o clipă, înainte de a răspunde:

- E posibil şi aşa ceva, domnişoară. Avionul a stat ieri, toată noaptea pe pista de la Mombasa

nesupravegheat. N-aş vrea să te sperii degeaba, dar.

- Acum răul e făcut, i-o tăie brusc femeia.

Privirea ei albastră, acuzatoare, se mută asupra lui Forrester.

- Nu cumva din cauza încărcăturii valoroase pe care o transporţi ne bucurăm de atâta atenţie ?

Colonelul, ostentativ, nu răspunse.

- Conţinutul lăzilor nu prezintă nici acum nici un pericol, nu-i aşa? reveni la atac tânăra femeie.

Vizibil nesimţindu-se în largul lui, colonelul continua să tacă în timp ce Orleac, încruntându-se, se uita pe rând la cei doi. Se întreba ce se întâmplase între ei, de simţeau într-una nevoia să se dondănească aşa?.

- Sam, ar fi bine să începem imediat să reparăm avionul, interveni pilotul ca să pună capăt situaţiei tensionate care putea să declanşeze un conflict.

- Bineînţeles, Claude. Să mergem!

Cei doi bărbaţi se îndepărtară către avionul care se vedea la o sută de metri mai departe. Fără să mai stea pe gânduri, se apucară imediat de treabă, dezbrăcaţi până la brâu sub arzătorul soare african.

Nu dură mult până ce doamna Althoff şi fetele căzură toropite de căldura toridă şi îşi făcură siesta, culcate la umbra copacilor mari.

La mijlocul după-amiezii, Bernadette, după ce

moţăi şi ea un timp, se trezi. Se hotărî să se ducă să vadă în ce stadiu se afla reparaţia.

- Pot să fiu de folos cu ceva? le strigă celor doi bărbaţi pe care şiroia transpiraţia amestecată cu ulei.

Forrester fu cel care răspunse:

- E o ploscă plină cu apă în cabină, sub scaunul pilotului. Du-te s-o cauţi.

Cu toate că cererea fusese formulată cu o autoritate aproape jignitoare, tânăra femeie se conformă fără să discute. După ce băură pe săturate şi se stropiră pe faţă cu apă, Forrester şi Dorleac se întoarseră la treaba pe care o aveau de făcut fără să-i mai acorde nici un pic de atenţie Bernadettei.

- Colonele, se hotărî femeia să intervină după câteva minute ca să rupă tăcerea apăsătoare, să ştii că dacă adineauri te-am criticat, e pentru că mi-am asumat responsabilitatea pentru fetele astea. Au fost cât pe ce să piară, şi asta numai din cauza dumitale. Nu poţi să spui că nu.

- De acord, domnişoară scrupuloasă, mormăi el printre dinţi, recunosc: orice zgârietură a vreunei fete ar fi din vina mea. Acum, eşti mulţumită?

Bernadette aprobă cu o discretă clătinare a capului, ceea ce păru să-l amuze pe interlocutor.

- Foarte bine, adăugă el. Acum, lasă-ne să ne vedem liniştiţi de treabă. Poţi să pleci.

Înainte ca tânăra femeie să-i poată răspunde, îi întoarse ostentativ spatele, apucându-se din nou de treabă. Supărată ca un copil care fusese dojenit, bătu în retragere şi porni spre pâlcul de arbori unde doamna Althoff şi fetele stăteau liniştite. Era clar un lucru: colonelul se dovedea a fi un om imposibil, arogant, trufaş şi dispreţuitor; parcă era întruparea bărbatului sigur pe el şi dominator, pe care nu-l putea suferi.

Ajunsă la umbra unui baobab uriaş, Bernadette se aşeză, cu spatele lipit de trunchi. Ce căldură toropitoare era! Fără să-şi dea seama, ochii i se închiseră şi aţipi.

- Gata cu somnul, Bernadette. Scoală-te, o trezi o voce aspră şi batjocoritoare în acelaşi timp. Trebuie să cinăm.

Dumnezeule! Nu înţelesese că nu-i plăcea să-l vadă lângă ea? Se făcu mai departe că dormea.

- Bernadette?

Orice urmă de amuzament dispăruse din acest appel, lăsând locul unei adevărate îngrijorări. Tânăra femeie continuă să nu aibă nici o reacţie. înţelese că ochii lui cenuşii o priveau atent.

- Bernadette, mă auzi? Răspunde-mi.

în continuare, nici o mişcare. Colonelul se aplecă spre ea în timp ce femeia abia putea să se

stăpânească să nu pufnească în râs. Un deget îi ridică o pleoapă.

- Te rog să deschizi ochii.

Deschise ochii şi clipi de câteva ori; îl privi pe Forrester ca pe un necunoscut.

- Dar. cine. cine eşti? bombăni, aparent confuză.

Pe faţa colonelului se întipări imediat spaima.

- Cum, nu mă recunoşti? exclamă bărbatul, nelinişţit.

Aruncând repede o privire, Bernadette văzu că doamna
Althoff şi fetele nu erau prin preajmă. N-ar fi vrut să le sperie de pomană. Nu, nu era nici un martor la scena care se desfăşura, jocul putea să continue.

- Unde . unde sunt? mai spuse femeia făcând ochii mari.

- Haide, fă un efort, vino-ţi în fire, o rugă Forrester, care o prinsese de umeri şi o scutura încet, ca şi cum ar fi vrut ca în felul ăsta s-o trezească din letargia pe care o simula. Cel puţin, îţi aduci aminte cum te cheamă?

Cea întrebată şovăi mai mult şi răspunse cu convingere.

- Mi-ai spus Bernadette, nu-i aşa?. Cât despre numele de familie? Hmm. Degeaba caut, n-am nici o idee.

- Fir-ar să fie! este consecinţa şocului, murmură

pentru el colonelul, din ce în ce mai alarmat.

Trebuia cu orice preţ să declanşeze un declic în mintea femeii care, fără îndoială, era într-o criză de amnezie. Dacă putea să răspundă la o singură întrebare, poate toată memoria i-ar putea reveni dintr-o dată.

- Ce meserie ai?

Bernadette se încruntă, ca şi cum ar fi făcut tot posibilul să se concentreze.

- Ei bine. sunt. învăţătoare, mi se pare. Într-un pension privat. în Zimbabwe. Mai precis, la Bulawayo.

- Bravo! sări în sus Forrester, care-şi recăpăta încrederea.

- Dar dumneata, cine eşti? Si cum se face că suntem împreună în acest colţ pierdut din savană, domnule. domnule.?

Si, înainte ca ea să poată schiţa cel mai mic gest de apărare, bărbatul puse stăpânire pe buzele ei. Dar sătutul acesta nu semăna deloc cu cel pe care i-l furase cu o seară înainte, în camera de la hotel. Nici urmă de violenţă, de agresivitate, ba dimpotrivă, o delicateţe şi o tandreţe surprinzătoare. Buzele lui se arătau mângâietoare şi convingătoare. Şi, încet-încet, în timp ce răsuflările lor se contopeau, o exaltare plăcută o cuprindea.

- Asta nu-ţi aduce aminte de nimic? îi şopti el la ureche.

- Ei bine, să vedem. mi se pare.

Dar urmarea răspunsului se amână, pentru că bărbatul începu din nou ceea ce făcuse înainte. Şi nici prin cap netrecându-i să refuze, Bernadette, cucerită de atâta blândeţe, îi răspundea sărutului, începând să-i placă acest lucru.

Când palmele lui i se aşezară pe talie, strecurându-se sub cămaşă şi palpându-i sânii, tânăra se cutremură voluptuos. Dar se temperă repede. Era prea periculos să se joace cu focul; stăpână acum pe situaţie, risca să piardă controlul.

- încetează, te rog, îl imploră depărtându-se repede de el.

Colonelul păru că ezită o clipă. în sfârşit, îmbrăţişarea lui slăbi; cu regret, se ridică.

- Remediul meu s-a dovedit eficient? Ti-ai regăsit în cele din urmă memoria? întrebă întinzând mâna tinerei ca s-o ajute să se ridice.

Ochii ei albaştri îl priviră cu reproş.

- Colonele Forrester, nu scapi niciodată ocazia, nu-i aşa?

- Aha! Cel puţin îşi aduci aminte de numele meu; iată deja un prim rezultat.

- Nu sunt pregătită să-l uit. Nici felul josnic cum ai profitat de mine. Acum, la fel ca în camera de la hotelul din Mombasa.

El pufni într-un hohot de râs batjocoritor si

amuzat.

- Pe curând! Miss Chapman, amnezia dumitale se pare că s-a terminat. Poţi să vii la masă. Nu-ţi promit mâncare bună, dar cel puţin n-o să te culci cu burta goală.

Si, cu Bernadette alături, porni spre avionul lângă care se vedeau şcolăriţele si directoarea lor, aşezate în cerc pentru un picnic improvizat.

- înainte de a ajunge la ceilalţi, vreau să-ţi spun două vorbe, anunţă Forrester, oprindu-se. E vorba despre o problemă destul de neplăcută.

însoţitoarea îl privi cu o expresie gravă.

- Ce se-ntâmplă? se nelinişti femeia. Stricăciunile sunt mai importante decât aţi crezut la început?

Colonelul privi în direcţia aparatului a cărui siluetă se profila în lumina apusului.

- Nu chiar, mormăi el cu jumătate de glas. Dar Dorléac este categoric: al treilea motor e clar că nu mai poate funcţiona. Ca să decolăm, greutatea avionului trebuie cât mai mult uşurată.

Soluţia care se impunea părea evidentă. Totuşi, Bernadette întrebă cu un zâmbet bănuitor:

- Asta ce înseamnă?

- Că o să fiu obligat să-mi abandonez încărcătura.

- Ce pierdere gravă! triumfă, sarcastică.

O fulgeră cu ochii cenuşii, pătrunzători.

- Nu te bucura atât de repede, miss Chapman. Nu vom lăsa jos numai lăzile mele. Mai trebuie să rămână jos şi doi pasageri, adăugă el cu un zâmbet sardonic.

Tânăra femeie primi vestea aparent cu sânge-rece.

- Tu şi cu mine, nu-i aşa! comentă pe un ton indiferent, în timp ce în sinea ei se declanşase un seism.

- Da, încuviinţă Forrester, aşa am hotărât şi noi doi, Dorleac şi cu mine. Dar acum.

Se întrerupse, şovăind, cu o expresie îngrijorată.

- Nu mai sunt atât de sigur. Ai avut un şoc foarte puternic. în cazul tău, poate să apară oricând o hemoragie cerebrală.

- Nu vorbi prostii, interveni Bernadette, mă simt cât se poate de bine. în rest, cine, în afară de mine, ar putea să rămână? O bătrână de şaizeci şi doi de ani? Cu siguranţă, nu! Una dintre fete? Nici să nu te gândeşti!. Nu, eu o să te însoţesc.

- Vedem noi, murmură bărbatul, nedumerit.

Şi, unul lângă altul, continuară în tăcere drumul spre avion. Dar acum, totul era clar: dimineaţă, când avionul va decola, ea va rămâne cu colonelul Forrester. Singură cu el. în inima arzătoare a Africii misterioase.

Capitolul 3

Bernadette şi Sam ajunseră nu după multă vreme lângă avion, alături de ceilalţi. Se strânseseră într-un cerc mai mare ca să poată mânca. Cina consta în raţii militare, având ca element de bază carnea de vacă la conservă.

Ceea ce nu-l împiedică pe Claude Dorleac să fie într-o bună dispoziţie care-i destinse şi pe ceilalţi. Cu un zâmbet amuzat, el o privi pe Bernadette care, după ce luase ultima bucată de carne din conservă, îndepărta cutia cu o expresie puţin dezgustată.

- Mâncarea parcă a fost pregătită de cel mai priceput bucătar, nu-i aşa? spuse aviatorul, glumeţ.

- Cam aşa, răspunse femeia, puţin mai veselă. Dar n-am de ce să mă plâng, am avut parte şi de mâncare mai proastă.

- Mă faci curios, domnişoară.

Şi, sub privirea întunecată a lui Forrester care urmărea ce se întâmpla, francezul se duse şi se aşeză foarte aproape de „domnişoară“. Era clar că ar fi vrut să-i facă puţină curte, dar asta prieteneşte, fără să întreacă măsura.

- în ce împrejurări ai avut ocazia să mănânci ceva mai „bun“ decât am mâncat acum? întrebă maliţios aviatorul.

- Când am fost la Belfast, veni imediat răspunsul.

înălţându-şi sprâncenele, Dorléac nu-şi ascunse uimirea.

- La Belfast? în Irlanda de Nord? Vorbeşti serios?

- Bineînţeles. în urmă cu câţiva ani, am avut ocazia să stau un timp acolo. Organizaţia Mondială a Sănătăţii făcea o anchetă despre carenţele alimentare pe care le suportau locuitorii din ghetourile catolice. în cadrul acestei misiuni, era nevoie de cineva care să facă documentarea. Şi printr-un vechi prieten de familie, am ajuns să fac rost de postul ăsta.

- Un vechi prieten de familie?. Sau, mai degrabă, iubitul tău?

Bernadette pufni în râs.

- Nicidecum, e vorba despre vicarul din Liverpool.

Aviatorul era din ce în ce mai surprins.

- Cuuum!? Printre relaţiile tale se află un cleric situat atât de sus?

- Da, îl cunosc foarte bine şi de mult timp. Unchiul meu a făcut seminarul împreună cu el, desluşi lucrurile tânăra femeie. Dar scuză-mă.

Se ridică. Remarcase că fetele căscau şi dădeau semne de oboseală. Era timpul să meargă la culcare. în avion, fu amenajat un dormitor improvizat în care, nu peste mult timp, fetiţele fură instalate, de bine de rău. Bineînţeles, habitaclul nu oferea condiţii de prea mult confort, dar puteau să doarmă acolo o noapte,

în condiţii de siguranţă.

Doamna Althoff, epuizată după această zi lungă începută din zori şi plină de emoţii, adormi o dată cu cele mici. După ce stătu cu ele şi le privi câteva minute, Bernadete se hotărî să iasă afară să se plimbe în răcoarea nopţii. Ieşind din avion, dădu peste Dorleac şi Forrester, care stăteau de vorbă. Vorbeau franţuzeşte, ceea ce o făcea să nu înţeleagă prea mare lucru. Când se apropie, cei doi tăcură brusc.

- Încă nu te-ai culcat? Du-te imediat şi te culcă! îi ordonă colonelul.

- Dar nu sunt obosită, spuse cea apostrofată pe un ton care se vroia glacial.

Chiar aşa! Toată ziua nu ştia altceva decât să dea ordine! Nu putea să vorbească frumos cu ea? Evident, nu se punea problema să-l asculte şi să înceapă să meargă în ritmul pe care-l impunea comandantul. Nu se simţea deloc un soldăţel, oare el nu înţelesese asta?

În faţa acestei răzvrătiri făţişe, Forrester, furios, ridică din umeri.

- Cum vrei. mormăi printre dinţi.

Oprivi provocator câteva clipe cu ochii lui metalici, apoi se dădu înapoi un pas.

- Mă duc să fac un rond, să văd dacă nu-i ceva

suspect, îl anunţă colonelul pe francez.

Fără să mai spună nimic, se îndepărtă cu paşi mari. Abia atunci Bernadette remarcă arma pe care o purta în bandulieră, o puşcă mare cu ţeavă neagră şi ameninţătoare. Imaginea asta o făcu să se cutremure de frică, în timp ce, aproape fascinată fără să vrea, urmărea cu privirea silueta puternică ce se înfunda în întuneric.

- Să ştii că îl tulburi, o scoase din contemplare glasul prietenos al lui Dorleac. Şi cred că şi reciproca e adevărată.

Femeia clătină din cap în semn de dezaprobare.

- Claude, crede-mă, nu sunt deloc sensibilă la farmecele colonelului, dar crizele lui de autoritate le găsesc insuportabile.

- Trebuie să-l înţelegi: n-a întâlnit niciodată o femeie ca tine.

- Atunci suntem chit, pentru că nici eu n-am întâlnit niciodată pe cineva ca el, replică Bernadette cu sarcasm.

- Vorbesc serios! Este unic în felul lui.

Tânăra femeie nu comentă această afirmaţie spusă pe un ton admirativ, ci preferă să schimbe subiectul:

- Ce loc sălbatic şi minunat! exclamă tânăra, simţind profunda magie a întunericului care-i înconjura.

- Da, fu de acord Dorleac, cu entuziasm. Africa mi se pare fascinantă ca o femeie fatală. Totdeauna schimbătoare, imprevizibilă, lăsându-se dorită ca să scape cu bine mereu.

Bernadette pufni într-un hohot de râs batjocoritor.

- Din vorbele astea înţeleg că ştii totul despre femei, nu-i aşa?

- Drept să spun, mă pricep destul de bine la capitolul ăsta. Am fost singurul băiat alături de cinci surori mai mari.

Discuţia ajunsese la familiile lor. Spre marea lor surprindere, descoperiră că aveau ceva în comun: amândoi proveneau din familii catolice de practicanţi şi se îndepărtaseră de credinţă din copilărie.

- Am adus-o la disperare pe mama, declară Dorleac râzând. Ar fi vrut atât de mult să devin preot.

Bernadette, la rândul ei, îi spuse că la treisprezece ani, se gândise serios să se călugărească. Dar, după un an, descoperirea rujului de buze şi a băieţilor făcuseră ca vocaţia ei religioasă să dispară brusc pentru totdeauna.

Cei doi tineri, povestind întâmplări din trecutul lor, râdeau în hohote, fără să vadă silueta înaltă, nemişcată în întuneric, care-şi făcea simţită prezenţa doar prin capătul aprins al unei ţigări, care-i privea de la o oarecare distanţă.

Pentru a doua zi la rând, trezirea se făcu la o oră

extrem de matinală. După un mic dejun format dintr-un pahar cu nes şi câţiva biscuiţi, Dorleac şi Forrester se apucară imediat de treabă: una câte una, cutiile grele de lemn cu încrcătura colonelului fură transportate sub coroanele copacilor din pădure.

În timp ce colonelul camufla preţioasa lui încărcătură sub crengile groase, francezul urca în avion şi începea să facă ultimele verificări înaintea decolării.

- Totul e în ordine? se interesă Bernadette venind lângă pilot.

- Da, răspunse acesta cu un zâmbet liniştitor care dezminţea expresia îngrijorată, aproape gravă, a feţei lui.

Detaliu care nu-i scăpă femeii.

- Eşti sigur? insistă ea.

- Urcă în cabină, aş vrea să-ţi spun ceva. îl urmă, şi se aşeză pe locul copilotului.

- Ei bine. ce se-ntâmplă? întrebă ea cu o voce pe care neliniştea o făcea să tremure puţin. Probleme?

- Poate. în ceea ce te priveşte pe dumneata, adăugă el.

- Ti-e frică să mă laşi singură cu colonelul? Despre asta e vorba?

Bărbatul încuviinţă clătinând din cap.

- Până la urmă de ce? înţeleg că îl stimezi pe Forrester. Ai mare încredere în el, nu-i aşa?

- Bineînţeles. bineînţeles, bâigui aviatorul stânjenit. Dar, la drept vorbind, Sam nu este chiar ceea ce se cheamă un sentimental şi.

Se opri. Era o problemă să pună cărţile pe masă.

- Ca un soldat holtei, reluă el, Sam are supărătoarea tendinţă de a dispreţui femeile pe care le consideră a fi inferioare.

- într-adevăr, mi-a sărit şi mie imediat în ochi.

- Dar, parcă şi ţie-ţi place să-l provoci. mai pe ocolite. Bernadette, vroiam să te previn că joci un joc periculos cu el. Dacă nu te schimbi, Sam, ar putea să devină violent. Foarte violent.

Dorleac nu părea să fie foarte convins de ceea ce spunea. Cuvintele lui o alarmară pe interlocutoare. înfiorându-se, şi-l închipui pe colonelul Forrester furios la culme, părăsind-o în pădurea virgină după ce o snopise în bătaie.

- Ce perspectivă groaznică! oftă, înfricoşată.

Zâmbetul pe care i-l adresă francezul se vroia liniştitor.

- Pentru ca totul să se petreacă fără probleme între tine şi Sam, evită să-l înfrunţi. Fii discretă şi reţinută. Adu-ţi aminte de vremea când te hotărâseşi să te călugăreşti şi fii de o blândeţe angelică. Se poate, nu-i aşa, soră Bernadette?

Ea încuviinţă clătinând din cap, încercând să se încurajeze singură.

- Ce n-aş facă ca să-mi salvez viaţa! spuse tânăra femeie cu toată convingerea.

- Foarte bine, spuse Dorleac. În orice caz, mă bazez pe rugăciunile tale din timpul decolării, sora mea.

- Aha! v-am găsit pe amândoi, îi întrerupse glasul colonelului Forrester care, apărând pe nepregătite, îşi vârâse capul pe uşa cabinei de pilotaj. Iarăşi complotaţi!

Parcă prinşi în flagrant delict, cei doi tineri se întoarseră, vizibil stânjeniţi că fuseseră surprinşi vorbind în şoaptă.

- Ne luam rămas-bun unul de la celălalt, declară aviatorul, parcă dezvinovăţindu-se.

- Chiar a venit ora plecării, spuse sec colonelul.

Nu mult după aceea, Bernadette şi fetele îşi spuneau la revedere sărutându-se, îmbrăţişându-se şi promiţându-şi să se reîntâlnească în două-trei zile la şcoala lor dragă din Bulawayo. Doamna Althoff o îmbrăţişă cu sobrietate pe tânăra învăţătoare; curios lucru, privirea ei exprima toată speranţa în viitor.

- Colonelul cunoaşte bine Africa. Cu el, eşti pe mâini bune şi totul o să fie bine, murmură bătrâna înainte de a se duce la avionul ale cărui motoare făceau zgomot din plin.

Forrester şi Bernadette se îndepărtară la o distanţă apreciabilă. Fără să scoată o vorbă, se uitară

la aparatul care făcea manevre; după ce făcuse o întoarcere, acesta începu să ruleze încet pe terenul întrucâtva nivelat, apoi îşi mări viteza şi, deodată, decolă şi luă repede înălţime, atingând vârfurile copacilor de la capătul pistei improvizate. încă o dată, ca un pilot excepţional dotat, francezul făcuse tot ce putuse şi rezultatul era pe măsura aşteptărilor. După câteva minute, avionul nu mai era decât un punct alb pe cerul albastru, zburând spre sud, spre Zimbabwe şi Salisbury, unde trebuia să ajungă în vreo trei ore.

Oftând uşurată, tânăra femeie, cu zâmbetul pe buze, se întoarse spre colonel. Ochii lui fulgerau de furie şi avea dinţii strânşi; era clar că era într-o dispoziţie cât se poate de proastă, şi era furios în primul rând pe ea. Oare din ce cauză? Pentru că, de aseară, nu mai avuseseră nici o altercaţie, vorbind numai strictul necesar. în sfârşit, oricum ar fi fost, mica lor excursie, numai ei doi în mijlocul Africii, se anunţa a porni sub cele mai bune auspicii!!

- Ăsta-i pentru tine! mormăi bărbatul aruncând spre ea un rucsac, din acelea folosite de infanterişti în campanii.

înainte de a o lovi în plin, Bernadette reuşi să prindă obiectul din zbor. Fără să protesteze, pentru că îşi aducea clar aminte de ultimele avertizări ale lui Dorleac, îl puse pe umeri.

- Chiar e nevoie de toate bagajele astea? nu se putu totuşi stăpâni să nu întrebe.

Colonelul parcă era gata să explodeze.

- Nu fi proastă! S-o crezi tu că reuşeşti să supravieţuieşti mult timp în regiunea asta sălbatică, fără proviziile şi medicamentele care sunt înăuntru. Si fără ăsta, adăugă colonelul făcând semn spre un revolver pe care-l avea la centură.

Mai punând la socoteală şi puşca pe care o purta deja în bandulieră, Forrester, înarmat până-n dinţi, era gata să pornească la război. Bernadette fu cât pe ce să-l întrebe dacă avea nevoie de tot arsenalul acela grotesc, dar colonelul nu-i dădu răgaz.

- Ia-l şi pe ăsta! ordonă Forrester întinzându-i un alt pistol.

Speriată, tânăra făcu un pas înapoi.

- Nu! refuză clătinând din cap.

Cu pas hotărât, bărbatul se duse spre ea.

- Ba da!

- Pentru nimic în lume n-aş purta o armă!

- Mai vedem noi! S-o crezi tu!

Din nou, tânăra clătină din cap, încăpăţânată.

- N-o să fac nimic, şi nu poţi să.

Forrester n-o lăsă să termine ce avea de spus; ţinând-o strâns de mână, îi vârî tocul pistolului sub centură, la şold.

- Lecţia numărul unu, bombăni colonelul în timp

ce-i strângea fără menajamente catarama. În Africa trebuie să ai întotdeauna o armă la îndemână, o să vezi!

- Degeaba, colonele, murmură ca pentru sine însăşi, n-o să mă poţi obliga niciodată să trag asupra unei fiinţe vii.

După ce o examinase cu ochi de expert şi fu mulţumit de coechipiera lui, Forrester îşi luă şi el rucsacul în spate. Apoi arătă cu degetul spre pădurea ecuatorială deasă, din faţa lor.

- înainte! comandă pe un ton marţial. Şi fără lâncezeală; avem de făcut un drum lung până la căderea întunericului.

Dar unde mergeau de fapt? Militarul arogant nu-şi dăduse osteneala să-i spună. De bună seamă, era individul cel mai odios, cel mai antipatic şi mai exasperant pe care-l întâlnise vreodată, îşi spuse Bernadette care o luase pe urmele lui şi sufla deja greu din cauza ritmului viu pe care îl impusese deplasării.

Când ajunseră sub coroanele înalte ale copacilor din pădure, ritmul nu încetini deloc. Dând dovadă de multă voinţă, tânăra femeie, obişnuită totuşi cu asemenea exerciţii, reuşi să-l urmeze, fără să obosească şi fără să protesteze, pe drumul pe care colonelul îl croia cu lovituri de macetă.

Pe la prânz, acesta decretă în sfârşit o pauză. Se

deschiseră câteva conserve, câteva pungi cu fructe uscate, biscuiţi. Apa din ploscă, deşi caldă, era bună de băut şi potolea setea. Aşezat sub coroana unui copac din care atârnau liane lungi, colonelul Forrester, cu privirea aspră şi mândră, păstră tot timpul mesei o tăcere dispreţuitoare. Dar, pentru Dumnezeu, cine se credea? Tarzan, regele junglei, conducând un popor de cimpanzei, poate?

- In sfârşit, colonele, se hotărî să treacă la atac pe un ton îneverşunat Bernadette, vrei sau nu să ai amabilitatea să-mi spui către ce obiectiv mergem?

Intinzându-şi încet trupul puternic, Sam Forrester se ridică în picioare şi se apropie câţiva paşi de ea. Cu mâinile în şolduri, o privi cu o expresie severă.

- Lecţia numărul doi: fac eforturi să ieşim din situaţia asta şi să te duc teafără la civilizaţie. Tu trebuie doar să mă asculţi şi să faci ce-ţi spun. Nu-mi discuta ordinele şi nu căuta să ştii nimic în plus. M-am făcut bine înţeles?

- Perfect, bombăni Bernadette, stupefiată de brutalitatea cuvintelor lui.

Asta fusese picătura care umpluse paharul. Nu putea să suporte o asemenea aroganţă şi superioritate fără să reacţioneze.

- Pot să ştiu de ce te crezi obligat să te porţi atât de urât cu mine? întrebă femeia, ridicându-se la

rândul ei şi clipind cu o falsă candoare.

Interlocutorul nu putu să-şi mai stăpânească furia.

- De ce!? Pentru că, încă de la început, mă consideri un prost.

Ce recunoaştere ciudată! Bernadette, perplexă, îşi înălţă sprâncenele.

- De fapt, de ce mă acuzi?

- Pentru că m-ai minţit cu neruşinare. Pentru că mi te-ai prezentat sub o identitate falsă.

- Nici vorbă, se apără tânăra femeie. Ti-am spus că sunt învăţătoare la o şcoală privată. Ceea ce este absolut adevărat.

Un fulger de mânie sclipi în ochii cenuşii ai colonelului.

- Învăţătoare! repetă el cu dezgust, ca şi cum cuvântul acesta l-ar fi dezgustat la culme. Poate. Dar asta nu este prima ta vocaţie. Nu-i aşa. soră Bernadette?

Surpriza o făcu să tresară. Ce-l apucase să-i spună aşa? După câteva clipe, înţelese.

- Deci ai tras cu urechea la discuţia dintre mine şi Claude, dimineaţă, când ne spuneam bun-rămas în cabina de pilotaj.

- Da! încuviinţă colonelul, clătinând cu putere din cap.

Doamne! El luase de bună gluma lui Dorleac. N-avea decât
să restabilească imediat adevărul şi totul ar reintra în normal, motivele proastei dispoziţii a colonelului ar fi reduse la neant. Apoi se mai gândi o dată: dacă o considera călugăriţă, Forrester ar fi constrâns s-o respecte, să renunţe la tentativele lui de seducţie. Nici nu s-ar mai pune problema de violenţă. Pe scurt, dacă-l lăsa să creadă că era călugăriţă, ar fi fost o excelentă garanţie pentru siguranţa ei.

- Ai ceva cu călugăriţele, colonele? îl întrebă zâmbindu-i candid şi în acelaşi timp maliţios.

- Bineînţeles că nu!. Dar puteai să-mi spui de la început. Ar fi fost mai cinstit aşa.

Tânăra pufni în râs.

- Ei bine, acum ştii. Deci ai încercat de două ori să săruţi o logodnică a lui Iisus. Acum, sunt sigură că n-o să mai faci asta.

Da, avea să se dea în continuare drept călugăriţă. Dar cum să se poarte, cum să vorbească în noul ei rol ? Nu-şi mai aducea aminte de nimic din perioada când fusese în pension la Dominicani. N-avea nici o importanţă! Colonelul n-o să-şi dea seama prea curând de şiretlic. „Şi cum, în două-trei zile, aveau să ajungă din nou la civilizaţie şi aveau să plece fiecare cu treaba lui.

Capitolul 4

Marşul prin pădurea virgină continua. De două zile de când înaintau în mijlocul acestui infern vegetal, Forrester şi Bernadette nu întâlniseră nici măcar un animal. Teritoriul prin care înaintau părea populat numai cu şerpi, insecte şi alte gângănii supărătoare. Fără încetare, miriade de ţânţari înfometaţi tăbărau pe tânăra femeie, înţepând-o şi bându-i sângele; era clar că erau încântaţi de carnea ei albă.

Bernadette începea să simtă oboseala kilometrilor parcurşi pe teren accidentat şi în condiţii neprielnice. Era gata să cedeze în faţa epuizării. Cu atât mai mult cu cât noaptea trecută abia reuşise să închidă ochii. In echipamentul pe care-l luaseră, colonelul nu inclusese şi câte un cort, şi pământul umed al junglei nu era nici pe departe un pat confortabil care să îndemne la somn.

Nenumărate ore, lungită în sacul de dormit, femeia încercase în zadar să adoarmă. Pe lângă poziţia incomodă în care era nevoită să stea, zgomotele misterioase care răsunau prin pădure o ţineau permanent în alertă. Foşnetul nu era oare un şarpe veninos care se apropia de ea târându-se? Clănţănitul de dinţi, nu era oare o panteră feroce gata să sară pe ea şi s-o devoreze ca mic dejun?

Reuşise într-un târziu să adoarmă când, după un

timp care
i se păruse a fi doar câteva minute, glasul sonor şi autoritar al colonelului Forrester o trezise brutal. Se lumina de ziuă, era timpul să se scoale şi să pornească din nou la drum. În ciuda repulsiei pe care o avea pentru armele de foc, parcă era tentată să scoată revolverul şi să-l împuşte pe individul care îndrăznea s-o trezească din somnul care abia o cuprinsese!...

Cu ochii umflaţi, trebuise totuşi să se ridice şi să-şi strângă sacul de dormit. Încă o zi de marş, încă mai istovitoare ca cea din ajun, tocmai începuse.

Buimacă, Bernadette înainta mecanic, ca într-un coşmar groaznic. Până la urmă, asemenea unui boxer aflat în corzi şi gata să fie făcut K.O. care e salvat de gong, îl auzi pe colonel anunţând oprirea de prânz.

Extenuată, se prăbuşi la picioarele unui copac, sub privirea impasibilă a lui Forrester. Ca de obicei, în meniu figura o cutie cu carne. În cele din urmă, fără să-i dea de gust, carnea de vacă pregătită astfel nu i se mai păru atât de rea. În orice caz, făcea bine. Îşi recăpăta puterile. Înviorată, se ridică sprinten în picioare!

- Mă îndepărtez o clipă, îi spuse colonelului care-şi aprinsese o ţigară din care trăgea voluptuos.

- Ai la dispuziţie un minut şi jumătate, şi sunt cu ochii pe ceas!

încântător ca de obicei, îşi spuse femeia îndepărtându-se în pădure. Trecând pe sub un pom, o liană o atinse pe umăr, chiar se prinse de ea. Vru s-o îndepărteze cu dosul mâinii şi simţi ceva rece, solzos. Scoase un ţipăt îngrozit; un piton enorm, mai gros decât bicepsul lui Forrester, aluneca pe ea, o înlănţuia.

- Ajutoor! Colonele, ajutor! urlă din toate puterile, în timp ce reptila se pregătea s-o sufoce.

Forrester apăru în fugă. îşi dădu imediat seama cum stăteau lucrurile. Cu ţigara între dinţi, scoase revolverul din toc, şi ţinti cu atenţie capul şarpelui. Urmă un fulger însoţit de o bubuitură. în aceeaşi clipă, teribila menghină se desfăcu; corpul pitonului, încă zbuciumându-se, căzu la picioarele Bernadettei, care era albă ca varul.

- Respiră adânc! îi ordonă colonelul calm, punându-şi arma la loc.

Apropiindu-se, ridică fără repulsie cadavrul animalului pe care se duse să-l arunce în tufişuri, câţiva paşi mai încolo.

- Ei bine, s-a-ntâmplat ceva? întrebă când se

întoarse.

Tonul de reproş din glasul lui, sprâncenele încruntate,
mâinile puse în şolduri, totul în atitudinea lui părea s-o condamne pe imprudentă.

- Ce s-a întâmplat!? repetă Bernadette, indignată. Deci n-ai înţeles?. Animalul ăsta respingător a sărit pe mine de pe o creangă şi a fost cât pe ce să mă omoare. Pur şi simplu!

Sam Forrester oftă, exasperat.

- Serpii nu sunt în stare, psihologic vorbind, să facă asemenea salturi, declară savant. Nu ştiai asta, soră? Cu siguranţă, ai ţipat când l-ai văzut şi l-ai speriat. De asta te-a atacat.

Tânăra se uită la el, stupefiată.

- Cum aşa!? se înfurie ea, a fost cât pe ce să mor sufocată de un piton lung de şase metri şi nu găseşti altceva mai bun de făcut decât să mă înveţi cum să mă port!

Ridicând din umeri, colonelul îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Data viitoare când o să fii în faţa unei reptile, nu mai începe să urli, dacă ţii la viaţă.

Era de le sine înţeles! Cum de nu se gândise mai devreme!

- Trebuie să-ţi spun ceva, colonele; niciodată nu mi-au plăcut şerpii. Fratele meu mai mare ţinea

câţiva într-un acvariu şi într-o noapte am descoperit câteva specimene care ajunseseră sub cuvertura de la mine din pat. Ca să-ţi spun totul, amintirea asta îmi face pielea ca de găină.

- Aha! Deci, uite obârşia infantilă a fobiei tale faţă de aceste animale, comentă Forrester considerându-se, fără îndoială, profesorul Freud.- Greşeşti, n-am nici o fobie, se apără Bernadette, furioasă. Simt o repulsie firească faţă de şerpi. Si pe bună dreptate: sunt urâţi, lipicioşi şi.

- Nici vorbă! Au pielea moale, plăcută la pipăit.

- Te cred pe cuvânt, dar nimic nu mă poate face să-mi placă animalele astea oribile pe care le urăsc din toată inima.

O sclipire de amuzament şi ironie lumină ochii cenuşii ai soldatului.

- Mă uimeşti, sora mea, spuse ironic. Credeam că cineva ca tine ar trebui să iubească toate creaturile zămislite de Dumnezeu pe Pământ. Toate, fără excepţie. Urâte sau nu, respingătoare sau nu.

- într-adevăr, dar şerpii sunt tocmai excepţia care întăreşte regula. Pentru că, tocmai unul dintre ei au atras-o pe mama noastră Eva în paradisul terestru care a făcut să se nască păcatul originar care, de atunci, a apăsat mereu toată omenirea.

O controversă teologică n-ar fi fost deloc pe placul colonelului, care bătu în retragere. Oricum,

pierduseră destul timp şi trebuia să pornească din nou la drum fără să mai întârzie.

în cursul după-amiezii, mersul tinerei femei fu cât se poate de straniu. Văzând-o, s-ar fi putut spune că înainta pe un covor de ouă. Nu era vorba despre originalitate din partea ei, ci doar simplă precauţie; n-ar fi vrut nici în ruptul capului să mai sperie vreun piton micuţ.

Oricum, nu era deloc comod să înaintezi prin pădurea ecuatorială care mereau se îndesea. Ba dimpotrivă, era extenuant. Şi Bernadette parcă era o somnambulă care punea un picior în faţa altuia fără să ştie unde merge. Era atât de atentă la drum încât, atunci când colonelul se oprise pentru bivuacul de noapte, nu-l văzu şi cum continua să meargă pe orbeşte, se trezi lovindu-l în spate.

- Ai putea să fii mai atentă! i-o spuse verde în faţă.

- Pardon, iartă-mă. Dar de ce te-ai oprit ca un par în mijlocul drumului?

- Drumul pe ziua de azi s-a terminat, sora mea. Pentru noapte, o să ne instalăm în luminişul ăsta.

- Domnul fie lăudat! exclamă ea înainte de a se prăbuşi.

Era atât de obosită, încât închise imediat ochii. După

câteva secunde, dormnea adânc. Atât de adânc încât dacă ar fi trecut pe acolo, în galop, o turmă de elefanţi, cu greu ar fi trezit-o din somn.

Când se trezi totuşi, se înnoptase. Un foc de lemne ardea în mijlocul poienii. Pe o frigare improvizată, Forrester prăjea o bucată de carne al cărei miros gâdila plăcut nările.

- Vino, soră Bernadette. Masa e gata, spuse bărbatul zâmbindu-i binevoitor şi amabil.

Ia te uită! Ce se-ntâmpla? Soldatul neînduplecat îşi scosese armura ca să dea dovadă de un pic de omenie?

Tânăra se apropie, atrasă de miros.

- Ti-e foame? o întrebă cordial.

- Mi-e o foame de lup!

După atâtea conserve cu carne de vacă, carnea animalului împuşcat de colonel păru delicioasă. In plus, rădăcinile pe care le pusese la copt în jăratic aveau un gust care semăna cu cartofii. Şi toată cina luă înfăţişarea unui adevărat festin.

- Bravo, colonele! Ai făcut o friptură foarte gustoasă, îl felicită tânăra. Dar n-ai făcut o imprudenţă aprinzând focul? îndrăzni să adauge. Am ajuns într-o zonă mai puţin periculoasă?

- Bună întrebare, comentă Forrester, la fel de politicos.

Se confirma schimbarea lui de atitudine. Era de-ajuns să
te loveşti de el ca să se bine dispună?

- Intr-adevăr, ne-am îndepărtat de câmpul de luptă, continuă pe un ton amabil.

- Ce câmp de luptă?

- Acela unde trupele prinţului Tzongari îşi înfruntă duşmanii de câteva zile.

- Oh, Dumnezeule! exclamă Bernadette, înfricoşată.

Luată de elanul ei, îşi făcu semnul crucii, exagerând
aproape caricatural rolul surorii pe care făcea eforturi să-l joace. Forrester pufni într-un hohot de râs amuzat, nicidecum sarcastic.

- Văd că eşti pusă la curent cu actualele probleme ale prinţului, mi se pare.

- Da, din păcate. Minele lui de aur, de cupru şi diamante pe care le are i-au atras mulţi duşmani. Bande de mercenari au trecut graniţele prin Zambia şi Zair şi i-au invadat regatul ca să-l detroneze. Din păcate, nu este prima dată când dinastia Tzongari este amininţată. Deja, în 1885, Leopold II, regele Belgiei, a tras o linie peste graniţe ca să încorporeze micul regat în imperiul lui colonial. Mai târziu, în 1895, când Anglia devenise puterea dominantă în estul Africii, a vrut să-l încorporeze în Zambia. A

trebuit să aştepte mişcarea de decolonizare din a doua jumătate a secolului XX pentru ca Prinţul să reintre în posesia pământurilor strămoşeşti şi să fondeze un stat suveran.

Acest expozeu îl făcu pe colonel s-o privească admirativ.

- Excelent! se entuziasm' acesta la sfârşit. Toate surorile cunosc la fel de bine ca tine istoria modernă?

Bernadette ridică din umeri, nepăsătoare.

- Fetele Prinţului sunt pensionarele şcolii unde am onoarea să predau, n-ai uitat asta, nu?

- Si tatăl lor este unul dintre cei care finanţează şcoala, presupun. Este atât de bogat cu toate minele lui.

- Asta-i permite şi să cumpere arme cu care să-şi doteze trupele?

- Evident.

- Si să facă apel la serviciile tale pentru a transporta asemenea marfă?

Forrester încuviinţă clătinând din cap.

- Deci, continuă tânăra, lăzile pe care ai fost nevoit să le abandonezi erau pentru el?

Bărbatul încuviinţă din nou.

- În condiţiile astea, ipoteza mea referitoare la sabotajul avionului este posibilă.

- Într-adevăr. Un om al Prinţului se poate să fi trădat, în schimbul unor bani, bineînţeles.

El n-ar fi fost în stare să facă aşa ceva, îşi spuse Bernadette privindu-l pe colonelul care-şi aprinsese o ţigară. Omul ăsta era un adevărat paradox. Era dur, nemilos, chiar cinic, dar inspira totuşi încredere. Şi în seara asta, dădea dovadă de o amabilitate surprinzătoare. Nu rostise nici o vorbă cu obişnuitul lui sarcasm. Ba dimpotrivă, manifestase încredere faţă de ea şi-i vorbise ca unei femei adulte care avea tot dreptul să fie informată în legătură cu situaţia în care se aflau. Lucrul ăsta îi trezise un sentiment de recunoştinţă. Fără să mai pună la socoteală că, în ziua aceea, îi salvase viaţa smulgând-o din încleştarea mortală a pitonului.

- Deodată eşti foarte tăcută, o trezi vocea caldă şi gravă a lui Forrester. Acum te rogi, sora mea?

întrebarea nu era deloc răutăcioasă sau zeflemitoare, era doar o tachinare prietenească.

- Azi-dimineaţă, când şarpele mă sufoca, m-am rugat atât de tare Celui de Sus să vii la timp, încât cred că mi-am făcut rugăciunile pentru toată săptămâna.

Colonelul primi răspunsul cu un râs vesel, plăcut auzului, atât era de melodios şi viril.

- Ai un râs frumos, declară cu blândeţe Bernadette.

- Şi tu. Acum două seri te-am ascultat când vorbeai cu Dorléac, şi te-am auzit râzând.

Se opri o clipă înainte de a adăuga cu sinceritate, încântat:

- Era ca o muzică plăcută.

Dezorientată de această declaraţie poetică, atât de diferită faţă de brutalitatea obişnuită a declaraţiilor personajului, tânăra rămase mută, nefiind în stare să răspundă. Sam Forrester o privea cu o tandreţe neaşteptată. Ah! Cât i-ar fi plăcut să se cuibărească la pieptul lui, să se lase legănată de braţele lui puternice!... Dar ce se-ntâmpla cu el? De ce inima începuse să bată cu atâta putere?. Dezorientată, aproape înroşindu-se, se străduia să-şi dezlipească privirea de cea a colonelului.

- Sora mea, spune-mi ce poate să determine o femeie ca tine să se călugărească? Poate o dragoste nefericită?

- Nici vorbă de aşa ceva, veni răspunsul sec al femeii, supărată că trebuia să strice farmecul momentului precedent. Nu asta a fost motivaţia mea. Cu atât mai mult cu cât, înainte de a face legământul, nici nu mi-a fost hărăzit să trăiesc nici un moment de patimă sufletească.

Ceea ce era adevărul gol-goluţ. Nu, pur şi simplu nu întâlnise niciodată bărbatul care s-o incite să facă dragoste. Prietenii ei, băieţii, râdeau de ea bănuind-o mai în glumă mai în serios că era frigidă. Convingerea ei era cu totul alta; era dificilă, exigentă,

dar nicidecum anormală şi împotrivin- du-se chemării simţurilor.

- Sincer să fiu, mă gândesc dacă cineva poate să trăiască în neprihănire fără să înnebunească, spuse Forrester pe care subiectul se părea că-l interesa .

- Colonele, eu sunt dovada contrariului, replică Bernadette cu un zâmbet poznaş.

- Vom vedea, murmură el în timp ce privea cu lăcomie formele voluptuoase ale trupului interlocutoarei.

Dacă tot era bine dispus, era o ocazie bună să-l întrebe care avea să fie desfăşurarea evenimentelor, îşi spuse Bernadette.

- La ce distanţă ne aflăm faţă de capătul călătoriei noastre? îndrăzni să întrebe.

Contemplând vârful incandescent al ţigării, colonelul păru să facă repede un calcul.

- Trei sute de kilometri, fu răspunsul.

- In câte zile o să parcurgem drumul ăsta?

- Cinci. Bineînţeles, cu condiţia să nu întâlnim nici un obstacol care să ne întârzie.

- Ce fel de obstacole am putea întâlni pe drum? întrebă tânăra femeie, speriată.

- Nimic deosebit: muşcături de şarpe, o gorilă care să se creadă King-Kong, să te răpească şi să te urce în vârful unui copac, râuri revărsate, canibali care să

vrea să mănânce un sandviş cu carne albă. Cât despre trupele ridicate împotriva prinţului Tzongari, linişteşte-te, acum nu mai riscăm să cădem în mâinile lor.

- Domnul fie lăudat! psalmodie Bernadette.
- Amin! încheie Forrester.

Se făcuse târziu, şi colonelul decretă că venise ora de culcare. Femeia nu aşteptă să i se spună de două ori, şi, curând, se strecură cu vădită satisfacţie în sacul de dormit.

Încă cinci zile, îşi spuse cu tristeţe. Cinci zile în care trebuia să vorbească, să se poarte, chiar să gândească asemenea unei călugăriţe.

- Oh Doamne! dă-mi puterea, murmură înainte de a adormi într-un somn greu fără vise.

Capitolul 5

Primele raze de soare abia pătrundeau printre coroanele dese ale copacilor când, a doua zi dimineaţă, tânăra şi colonelul porniră la drum. Din fericire, noaptea fusese odihnitoare şi febra musculară atât de stânjenitoare a Bernadettei din ziua precedentă aproape dispăruse. Ceea ce-i permitea să-l urmeze uşor pe ghidul care deschidea drumul prin vegetaţia luxuriantă din acest infern verde. Colonelul părea la fel de bine dispus ca în seara dinainte.

- Cum te simţi? o întrebă când se opriră pentru câteva clipe.

- în cea mai bună formă. Cred că sunt în stare să bat recordul olimpic la proba de maraton.

Gluma îl făcu pe Forrester să izbucnească într-un hohot de râs, şi, în semn de mulţumire, îşi scoase o ţigară să fumeze.

- N-ar trebui să fumezi atât, nu-ţi face deloc bine, îi atrase atenţia Bernadette pe un ton dojenitor.

- Te rog, sora mea, mulţumeşte-te să te preocupi de salvarea sufletului meu. Cât despre corp, am eu grijă.

Îi adresă un zâmbet poznaş, aproape provocator.

- N-arăţi rău deloc, şi cred că e păcat să-ţi baţi joc de trupul tău.

Forrester făcu ochii mari de surprindere.

- Ia te uită, exclamă indignat, tu, o cucernică, să spui aşa ceva!

- De ce nu? Am ochi să apreciez frumuseţea sub orice formă.

- Până la anatomia masculină?

Bernadette trebui să facă un mare efort ca să rămână serioasă şi să nu pufnească în râsul care simţea că era pe cale să izbucnească.

- În prima carte a bibliei, în Geneza, e scris:“ Dumnezeu l-a făcut pe om după înfăţişarea lui“.

Colonelul mormăi printre dinţi ceva nedesluşit, privindu-şi interlocutoarea cu o expresie uimită.

- Ce spui? N-am înţeles. spuse femeia cu o plăcere răutăcioasă.

- Spuneam că eşti diavolul în carne şi oase, soră Bernadette. Femeia cea mai surprinzătoare. şi cea mai dezgheţată din câte mi-a fost dat să cunosc până acum.

Curios lucru, această apreciere nu-i displăcu tinerei, care se simţi chiar flatată în sinea ei. Dar trebuia să nu lase să se vadă nimic şi să continue să fie cucernica din junglă.

- Haide, colonele, împărăţia Cerurilor este a celor care.

Brusc, cuvintele i se opriră pe buze. Se înfioră din cap până
în picioare, inima îi îngheţă; apărând din desiş, sase

negri mici îi înconjurară. Aveau suliţele îndreptate spre ei, ameninţătoare.

- Oh Doamne! tresări Bernadette, speriată la culme, cuibărindu-se imediat la pieptul lui Forrester.

Acesta, cu un gest protector, o cuprinse pe după umeri.

- Păstrează-ţi sângele rece, îi şopti la ureche înainte de a începe să stea de vorbă cu nou-veniţii într-o limbă cu sonorităţi guturale pe care se părea că o cunoştea destul de bine.

La o privire mai atentă, indigenii, pigmei judecând după statură, nu mai erau atât de înfricoşători. Cu feţele acoperite cu cicatrice rituale, având trecute prin nări inele metalice mari şi învelitorile de frunze din jurul mijlocului, îi dădeau Bernadettei impresia că ieşiseră direct din cărţile care, în copilărie, o făcuseră să viseze atât despre Africa şi locuitorii ei misterioşi. De altfel, aparenta lor ostilitate se diminua pe măsură ce trecea timpul. Suliţele lor se rezemaseră în pământ, în poziţie verticală.

Discuţia dintre colonelul Forrester şi cel care părea şeful grupului de pigmei mai continuă câtva timp.

- Totul e bine, îi spuse Forrester în cele din urmă. Au cele mai prietenoase intenţii.

Mâna lui strânse mai tare umărul tinerei. Ca s-o liniştească? Sau dimpotrivă, să-i atragă atenţia să

rămână pregătită pentru orice.

- Le-am spus că eşti nevasta mea, continuă colonelul, că a trebuit să omor un negustor francez la Manono pentru ca să te am.

- Ce minciună înfiorătoare! replică Bernadette, indignată.

- Nu ridica tonul, asta ar putea să-i irite pe prietenii noştri. Poartă-te firesc şi fă pe nevasta care mă iubeşte. Atâta timp cât vor crede că eşti a mea, n-or să-ţi facă nimic rău.

Femeia îi salută pe războinici făcându-le un semn cu mâna, iar aceştia părură foarte impresionaţi de atenţia care li se acorda şi începură să râdă în hohote scoţându-şi la iveală dinţii albi.

- Par bine dispuşi, comentă încet Bernadette, mai liniştită acum.

- Nu avea prea multă încredere, o preveni colonelul strângând-o mai tare în braţe. Oricum, ne-au invitat să mergem în satul lor.

- Si nu putem să refuzăm, pentru că s-ar supăra.

- Într-adevăr, încuviinţă Forrester. Nu avem de ales.

Satul pigmeilor se afla la o oră de mers de locul unde se
întâlniseră. Sosirea femeii şi a bărbatului alb fu sărbătorită cu entuziasm. Tam-tamurile îşi începură ritmurile obsedante. Seful tribului, un bătrân

venerabil, totuşi impunător în ciuda taliei sale, veni în întâmpinarea străinilor să le ureze solemn bun venit. Se aşezară într-un cerc larg să asiste la dansurile în care omuleţii îşi însoţeau gesturile cu cântece, cu melodii de o surprinzătoare subtilitate, dovedindu-se şi artişti virtuozi. Şi, uitând încet-încet pericolul care o speriase la început, Bernadette se lăsă captivată de spectacol. Era prima dată când auzea bătând inima Africii adevărate.

Apoi, dansatorii îşi scoaseră măştile şi se retraseră, făcând loc unei nelinişti în faţa imprevizibilului.

- Acum, obiceiul vrea că eu să rămân împreună cu bărbaţii, spuse colonelul aplecându-se spre tânăra lui însoţitoare. Tu o să rămâi împreună cu femeile. îţi vor ţine discursuri interminabile din care n-o să înţelegi nimic, dar limitează-te să zâmbeşti. Din când în când, să încuviinţezi clatinând din cap şi o să le faci fericite.

Bernadette îl privi deznădăjduită, pentru că prezenţa lui o făcuse să se simtă în siguranţă. îi venea să-i sară în braţe şi să-l roage să n-o părăsească, dar se abţinu, bineînţeles.

- Despărţirea asta o să dureze mult? întrebă tânăra, puţin nervoasă.

- Câteva ore. Până la masa de seară.

- Foarte bine, oftă înainte de a se hotărî să se

ridice şi să se ducă la femeile care o aşteptau nerăbdătoare şi curioase.

Acestea o primiră în rândul lor cu gesturi prieteneşti. în mijlocul hohotelor de râs, al vorbelor rostite în gura mare, din care bineînţeles că nu înţelegea nimic, femeile îi prezentară copilaşii, găinile şi caprele de care păreau foarte mândre. Fu servită o infuzie de plante şi rădăcini din pădure. Vâzând femeile acestea, cu cănile de lemn în mână, flecărind, te-ai fi putut simţi parcă într-un salon londonez la ora ceaiului. Totuşi, această reuniune se desfăşura sub semnul înţelegerii depline dintre toate femeile care erau de faţă, doar că se desfăşura într-un cadru mai pitoresc şi exotic, care nu avea mai puţin farmec.

Deşi orele trecură repede, Bernadette se simţi totuşi uşurată când, după instalarea crepusculului, colonelul veni s-o caute.

- Ai petrecut o după-amiază plăcută? o întrebă cu un zâmbet amabil.

- Excelentă. Si tu?

- Am participat la vânarea unui leu, răspunse bărbatul pe un ton indiferent.

- Adevărat? întrebă tânăra, neştiind dacă vorbea serios sau râdea de ea.

- Da. Pigmeii sunt ultimii locuitori de pe continentul african care încă vânează leul cu arcul. Si

nu ne-am întors cu mâna goală. Am prins o femelă de toată lauda, care o să fie felul de mâncare de bază din meniul de astă-seară.

Într-adevăr, în locul gol din mijlocul satului, ardea un foc mare în care se frigeau bucăţi mari de carne. După câtva timp, toţi membri tribului se adunară pentru masa de seară. Forrester şi Bernadette, ca invitaţi speciali, avură dreptul la locurile de onoare, alături de şeful tribului şi grupul de vânători care erau priviţi ca nişte eroi care triumfaseră împotriva naturii pline de pericole.

Masa începu; femeile erau cele care serveau. Nu fără teamă, tânăra muşcă dintr-o bucată de carne de leoaică, pe care, fără cuţit şi furculiţă, trebuia s-o ţină în mâini cum făceau şi ceilalţi. La prima înghiţitură, strâmbă din nas. Nu pentru că gustul ar fi fost rău, dar carnea avea un gust aparte care o surprinse.

Colonelul făcu ochii mari remarcându-i expresia de dezgust.

- Fii atentă, soră Bernadette. Dă impresia că îţi place foarte mult ce mănânci, altfel prietenii noştri s-ar putea supăra. Şi pe urmă, să nu-mi spui că e prima oară când mănânci carne de leu.

- Bineînţeles că nu. Când eram mică, mama obişnuia să ne dea aşa ceva în fiecare joi la masa de prânz. Şi duminica aveam aproape întotdeauna omletă din ouă de struţ.

Forrester nu prea gustă gluma.

- Nu uita un lucru, îi spuse la ureche, pigmeii sun foarte susceptibili, şi o asemenea ironie ar putea să nu le placă.

- Nici unul dintre cei care sunt aici nu înţelege englezeşte.

Totuşi, se strădui să-şi termine bucata de carne. Ar fi fost periculos să creeze un incident diplomatic care-i putea transforma pe pigmei în sălbatici cruzi şi dezlănţuiţi.

Odată masa terminată, vânătorii se ridicară ca să execute un dans în care mimau lupta dintre om şi fiară. Aduceau prinos forţei şi abilităţii lor, dar şi bravurii leoaicei omorâte. Apoi, venerabilul şef de trib rosti un elogiu la adresa eroilor, după care fiecare se retrase.

Forrester o conduse pe Bernadette la coliba care le fusese pregătită pentru noapte. Pe jos era pământ bătătorit şi sacii lor de dormit fuseseră puşi la un loc, formând un singur culcuş.

- Ce înseamnă asta? se indignă tânăra femeie privindu-l acuzator pe colonel.

- Nu ştiu absolut nimic. Femeile sunt cele care au avut iniţiativa asta.

Bernadette se enervă. Nici nu se punea problema să accepte o asemenea promiscuitate. Se aplecă să

despartă sacii de dormit.

- Nu face asta, o opri Forrester. Ne privesc ochi pe care tu nu-i vezi. Si dacă gazdele noastre îşi dau seama că nu suntem o pereche dormind unul în braţele celuilalt, ar putea să intre la idei. O tânără englezoaică, blondă, cu ochii albaştri, nu apare prea des în locurile astea, şi ar putea să profite de ocazie şi să vadă ce gust are o asemenea făptură.

Bineînţeles că în dilema asta, era mai bine să fie ascultătoare.

- Ei bine, fie! oftă, resemnată.

Îşi scoase repede cartuşiera şi încălţările, apoi se strecură, neliniştită, în singurul sac de dormit. După câteva clipe, colonelul veni şi el.

- Sora mea, dacă vrei să-ţi spui rugăciunile, fă abstracţie de mine, spuse el râzând încet.

Fir-ar să fie, era uşor de spus! Trupurile lor se atingeau bineînţeles în spaţiul restrâns pe care-l aveau la dispoziţie şi era clar că bărbatul nu dormea îmbrăcat.

- Du-te puţin mai încolo. Dacă continui aşa, o să mă sufoci, se plânse femeia, a cărei respiraţie se accelerase.

Simţi braţele bărbatului cuprinzându-i mijlocul, trăgând-o spre el, buzele calde atingându-i gâtul. Dumnezeule, doar n-avea să abuzeze de ea! închise

ochii şi îşi strânse mâinile la piept.

- Ce faci? întrebă, nedumerit.

- Mă rog, colonele.

Forrester se îndepărtă imediat de ea.

- Spune atunci un Tatăl nostru şi pentru mine, murmură el gu glas răguşit.

Capitolul 6

A doua zi, foarte dimineaţă, după o noapte care trecuse până la urmă fără nici un incident, îşi luară rămas-bun de la pigmeii care, în definitiv, erau foarte simpatici. Si începu o nouă etapă. Mai aveau de mers trei zile până să ajungă, după previziunile colonelului, la Lubumbashi, un oraş de lângă frontiera zambiană.

Bernadette se simţea într-o formă fizică din ce în ce mai bună pe măsură ce expediţia se prelungea. Nu mai avea nici
o dificultate să ţină pasul cu coechipierul ei. Rucsacul nu-i mai brăzda umerii şi parcă devenise uşor ca un fulg. Totuşi, pentru atâta lucru, nu însemna că mersul la nesfârşit prin pădure să se fi transformat într-o plimbare de plăcere. Abia aştepta ca această aventură să se termine şi să se întâlnească din nou la Bulawayo cu doamna Althoff şi cu fetele care la ora asta, de bună seamă că ajunseseră deja la şcoală.

Pe la prânz, Forrester anunţă:

- Ajungem la un mic afluent al râului Congo. Bănuiesc c-o să fii încântată să faci o baie şi să-ţi speli hainele.

într-adevăr, vegetaţia se rărise, şi se vedea cursul unei ape care sclipea în lumina soarelui puternic. Bernadette era impresionată de cunoştinţele colonelului referitoare la imensitatea sălbatică! Nu putu să se stăpânească să nu-i adreseze o privire de

sinceră admiraţie.

- O să vezi că apa nu-i foarte curată, dar poţi totuşi să te speli cu ea, glumi colonelul.

- E foarte bună! izbucni tânăra pe care perspectiva unei băi o făcea să se bucure şi să fie indulgentă. Păcat că nu avem săpun!

- Stai puţin. în bagajele mele, am şi aşa ceva.

Punându-şi sacul jos, scoase dintr-un buzunar al acestuia o cutiuţă metalică pe care i-o întinse Bernadettei.

- Poftim, sora mea! Şi săpuneşte-te bine!. Fii totuşi prudentă. Nu că râul ar fi periculos, dar nu se ştie niciodată.

- Am înţeles, colonele. Dacă am vreo problemă, te strig să-mi sari în ajutor.

Se înroşi imediat.

- Dar în cazul ăsta o să mă vezi în pielea goală!

Forrester ridică din umeri, iritat şi amuzat în acelaşi timp.

- Gândeşte-te bine la ce vei face, sora mea. Eu voi sta sub pâlcul acela de copaci. gata să-ţi sar în ajutor.

Şi, cu pas hotărât, porni spre locul despre care vorbise, spunând pentru el însuşi:

- E femeia cea mai surprinzătoare pe care o cunosc!

- Stai o clipă! îl strigă Bernadette.

- Ce se-ntâmplă? Ai deja probleme?

- N-am haine de schimb. Ce-o să fac până se usucă hainele pe care mi le spăl?

Colonelul adoptă o expresie gânditoare şi după câteva clipe îi strigă:

- O să rămâi în ţinuta Evei. Dacă vrei, pot să mă duc să-ţi caut o frunză de viţă.

Tânăra îl fulgeră cu privirea pe glumeţ.

- Haide, nu te supăra, soră Bernadette. Am o cămaşă curată pe care ţi-o împrumut.

Cămaşa de pânză albastră pe care i-o pusese la dispoziţie parcă era o haină scurtă; dar asta era situaţia şi era la adăpost de privirele indecente ale însoţitorului, se gândi Bernadette dezbrăcându-se. Ţipând de plăcere, se aruncă în apa care era destul de rece, în contrast cu căldura toridă de afară. După ce se săpunise din cap în picioare, îşi spălă şi părul blond, scurt. Apoi veni rândul cămăşii, pantalonilor şi lenjeriei. Pe cursul apei pluteau bule mari de săpun irizat. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva pe aici.

Deodată, ceva îi atinse pulpa. Speriată, tânăra sări într-o parte, gata să-l strige pe Forrester. Apoi, din fericire, nu se mai întâmplă nimic. Fusese vorba doar despre un peştişor care o atinsese întâmplător, hoinărind prin apă. Si, amintindu-şi că faimoşii piranha, cunoscuţi pentru voracitatea lor, nu trăiau în

apele africane, dac-ar fi dat alarma s-ar fi umplut de ridicol în ochii virilului ei apărător. Izbucnind într-un hohot de râs nervos, dar uşurată, îşi clăti rufele în apă ceva mai adâncă.

- S-a întâmplat ceva? strigă colonelul din locul în care se retrăsese.

- Nimic, nimic, se grăbi să răspundă femeia. Termin imediat. Dar să stai acolo până spun eu.

Bernadette ieşi încet din râu, se scutură puţin de apă, apoi puse pe ea cămaşa lui Forrester care nu arăta deloc elegant pe ea.

- Gata! strigă ea, poţi să vii.

Colonelul se apropie, cu o sclipire de amuzament în ochi. Era foarte greu de imaginat spectacolul ridicol care
i se oferea: o tânără înotând într-o cămaşă prea mare pentru ea, fără nici o formă, cu părul blond lipit de frunte, destul de palidă, cu ochii încercănaţi de efortul depus în ultimul timp. Dar ce importanţă mai avea! O găsea seducătoare, şi ăsta era cel mai important lucru, nu-i aşa?

- E rândul tău, colonele, spuse tânăra întinzându-i bucata de săpun.

- Parc-ai fi un copil abandonat, spuse bărbatul cu un zâmbet ironic.

- Comparaţia dumitale n-are deloc acoperire. Nu uita că am douăzeci şi trei de ani, replică înainte de a

se îndepărta repede spre locul unde aşteptase bărbatul.

Forrester avusese grijă să pregătească focul şi să adune destule lemne. Tânăra aprinse un chibrit şi braţul de lemne se aprinse. După un timp, apăru si jarul în care puse la încălzit o conservă cu carne de pui si o cutie cu mazăre. Când colonelul va termina să se spele si va veni la foc, mâncarea o să fie pregătită. Tulburată, si-l închipui înotând în pielea goală în râu. După cum îl văzuse când se apucase împreună cu Dorléac să repare avionul, avea un corp magnific, musculos, si lăsa impresia de virilitate. Oh, Doamne! ce era cu ea de se gândea la asemenea lucruri?

Nu mult după aceea, Forrester veni la ea. Era îmbrăcat doar cu pantalonii de salopetă. Câteva picături de apă îi sclipeau printre firele de păr negre de pe piept ul puternic. Fascinată, privirea Bernadettei cercetă bustul puternic si de o frumuseţe asemenea atleţilor Greciei antice, ale cărei statui o impresionaseră când vizitase British Museum din Londra, în adolescenţă. Dar acum trebuia să joace rolul unei călugăriţe indiferente la atracţia carnală, altfel.

Masa fu frugală, dar si unuia si celuilalt le plăcu să mănânce ceva cald. Rezerva de apă scăzuse considerabil. N-ar fi fost bine să umple plostile direct

din râu? propuse Bernadette.

- N-ar fi deloc prudent, ar trebui neapărat s-o fierbem, ceea ce ar avea ca efect să capete un gust amărui, răspunse Forrester, competent. Dar nu-ţi face griji, pentru că de mâine o să avem posibilitatea să facem plinul cu apă proaspătă.

- Ne apropiem de vreun oras?

- Bineînţeles... De altfel, în cursul ultimelor trei zile, n-am fost niciodată foarte departe de zone locuite.

- Cum aşa?! Şi nu mi-ai spus nimic? izbucni femeia aruncându-i o privire aprigă.

Colonelul ridică din umeri cu un gest nonşalant, scoase o ţigară pe care şi-o aprinse zâmbind voluptuos.

- La ce-ar fi folosit? Şi pe urmă, cucernică sau nu, eşti în primul rând femeie. Toată ziua bună ziua m-ai fi bătut la cap:“ Colonele, fii drăguţ, du-mă în oraş; aş vrea atât de mult să mănânc un hamburger într-un restaurant cu aer condiţionat.“ Şi cine ştie ce ţi-ar mai fi trecut prin cap!

Ce tiradă infamă! Sam Forrester se arăta incorigibil. Aroganţa lui bătea toate recordurile. Făcând un efort uriaş, femeia se abţinu să dea replică. La urma urmei era mai bine să nu toarne gaz pe foc. Tremurând încă de furie, se ridică pentru a face o diversiune. Lenjeria ei trebuia să se fi uscat

deja. După ce-şi luase rufele de pe creanga unde le lăsase să se usuce, se duse în spatele unui tufiş să se schimbe, liniştită.

Stofa pantalonilor şi elasticul sutienului încă erau umede. Dar ce importanţă avea! câtă vreme căldura toridă şi umezeala domneau peste tot în mijlocul pădurii ecuatoriale şi te făceau să transpiri tot timpul. Mulţumită, îşi îmbrăcă pantalonii care, la drept vorbind, se mulau pe ea. în sfârşit, devenea din nou femeie.

Bernadette tocmai îşi închidea nasturii de la cămaşă când, deodată, atenţia îi fu atrasă de un fel de mieunat jalnic. Se întoarse şi văzu că zgomotul părea să vină de la un ghemotoc de blană galbenă care se legăna la vreo zece metri de ea. Dumnezeule! Era un pui de leu, mic şi drăguţ.

- Bună ziua, amice! Ce cauţi singur pe aici? murmură Bernadette, impresionată, aplecându-se să-l mângâie.

Speriat, micul leu aruncă o labă înainte, o labă înarmată cu gheare ascuţite. Insă la ea acasă, împreună cu fraţii ei, câţi câini si pisici crescuseră când fuseseră copii! Reacţia agresivă a micului animal n-o intimidă deloc.

- Hai, nu fi răutăcios! îi murmură, linguşitoare. Uite, nu vreau să-ţi fac nici un rău. Ba dimpotrivă.

De data asta, puiul de leu o lăsă să se apropie si

chiar să-l ia în braţe.

- Oh! puiule, rătăcit în pădurea uriasă. Dar o să vezi că
o să mă ocup de tine.

Bucuroasă la culme, Bernadette porni în direcţia locului unde Forrester rămăsese linistit să-si savureze ţigara.

- Colonele! Colonele! Uite ce-am găsit! Un copil abandonat. Fără îndoială, e puiul leoaicei pe care ai omorât-o ieri, când ai fost împreună cu pigmeii.

Imediat, chipul militarului, care se ridică brusc, se întunecă.

- Lasă-l jos imediat!

Ordinul fusese dat pe un ton transant si imperios care nu admitea nici o replică.

- Dar de ce? obiectă totusi tânăra. E inofensiv. Si e atât de drăguţ.

Chipul lui Forrester se înăspri si mai mult.

- Nu-ţi mai repet o dată; lasă-l jos!

Fără tragere de inimă, Bernadette făcu ce i se ceruse. Aplecându-se, lăsă jos puiul de leu.

- Nu înţeleg. De ce să nu-l luăm cu noi pe micuţ? Mi se pare că eşti cam.

Colonelul nu-i dădu răgaz să termine.

- Acum, îndepărtează-te de el, i-o tăie bărbatul. Cât poţi de încet.

îşi luase puşca şi o ridicase în poziţie de tragere.

- Te implor, doar n-o să omori un nevinovat, îşi pierdu capul tânăra, îngrozită. Fie-ţi milă de un orfan!

- Un orfan? Nu cred. Leoaica omorâtă ieri era prea bătrână ca să mai aibă pui.

Atunci, femeia înţelese imediat: puiul, care continua să scoată mieunături jalnice, îşi chema, fără îndoială, mama, care trebuia să-l caute.

- Ce. Ce-o să facem acum? bâigui Bernadette, conştientă de gravitatea pericolului.

- Plecăm în vârful picioarelor înainte ca mama, căreia n-o să-i placă să i se ia progenitura, să ajungă aici. Continuă să te deplasezi încet, pune-ţi rucsacul în spate. Şi o să plecăm.

Sângele rece, luciditatea de care dădea dovadă Forrester inducea linişte în situaţia prezentă. Teama femeii se mai domoli puţin. începu să facă întocmai ordinele pe care le primise.

Se apleca să-şi adune bagajele când un răget o făcu să împietrească de frică. Printre tufişuri se vedea blana unei leoaice adulte. Stătea nemişcată, cu gura deschisă, mârâind.

- Nu te mişca. Fă-o să creadă că eşti un pom, comandă foarte calm Forrester coechipierei, care tremura din cap în picioare şi care, dac-ar fi fost după ea, ar fi rupt-o imediat la fugă.

- Acum, uită-te la leoaică. Câtă vreme nu se mişcă, vino spre mine.. .încet, foarte încet.

Puşca lui Forrester era îndreptată spre animalul feroce; cu degetul pe trăgaci, era gata să tragă în orice moment.

- Şi dacă se mişcă? murmură Bernadette neliniştită.

- Am eu grijă de ea.

Leoaica îşi alese chiar clipa aceea să pornească la atac. Cu un răcnet sălbatic, ţâşni brusc înainte, drept spre tânăra femeie. înnebunită de frică, dar, în acelaşi timp fascinată ca la un spectacol de circ, Bernadette, cu ochii larg deschişi, urmări cursa animalului care venea spre ea cu o viteză halucinantă. Un fulger de foc ţâşni atunci din ţeava puştii, glonţul tras de Forrester se opri exact între ochii animalului, curmându-i elanul. Trăsnită, leoaica se prăbuşi la câţiva paşi în faţa Bernadettei. Mai avu două-trei tresăriri spasmodice, apoi înţepeni, moartă.

O pată de sânge se lărgea pe suprafaţa splendidei blăni galbene. Puiul se duse bineînţeles la mama lui şi se freca de leşul ei. în faţa acestui tablou de vânătoare şi doliu, o imensă, o nestăvilită milă o copleşi pe tânăra femeie, căreia
i se umeziră ochii şi izbucni în hohote de plâns.

Era atât de nefericită, încât nu auzi cuvintele pe care i le spusese Forrester. Apropiindu-se de ea, o luase în braţe. Legănând-o uşor, încerca s-o consoleze.

- E din cauza mea. e din cauza mea, hohotea Bernadette cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

- Fii serioasă, o dojeni colonelul, leoaica asta a fost cât pe ce să te sfâşie cu ghearele ei. N-ai nici un motiv să-ţi pară rău, te asigur.

Peste umerii puternici ai salvatorului ei, aruncă o privire leoaicei răpuse. Începu să plângă şi mai tare.

Săraca de ea. Era atât de frumoasă. Si nu vroia decât să-şi apere puiul. Ah! De n-aş fi făcut prostia să vreau să am grijă de el cu orice preţ!

- Da, m-am purtat ca o proastă. Sunt de neiertat. de neiertat.

Militarul o privi neîncrezător.

- Eşti femeia cea mai surprinzătoare din câte cunosc, spuse el încet înainte de a-i cuprinde faţa în palme.

Dând dovadă de o delicateţe de care nu s-ar fi crezut în stare, începu să-i şteargă lacrimile de pe obraz. Dincolo de nefericirea ei, femeia îi fu recunoscătoare pentru gestul afectuos. Totuşi, o inimă bătea în pieptul bărbatului de obicei atât de dur şi nemilos.

Dar nu trecu mult şi Forrester se schimbă.

- Eşti întreagă şi sănătoasă, asta contează în primul rând, spuse îndepărtându-se de ea.

Imediat îşi luă rucsacul, ţinând în continuare puşca în mână.

- La drum! adăugă el. Avem tot interesul să plecăm cât mai repede de aici.

- De ce? obiectă Bernadette aruncând o privire afectuoasă puiului de leu.

- De ce? Pentru că un leu mascul poate să dea târcoale pe aici şi ar fi mai bine să nu dăm ochii cu el.

Cu un pas energic şi marţial, militarul porni la drum. Când, după o sută de metri, se întoarse să vadă dacă îl urma, avu surpriza s-o vadă mergând cu puiul în braţe.

- Ce te-a apucat? O dată nu ţi-a ajuns?

Tânăra îl privi clipind din ochi cu o expresie inocentă.

- Nu puteam să-l abandonez în voia soartei pe micuţul ăsta.Sigur ar fi însemnat să moară. N-ar reprezenta decât o gustare pentru vulturii care vor veni la cadavrul leoaicei.

Colonelul făcu un gest cu mâna spre pădurea care-i înconjura.

- Uită-te de jur-împrejur, sora mea. Suntem în Africa. Animale sălbatice şi oameni mor aici în fiecare clipă. Asta se cheamă legea junglei; numai cei tari

reuşesc să supravieţuiască şi mănâncă pentru a nu fi mâncaţi de alţii.

- Mă simt deja răspunzătoare pentru moartea mamei lui şi, pentru nimic în lume n-aş lăsa puiul ăsta să suporte legea crudă despre care vorbeşti, replică femeia, încăpăţânată

Forrester ridică din umeri şi oftă, copleşit.

- Fie!

- Mersi, de o mie de ori mersi! izbucni Bernadette, fericită.

Apoi, adresându-se puiului de leu si mângâindu-l, îi spuse:

- Esti salvat, micul meu Léon. Marele sef alb acceptă să vii cu noi.

- Să nu contezi pe mine să-l duc atunci când o să vezi ce greu este un asmenea animal când trebuie să-l duci mult, spuse colonelul care pornise înainte.

- Nu-ţi face griji. Răspund eu de transportul drăguţului de Léon si n-o să deranjeze absolut deloc, îţi promit. Păcat că nu ne-am gândit să luăm un cărucior! adăugă femeia izbucnind în râs.

Dar Forrester era deja prea departe ca să audă si să aprecieze gluma la adevărata ei valoare.

Când se opriră pentru halta de seară, lui Léon îi era foame. In timp ce colonelul făcea o inspecţie ca să vadă dacă locul era sigur, tânăra deschise o conservă cu carne de vacă care fu întru totul pe

gustul lui Léon, pe care natura îl dotase cu un apetit feroce.

- Si pe deasupra, domnul ne mănâncă proviziile! comentă sobru Forrester când se întoarse.

- Impart raţia mea cu el, replică Bernadette.

- Am văzut deja că mânânci cât o păsărică! Ce-o să înţelegi din jumătate de porţie, sora mea?

Tânăra femeie îl privi sfidătoare.

- Colonele, dacă ai o inimă de piatră, să stii că nu toată lumea are la fel.

Remarca păru să-l atingă în punctul slab.

- Iţi mulţumesc foarte mult, sora mea. întotdeauna e plăcut să constaţi că eforturile de bunăvoinţă îţi sunt recunoscute si apreciate.

Un val de remuşcări o copleşi pe tânăra care se înroşi ca racul. Nu era nedreaptă faţă de bărbatul ăsta care, de la începutul expediţiei, se dovedise de multe ori a nu fi egoist şi o salvase de două ori de la o moarte cumplită?

- Mea culpa, mea culpa, rosti femeia bătându-se cu palma în piept şi zâmbind cu subînţeles. Recunosc că am fost aspră şi părtinitoare când te-am judecat. Sunt vinovată că am cedat caritătii creştine faţă de propriul meu viitor.

- Din adâncul inimii mele de piatră,te iert. Mergi în pace, sora mea.

Amândoi izbucniră în râs.

- Nu ştiu ţie cum ţi-e, dar mie începe să mi se facă foame, reluă Forrester când se mai liniştiră un pic. Să vedem dacă prietenul nostru Léon ne-a mai lăsat ceva.

Focul fu repede aprins din nou, câteva cutii de conserve puse la încălzit. Odată masa terminată, fiecare mai rămase puţin în faţa jăraticului încins. Sub privirea impresionată a tinerei femei, puiul de leu sătul şi epuizat de o zi atât de plină în evenimente, adormise încolăcit. Colonelul îşi făcea de lucru demontând şi curăţând meticulos puşca.

- Mâine dimineaţă o să ajungem într-un orăşel minier, spuse el în cele din urmă.

Bernadette, după ce se gândi câteva clipe, propuse:

- Dacă suntem atât de aproape, de ce să nu mergem de astă-seară?

- N-ai pus niciodată piciorul într-un oraş minier african, nu-i aşa ? întrebă Forrester cu o expresie severă şi în acelaşi timp amuzată.

- Nu.

- Deci nu ştii că după lăsarea întunericului, într-un asemenea loc poţi să fii cu uşurinţă atacat. Mineri beţi rătăcesc năuci pe străzi. Vederea unei femei îi face să se dezlănţuie. Dacă este vorba despre o

femeie cuvioasă, imediat o consideră o păpuşă sexuală cu care abia aşteaptă să-şi satisfacă poftele.

Scenariul acesta lugubru o convinse imediat.

- Un loc minunat unde să petreci o vacanţă liniştită! spuse cu ironie înainte de a schimba subiectul. Până la urmă, ce-o să facem cu Léon?

-Asta-i o problemă la care ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme, rânji colonelul.

Privirea rugătoare a Bernadettei nu se mai desprinse de el.

- întrevăd totuşi o soluţie, adăugă bărbatul după câteva clipe. Am un prieten care locuieşte aici. Unul pe care-l cheamă George Harrisson. întâmplător, el mai trimite animale sălbatice unui parc de agrement din Florida. Lui am putea să-l încredinţăm pe protejatul tău.

Bernadette bătu fericită din palme.

- Minunat, colonele! exclamă, entuziastă.

Apoi, adresându-se puiului de leu care deschisese un ochi ca şi cum şi-ar fi dat seama că era vorba despre el:

-Auzi, Leon? O să te duci să trăieşti în Florida. Portocali, nisip, oceanul Atlantic. Ce norocos eşti!

în timp ce în pădure răsuna râsul fericit al femeii, Forrester se ridicase şi se îndepărtase câţiva paşi. Pe faţă avea întipărită o expresie nostalgică, aproape tristă; parcă abia se despărţise pentru totdeauna de

ceva- sau poate cineva- de care fusese până atunci foarte apropiat.

Capitolul 1

Trebuia să fie vreo opt dimineaţa când, a doua zi, cei doi împreună cu puiul de leu ajunseră în orăşelul minier. Locul parcă avea ceva ireal. Te-ai fi crezut într-un decor de western abandonat într-un studio vechi de la Hollywood; o stradă pricipală dreaptă, mărginită de case deteriorate. Strada era desfundată, presărată ici şi colo cu hârtoape pe care ploile sezonului le transformase în veritabile mlaştini, destul de largi şi de adânci încât să poată fi folosite drept piscine de un hipopotam adult. Peste tot se aşezase un strat de praf roşu provenit de la extracţia cuprului.

Pe scurt, un peisaj „încântător“.

- O să-l găsim pe George în partea cealaltă a oraşului, o anunţă colonelul pe Bernadette, care nu se simţea în largul ei în acest peisaj urban sinistru. Dar înainte, ar fi bine să ne oprim la băcănia din colţ să cumpărăm ceva provizii.

Se opri în faţa unei case care părea să fie un magazin.

- Intră, vin si eu, ordonă colonelul, în timp ce el se uita într-o parte si alta, ca si cum ar fi presimţit un pericol.

Interiorul prăvăliei în care tânăra intrase, cu micul Léon în braţe, era o încăpere ticsită cu lucruri în mare dezordine: teancuri de conserve învecinându-se cu

rulouri de sfoară, cutii de cuie, borcane cu murături, bidoane de benzină.

Din penumbră se auzi o voce răguşită care o făcu pe Bernadette să rămână pe loc:

- Ce faci aici? Animalele fe'oce n-au ce căuta în p'ăvălia mea. Ieşi imediat sau chem poliţia.

Bălmăjeala asta fusese rostită de o africană bătrână, grasă, aşezată la tejghea. Şi dacă tânăra înţelesese bine, fusese invitată să plece.

- Aggie, nu face pe jandarmul. Femeia şi puiul de leu au venit cu mine, interveni atunci Forrester, care parcă ieşise din pământ.

Mişcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru corpolenţa ei, pitoreasca negustorească, cu braţele întinse, se grăbi să ajungă la nou-venitul pe care-l strânse călduros la pieptul ei generos.

- Gene'ale Fo''este'! Te-ai înto's! Ce su'p'iză plăcută!

- Ce mai faci, Aggie? Cum îţi mai merg afacerile?

- Me'ge, me'ge, gene’ale.

Apoi, întorcându-se spre Bernadette, glasul răsunător al bătrânei făcu precizarea:

- Tu poţi să 'ămâi, da' nu şi animalul. Leul are o te'ibilă poftă de mânca'e şi-mi mănâncă toată şunca.

Bernadette trebui să cedeze.

- Colonele, te aştept afară cu Léon, spuse retrăgându-se.

- Am înţeles. Sper să nu întârzii prea mult aici. Fii atentă şi nu te îndepărta.

Spectacolul oferit de această blondă drăguţă cu pielea albă ţinând un leu în braţe bineînţeles că atrase atenţia trecătorilor. Cei mai mulţi dintre bărbaţi, cu ochii scânteietori, îi aruncau priviri pofticioase, răsuflând greu uneori, fără să îndrăznească totuşi „să se dea“ la ea. Ce uşurată se simţi când, după câteva minute, îl văzu pe Forrester ieşind din băcănie, cu braţele încărcate cu provizii!

Merindele cumpărate fură împărţite în cele două rucsacuri. Din pragul magazinului său, bătrâna comerciantă africană, făcând gesturi largi cu mâna, ură 'rum bun gene'alului Fo''este' şi încântătoarei lui logodnice.

- Ce personaj! murmură Bernadette în timp ce se îndepărtau pe strada principală.

- într-adevăr. Aggie e chiar formidabilă, cu toate că viaţa a fost crudă cu ea. Bărbatul i-a murit în mină acum câţiva ani. Compania a dat dovadă de puţină înţelegere şi i-a concesionat băcănia locală. Toţi minerii de aici o adoră, este mama lor.

După ce merseră câteva sute de metri pe strada principală, ajunseră în faţa unei case de lemn care se părea că adăposteşte un fel de cârciumă de mahala. în uşă era un alb în pantaloni scurţi şi o pălărie colonială pe cap; avea vreo cincizeci de ani, era

mărunţel, bondoc, cu pielea roşie, şi ai cărui bicepşi, vizibili de sub mânecile suflecate ale cămăşii kaki, îi dădeau aspectul unui hercule de iarmaroc.

Văzându-i pe cei doi apropiindu-se, bărbatul mai întâi se scărpină în cap nevenindu-i să creadă, apoi izbucni într-n hohot de râs homeric şi porni spre ei.

- Puşlamaua de Sam! Ce vânt te aduce pe aici?

în semn de bun venit, îi trase colonelului câteva lovituri zdravene pe spate.

- George! Mă bucur că te văd. S-ar zice că eşti, ca de obicei, în plină formă, spuse colonelul ferindu-se de loviturile pe care celălalt continua să i le administreze.

- îmbătrânesc, Sam.

Cei doi bărbaţi căzură în sfârşit unul în braţele celuilalt şi se îmbrăţişară.

- Bernadette Chapman, George Harrisson, făcu prezentările Forrester.

Fără ruşine, numitul George o privi pe tânăra englezoaică din cap în picioare.

- N-arată rău deloc, mormăi acesta printre dinţi înainte de a da mâna cu ea.

- Ti-am adus o surpriză, reluă colonelul arătând spre micul Léon. E un pui de leu pe care Bernadette a avut bunăvoinţa să-l ia din pădure. Ar vrea să ţi-l încredinţaze ca să ai grijă de el. Se poate, nu-i aşa, George?

Acesta examină câteva secunde animalul cu un ochi de expert.

- E superb, spuse el. Cât vrei pe el, domnişoară?

- Nu se pune problema de bani, răspunse Bernadette. Tot ce vreau este să aveţi grijă de el.

- Ne-am înţeles, spuse interlocutorul.

Micul Léon, care nu părea deloc liniştit după mieunăturile lui plângătoare, trecu din mâinile tinerei femei în cele ale lui George.

- O să-i dau puşlamalei să mănânce şi să bea, după care o să-l instalez în cea mai confortabilă cuşcă pe care o am. Până atunci, intraţi şi beţi un pahar în sănătatea mea. Vin şi eu imediat.

Spunând acestea, să-i zicem „gazda“, se duse cu puiul de leu sub braţ în partea din spate a casei unde se aflau cuştile pentru animale.

- Adio, comoara mea, murmură Bernadette, înduioşată. Sper că noua viaţă îţi va plăcea.

Fără s-o mai lase să prelungească această despărţire, colonelul o conduse în cârciumă. Era o încăpere mare, cam întunecată, bineînţeles înzestrată cu tradiţionala tejghea de bar şi rafturile de pe peretele din spate pline cu sticle de băutură, zece mese, un spaţiu liber care putea să fie folosit ca ring de dans. Pe o etajeră montată pe perete, puţin mai sus, trona un aparat de radio vechi şi voluminos

care acum transmitea nişte muzică reggae. Câţiva clienţi erau aşezaţi ici colo la mese, cu câte un pahar în mână. Alţi câţiva se legănau pe ringul de dans cu mişcări încete în ritmul muzicii.

Bernadette şi Forrester se aşezară la o masă. Barmaniţa, o blondă decolorată, corpolentă, lăsă tejgheaua şi veni la ei mişcând ostentativ din şolduri, ca să ia comanda.

- Săraca femeie, comentă încet tânăra în timp ce cealaltă se îndepărta. Singură printre atâţia bărbaţi.

- Ei au mai multe motive să se plângă. Uită-te la ei cum trebuie să danseze singuri.

- Abia e nouă dimineaţa. La ora asta, n-ar trebui să fie la lucru în mină?

- Abia au ieşit, explică Forrester. Făcând parte din echipa de noapte, au fost la muncă de aseară de la unsprezece până la opt dimineaţa. Acum s-au îmbătat înainte de a se întoarce la barăcile unde vor dormi toată ziua. Când se trezesc, mănâncă ceva şi pleacă din nou la muncă. Şi tot aşa.

Femeia oftă din toată inima.

- Ce viaţă îngrozitoare! Cum de şi-au ales să trăiască într-un asemenea infern?

- Pentru bani; compania minieră plăteşte dublu orele de noapte. In orice caz, nu rămân prea mult timp aici. Cinci ani, cel mult şase. După care, în condiţiile în care au făcut economii privându-se de

orice plăcere, au reuşit să adune un mic capital, se întorc în satele lor din pădurea virgină şi îşi iau o nevastă.

Colonelul rânji înainte de a trage concluzia:

- După părerea mea, viaţa lor de-abia atunci devine un coşmar.

Dezaprobatoare, aproape şocată, Bernadette îl privi sever.

- Nu eşti însurat, nu-i aşa, colonele?

El ridică din umeri, indiferent. Venirea barmaniţei, care le puse pe masă două halbe cu bere, îl obligă să întârzie răspunsul. După ce femeia plecă, el bău cu plăcere o jumătate de halbă înainte de a spune:

- Această instituţie îi privează pe toţi de bunul cel mai preţios, libertatea. Mai ales pe bărbaţi. În ceea ce priveşte femeile, lucrurile stau altfel. Să se mărite poate să fie o afacere bună. În timp ce bărbaţii lor îşi dau osteneala să câştige banii pentru casă, ele stau bine-mersi acasă şi se fac frumoase ca să se ducă în vizită la prietene. Altfel spus, au o viaţă uşoară.

Stupefiată, tânăra femeie, cu coatele pe masă şi capul sprijinit în palme, îl privea drept în ochi, clătinând din cap cu o expresie perplexă.

- Trebuie să-ţi fac o mărturisire, colonele: în general te consider un om inteligent, dar părerea pe care ţi-ai exprimat-o acum este cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată.

Critica asta, făcută pe un ton virulent, nu păru să-l afecteze pe Forrester. Ba dimpotrivă. Avea expresia unui puşti care tocmai făcuse o farsă.

- Spune-mi, adăugă Bernadette, eşti hotărât să nu te însori. din cauza unei poveşti de dragoste nefericite?

Colonelul se pregătea să răspundă când fu întrerupt din nou. George, trăgându-şi un scaun, se aşeză la masa lor.

- Puiul de leu e nemaipomenit, declară cu un zâmbet bonom.

O umbră de tristeţe întunecă atunci ochii albaştri ai femeii, care nu putu să-şi stăpânească un oftat. Simţea deja lipsa micului Léon.

- Da, George, Bernadette are o inimă duioasă. cel puţin în ceea ce priveşte animalele, spuse Forrester pe un ton sarcastic.

Fără îndoială, vechiul prieten al colonelului trebuia să se întrebe ce putea să caute englezoaica împreună cu el în acest colţ pierdut al Africii de est şi ce fel de relaţie exista între ei. Dar, ca un bărbat discret, având ca principiu respectarea vieţii private a celorlalţi, se abţinea cu tact să pună cea mai neînsemnată întrebare pe tema asta.

- Bineînţeles, o să mâncaţi la mine, îi invită George.

- Nu, refuză Forrester. Suntem grăbiţi, mai avem de străbătut un drum lung.

- Sam, când o să încetezi să alergi pe cărările războiului şi să faci pe eroul? Ai trecut de multe ori pe lângă moarte.

Apoi, adresându-se tinerei:

- De ani de zile îl sfătuiesc să se potolească, să-şi găsească o femeie drăguţă alături de care să-şi petreacă liniştit cât mai are de trăit. Dar, ce să vezi! Nici nu vrea să audă de aşa ceva! Tot ce-şi doreşte este să moară pe câmpul de luptă, ca un adevărat soldat.

Strivindu-şi ţigara, Forrester se ridică brusc.

- Destul, George! Dacă mai continui, o să mă faci să plâng, spuse ironic colonelul.

Pe urmă o luă pe Bernadette de mână.

- Vrei să dansăm?

O trase spre ringul de dans cu toată împotrivirea ei. N-o încânta deloc să se dea în spectacol în faţa atâtor bărbaţi.

- Nu-ţi fie frică, nu te consider Ginger Rogers, îi şopti la ureche când o prinse în braţe. Treceţi braţele pe după gâtul meu şi strânge cât poţi de tare.

- Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, colonele, protestă ea înroşindu-se ca racul pentru că privirile tuturor minerilor se opriseră asupra lor.

Neluând în seamă împotrivirea partenerei, Forrester o trase lângă el şi îşi lipi obrazul de al ei.

- Aici, la fel ca la pigmei, e mai bine să laşi să se creadă că eşti nevasta mea. Pentru siguranţa ta, sora mea.

„Sora“ se strădui să zâmbească pentru cei de faţă, încercând zadarnic să stabilească o distanţă convenabilă între ea şi cavalerul său.

- Contez pe talentul tău de actriţă, soră Bernadette. încearcă să laşi impresia că, în braţele mele, eşti în al nouălea cer.

îmbrăţişarea lui sporea şi o silea să se lipească de el.

- Eşti mârşav, colonele Forrester, îi murmură cu glasul vibrând de indignare. Profiţi fără ruşine de situaţie ca să-ţi baţi joc de mine şi să mă umileşti.

După o asemenea acuzaţie, chipul soldatului se întunecă, strânse dinţii, ochii lui cenuşii o priviră ofensat. Evident, n-avea cum să ştie că această reacţie negativă era provocată de imboldul lăuntric pe care i-l trezise şi împotriva căruia ea lupta cu toate puterile, sau poate, dimpotrivă, înţelesese foarte bine acest lucru.

Strâns lipiţi, continuară să danseze slowul languros pe care-l transmitea postul de radio.

- Nu fi atât de crudă cu mine, spuse în sfârşit

Forrester. Ştii foarte bine motivele care mă fac să mă port aşa.

- N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea. Nu-mi spui şi mie care sunt acestea, te rog?

Ochii lor se întâlniră şi se priviră intens, în timp ce, cu vârfurile degetelor, el îi mângâia pielea mătăsoasă de pe gât, se juca cu buclele blonde.

- Să ştii că te doresc, Bernadette. Vreau atât de mult să fac dragoste cu tine. Da, să fac dragoste.

Buzele lui senzuale le căutară pe cele ale partenerei de dans care, cu o mişcare bruscă, întoarse capul. Totuşi, Dumnezeu ştie, această declaraţie, destul de previzibilă, o tulbura nespus. Inima începu să-i bată în piept ca o tobă.

- N-am îndrăznit niciodată să spun aşa ceva unei femei cucernice, reluă colonelul cu un zâmbet amuzat, ca şi cum ar fi vrut să destindă atmosfera. De altfel, n-am întâlnit niciodată o călugăriţă ca tine. Frumoasă. şi excitantă cum eşti, mă întreb ce te-a determinat să intri în viaţa monahală.

Putea să răspundă unei asemenea întrebări? Bineînţeles că nu! în rest, toată această ficţiune începea s-o apese cât se poate de serios. însă era prea târziu să se dezmintă acum.

- {tiu, e treaba mea, şi trebuie să mă descurc, continuă Forrester.

îi zâmbi cu cinism partenerei de dans.

- Nu te mai preface atât de şocată! Până la urmă eşti femeie şi mi se pare firesc să-mi exprim o asemenea dorinţă. E chiar banal.

Banal? Poate pentru el. Dar cu siguranţă, nu şi pentru ea. Mărturisirea colonelului o tulbura şi o dezorienta în acelaşi timp. Nu mai ştia, dacă se putea spune aşa, pe ce picior să danseze. Măcar de-ar fi fost o cucernică adevărată! Cât s-ar mai fi simplificat situaţia!

Vroia să facă dragoste cu ea. Ceva banal, neînsemnat, după cum spusese. Cel de Sus ştia că şi ea şi-ar fi dorit acelaşi lucru! îşi dăduse seama de asta în noaptea pe care o petrecuseră la pigmei, când dormiseră amândoi în acelaşi sac de dormit. Totuşi, perspectiva de a i se dărui o înfiora.

Teama de a-şi pierde virginitatea? Nu, nicidecum. Nu ideea unui raport sexual o făcea să se teamă. ci el.

Nu semăna cu nici unul dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse până atunci. Era atât de dur, atât de brutal şi în primul rând, cumplit de „independent“. Niciodată, nici o femeie, oricine ar fi fost aceasta, n-ar fi reuşit să-l îmblânzească. Prejudecata referitoare la căsătorie era cea mai bună dovadă. După părerea ei, nu căuta decât o aventură, bineînţeles înflăcărată dar fără nici un viitor.

Şi cu asta, Bernadette nu era deloc de acord. O asemenea legătură n-o interesa deloc. Dacă trebuia să cedeze unui bărbat, ar fi fost cineva care s-o iubească şi să-l iubească şi ea toată viaţa. Nu era cazul colonelului Forrester!

- Atenţie, a venit cineva în vizită, îi spuse la ureche, între- rupându-i şirul gândurilor.

Un grup de bărbaţi tocmai intraseră în cârciumă, remarcă ea aruncând o privire fugară peste umărul partenerului. La sosirea lor, toate discuţiile celor din local se întrerupseseră brusc. înfăţişarea lor de condamnaţi, alurile de gorile, hainele militare şi beretele negre pe care le purtau, totul îi făcea să pară nişte soldaţi puşi pe rele.

- Mercenari? Duşmani ai prinţului Tzongari? întrebă încet femeia.

- Din păcate, da.

Trebui să facă un efort deosebit ca să nu se lase cuprinsă de panică. Instinctiv, îl strânse mai tare în braţe pe colonel.

- Şi ce-o să facem?

- Ne întoarcem la masa noastră ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe urmă, de îndată ce o să se poată, o să plecăm în vârful picioarelor.

- Am înţeles.

Slowul se termină. Forrester ţinându-şi de braţ perechea, se duse la masa de la care se ridicaseră.

George Harrisson nu mai era acolo, nici rucsacurile şi nici arma colonelului.
Abia se aşezaseră si barmaniţa se apropie cu mersul ei şleampăt şi le puse în faţă alte două halbe.

Calm, Forrester bău câteva înghiţituri, în timp ce tânăra femeie se uita la halba ei, puţin nelinişţită. Rezemaţi cu coatele de pejgheaua barului, mercenarii păreau să se consulte între ei; din când în când, aruncau câte o privire bănuitoare către cei doi occidentali.

- Să plecăm cât mai repede, spuse Bernadette a cărei nelinişte creştea cu fiecare clipă.

In clipa aceea, cel care părea a fi şeful bandei se apropie de ei. Ajunse imediat. Avea o privire răutăcioasă.

- Eu şi oamenii mei te-am recunoscut, colonele Forrester, şi am fi curioşi să aflăm ce căutaţi pe aici, dumneata şi fremecătoarea dumitale însoţitoare.

Neaşteptat de nepăsător, colonelul îşi aprinse o ţigară, şi trase un fum înainte de a răspunde:

- Suntem în voiaj de nuntă.

Un zâmbet încântat îi lumină chipul.

- Si luna de miere o petrecem plimbându-ne prin pădurea virgină.

Mercenarul rânji, aparent încântat de ceea ce

auzise.

- In cazul ăsta, vino să bei un pahar cu noi. Ne-ar plăcea să facem o urare frumoasei proaspăt căsătorite.

Invitaţia, deloc prietenească, fusese rostită pe un ton de ordin şi ameninţare.

- Foarte amabil din partea voastră, răspunse Forrester păstrându-şi calmul, dar nu putem accepta. La drept vorbind, suntem destul de grăbiţi.

Bărbatul se strâmbă.

- Insist, spuse el răguşit, pe un ton lugubru.

Atmosfera din cârciumă devenise foarte tensionată. O
atmosferă apăsătoare, prevestind violenţă. Şi colonelului părea să-i facă plăcere să mărească miza!

- Unora le lipseşte tactul şi delicateţea, îi spuse el Bernadettei. De ce caută să se amestece în fericirea noastră în loc să ne lase în pace?

In ciuda fricii care o încerca, tânăra femeie nu putu să nu admire îndrăzneala şi tupeul de care dădea dovadă însoţitorul ei. Intorcând puţin capul, îşi ascunse un zâmbet. In clipa aceea, văzu silueta bondoacă a lui Harrisson; strecurându-se prin uşa din spate, intrase discret în sală. Femeia se aplecă spre Forrester ca să-i spună asta.

- Sam... începu ea spunându-i pentru prima oară

pe nume.

- Da, ştiu, o întrerupse calm. In orice caz, nu-ţi face griji, n-o să dureze prea mult.

Deodată, colonelul sări în picioare ridicând şi masa pe care o aruncă imediat în capul mercenarului. Intr-un zornăit de sticlă spartă, acesta se prăbuşi de parcă ar fi fost beat mort. Imediat, ceilalţi trei se repeziră la bătaie, urlând, cu ochii fulgerând de furie. Forrester se eschivă de atacul primului care, purtat de elanul lui, dezechilibrat, căzu pe ringul de dans.

În clipa aceea, radioul, pe care tămbălăul luptei nu reuşea să-l acopere cu totul, difuza un cântec rock interpretat de Elvis Presley.

Trăgând croşee şi directe cu stânga şi dreapta, colonelul îi înfruntă şi pe cei doi care mai rămăseseră. Se vedea că avea tehnică, dar nu putea să facă faţă în acelaşi timp la doi adversari. Curios lucru, Bernadettei nu-i mai era frică; se hotărî să intre în luptă. Făcând o mişcare de întoarcere, luă o halbă de pe o masă. Un cap ce purta o beretă neagră îi apăru în faţă. Ochind atent, trimise proiectilul care după un zbor scurt îşi atinse ţinta şi mercenarul se prăbuşi. Cu un pumn în barbă, Forrester îl făcu KO pe ultimul.

- I-am terminat pe toţi patru! sări în sus femeia ridicând braţul în semn de victorie.

- N-avem timp să ne bucurăm. Repede, vino cu mine, spuse colonelul care o prinse de mână.

O antrenă spre partea din spate a cârciumii unde George le făcea semne cu mâna şi-i striga:

- Veniţi pe aici!

Se înghesuiră să iasă pe uşa pe care se George se grăbi s-o zăvorască după el şi se treziră în curtea din spate. Un jeep cu motorul pornit îi aştepta acolo. Rucsacurile lor fuseseră puse în maşină.

- Treci la volan, ordonă Forrester. Eu o să văd ce se întâmplă în urma noastră.

Bernadette sări pe locul şoferului şi stătu o clipă să-şi vină în fire, înainte de a băga în viteză. Cu un scrâşnet nu de prea bun augur, maşina intră în viteză.

- Sper că ştii să conduci o asemenea maşină, nu? întrebă bărbatul în timp ce-şi ocupa poziţia în spate, cu arma în mână.

- Cred că sunt o adevărată campioană. Singura problemă este că mi-am uitat acasă permisul de conducere.

Colonelul trase o înjurătură.

- Termină cu prostiile! Ieşi pe strada principală şi o apuci pe acolo pe unde am venit dimineaţă. Şi nu

ezita să apeşi la blană pedala de acceleraţie.

Femeia acţionă pedalele de ambreiaj şi acceleraţie şi jeepul ţâşni înainte.

- Vă doresc o lună de miere cât mai plăcută! strigă Harrisson făcându-le cu mâna.

- Mulţumesc, George. Ne mai vedem!

Automobilul de teren se angajă pe artera principală a
orăşelului minier şi, într-un zgomot de motor turat, porni cu viteză mare, sub privirile speriate ale trecătorilor care se dădeau la o parte de pe mijlocul străzi ca să facă loc să treacă bolidului. Atrasă de vacarm şi strigăte, bătrâna Aggie ieşise în pragul magazinului, gesticulând şi ţipând în gura mare:

- Gene'ale Fo"este'! Ce s-a-ntâmplat de pleci aşa de 'epede?

Se vedea capătul străzii când în spatele lor se auziră focuri de armă.

Oh, Doamne! tresări Bernadette strângând bine volanul.

- Dacă vrei să începi să-ţi spui rugăciunile, nu cred că ţi-ai ales momentul cel mai potrivit, mârâi Forrester care începu să tragă şi el cu puşca.

Porţiunea asfaltată se termină ca să lase locul unui drum îngust de pământ bătătorit, plin de hopuri, care ieşea din oraş. Tânăra se văzu nevoită să ridice piciorul de pe accelerator.

- Fir-ar să fie, nu încetini! urlă colonelul.

- De ce? nu vezi că trag în continuare în noi?

In clipa aceea, ca un răspuns la întrebarea ei, un glonţ îi şuieră pe la ureche. Tresărind, femeia apăsă la maximum pedala de acceleraţie; jeepul derapă şi, prin minune, Bernadette reuşi să redreseze vehiculul care, clătinându-se îngrozitor, îşi continuă cursa nebunească.

- Formidabil! aplaudă colonelul. La anul, te angajez pentru cele „douăzeci şi patru de ore“ de la Le Mans.

Departe se vedea că drumul făcea o curbă bruscă. Mai acceleră. Dacă reuşea să treacă de virajul ăsta erau salvaţi, pentru că n-ar mai fi fost direct în bătaia gloanţelor celor care-i urmăreau.

- Ne urmăresc? întrebă neliniştită.

O secundă, întoarse capul înapoi. Dumnezeule! Forrester avea pe umăr o pată mare de sânge.

- Dar eşti rănit, Sam! ţipă, îngrozită.

Instinctiv, închise ochii ca şi cum ar fi vrut să nege cumplita realitate.

- Atenţie! Atenţie! Uită-te pe unde mergi, îl auzi strigând. Dar era prea târziu. Nimic nu mai putea să oprească
jeepul să lovească baobabul care era pe marginea drumului, la intrarea în curbă.

Proiectată de şoc din maşină, Bernadette căzu în praf cât era de lungă. Ameţită, puţin zgâriată, se ridică imediat.

- îmi pare rău, Sam, bombăni femeia. Totuşi, sunt o şoferiţă excelentă, te asigur.

Se apropie de vehiculul accidentat. Forrester era înconştient

- Sam! urlă, pălind.

Dar nu folosea la nimic dacă striga; era clar că Forrester nu putea să-i răspundă.

Capitolul 8

Pe Bernadette o cuprinse panica, dacă Sam murise în accident din cauza ei. pentru că îşi pierduse ca o proastă sângele rece.

O străbătu un fior din cap în picioare; simţea cum i se înmuiau picioarele. Cu un efort de voinţă, reuşi să-şi vină în fire. Nu era momentul să se prăbuşească. Dimpotrivă, trebuia să facă faţă situaţiei şi să găsească repede o soluţie de ieşire din impas.

Mobilizându-se din toate puterile, escaladă jeepul şi se aplecă peste Forrester.

- Sam. îi spuse încet pe nume, fără să primească nici un răspuns.

îşi lipi urechea de pieptul puternic al însoţitorului ei, care continua să nu dea nici un semn de viaţă. Slavă Domnului, inima îi bătea încă, şi chiar într-un ritm regulat. Mai era o speranţă.

în depărtare, la vreo doi kilometri distanţă, se vedeau contururile orăşelului minier din care plecaseră atât de grăbiţi. Judecând după drumul care rămânea pustiu, soldaţii potrivnici prinţului Tzongari nu porniseră în urmărirea lor. Poate din cauză că nu găsiseră încă o maşină. Oricum ar fi fost, nu era bine să rămână acolo, la vedere, lângă jeepul răsturnat. Pădurea, care nu era departe, le oferea un adăpost, precar fără îndoială, dar care-i apăra cel puţin de privirile altora. Trebuia să se ascundă acolo cât mai repede. Dar reuşea oare

Bernadette să-l care până acolo pe colonelul fără vlagă? Trupul lui masiv părea să-i depăşească puterile. Totuşi, nu mai era timp să stea prea mult pe gânduri. Trebuia să facă tot ce se putea! Viaţa lor depindea de acest lucru.

Cu multe precauţii, tânăra femeie reuşi să-l scoată pe Forrester din maşină. Prinzându-l de subsuori, începu să-l tragă spre pădure. Doamne, ce greu mai era! De douăzeci de ori fu gata să renunţe. Dar cu un plus de energie şi avânt, transpirând şi gâfâind, epuizată, ajunse până la urmă la liziera pădurii cu preţioasa povară umană, pe care o lungi sub un fel de pin des. Uf! Se găseau cât de cât în siguranţă. Ascunşi de perdeaua vegetală, nu mai puteau fi văzuţi de pe drum.

Dumnezeule! Rucsacurile, cu apă şi provizii, şi indispensabila puşcă a colonelului rămăseseră în maşină.

Bernadette trase o fugă să aducă arma şi rucsacurile de care aveau atâta nevoie. După ce-şi îndeplini misiunea, îşi acordă câteva momente de recuperare; încet-încet, respiraţia îi reveni la normal. Acum, trebuia să se ocupe de tovarăşul rănit.

O examinare sumară nu scoase la iveală nici o rană deschisă. De asemenea, nici cutia cranianã nu părea atinsă, excepţie făcând un cucui, căruia nu-i dădu prea multă importanţă. Rămânea rana din umăr provocată de glonţ. Sângele curgea încă, aşa că trebuia să oprească imediat hemoragia şi să panseze rana, ca să nu se infecteze.

Răscolind printre bagaje în căutarea trusei farmaceutice, femeia găsi, strecurată într-un buzunar, o sticlă. Era whisky! Probabil un cadou de la prietenul Harisson; dragul de el, se gândise la toate. Descoperirea asta venea la momentul potrivit, pentru că tocmai avea nevoie de un antiseptic.

Asistenta de ocazie se duse lângă colonelul în continuare inconştient. Ca să-i îngrijească rana cum trebuia, trebuia să-i scoată cămaşa. Înroşindu-se, şovăi câteva clipe. Putea să-l dezbrace pe bărbatul ăsta pentru că aşa vroia ea?. Ce proastă era! Gravitatea situaţiei cerea să treacă peste scrupulele ridicole şi să fie mai îndrăzneaţă, nu?

Cu degetele tremurând, începu să descheie nasturii ţinutei militare. În curând, apăru la vedere pieptul atletic

al lui Forrester. Stăpânindu-şi tulburarea, se uită la rana care nu părea atât de gravă. Glonţul mai mult zgâriase carnea, fără să pătrundă înăuntru.

Desfăcând sticla cu whisky, Bernadette udă din belşug rana. Fără îndoială, trebuia să doară şi să usture serios! Totuşi, nu destul ca să-l trezească pe colonel din inconştienţă. Odată rana curăţată, aplică un unguent, apoi bandajă cu grijă totul. După ce termină, contemplă cu mândrie ce realizase.

- Sam! Sam! Te rog, fii bun şi trezeşte-te!

Cu o lamentabilă încăpăţânsre, rănitul rămase surd la rugămintea îngrijitoarei sale. Dumnezeule! Cum avea să se descurce dacă apărea banda de mercenari înarmaţi până în dinţi, dornici de răzbunare, care juraseră să-i prindă vii sau morţi?

Gândindu-se la perspectiva asta, nelinişstea tinerei femei crescuse la un nivel paroxistic. Orice s-ar fi întâmplat, îi era clar ce avea de făcut: trebuia să încerce să se apere, să încerce să salveze viaţa ei şi a nefericitului însoţitor. Pentru asta, părea indispensabilă o armă. Privirea i se îndreptă asupra puştii colonelului. Nu, ar fi prea mare, greu de manevrat, niciodată nu s-ar fi putut folosi eficient de ea. Atunci, browningul pe care-l avea la centură? De bună seamă că nu, pentru că simţea o adevărată repulsie faţă de sinistrul pistol automat negru la culoare. Rămânea revolverul pe care Forrester, la începutul expediţiei lor, i-l impusese atât de

brutal. în definitiv, de ce nu?

Vrând-nevrând, făcu efortul să scoată pistolul din toc şi îl examină, întorcându-l pe toate părţile, profund uimită, asemenea unui pui de găină care găsea un cuţit. Pe urmă, în silă, îl apucă de mâner ca pentru tragere, şi puse degetul pe trăgaci. Întinse braţul înainte, căutându-şi parcă o ţintă imaginară. Dacă se gândea bine, deşi nu era chiar pe gustul ei, atingerea pistolului parcă n-o mai îngrozea chiar atât. Măcar era încărcat? Văzu că în fiecare locaş al butoiaşului, se găsea la locul lui câte un glonţ. Gata să deschizi focul, Bernadette?. Bineînţeles, dacă situaţia o cere, colonele.

Deodată, tânăra femeie tresări violent; în desişul din apropiere, parcă auzise un zgomot, parcă un fâşâit de crengi.

- Sam! murmură, speriată. Sam! repetă mai tare, trezeşte-te, suntem în pericol!

Degeaba. Sam nu părea dispus să facă nici o mişcare. Zgomotul din desiş se auzi din nou; se aştepta să apară o fiară care avea să se repeadă cu ghearele şi colţii la ea. Cu genunchii tremurând, Bernadette se ridică, făcu câţiva paşi înainte ţinând cu amândouă mâinile revolverul îndreptat în direcţia ameninţării.

- Haide, pleacă o dată, jivină! ţipă femeia, speriată. Mă auzi? Vezi-ţi de treabă!

Bătând din picior, agită arma răsucind-o în aer. Dintre arbuştii pe care-i avea în faţă, nu apăru nici o

fiară gata de atac. Se auzi doar un foşnet de crengi, ca şi cum animalul ameninţător îşi lua tălpăşiţa.

Când, liniştită, femeia se întoarse, îl văzu pe colonel, ridicat în capul oaselor întinzându-se şi căscând.

- Sam, în sfârşit! exclamă, bucuroasă, pornind spre el. Cum te simţi? Ce-ţi face braţul? Te doare?

- Braţul? repetă surprins, ca şi cum ar fi căzut din nori. Care braţ?

Se uită la umărul lui şi descoperi bandajul în care era înfăşurat, apoi se întoarse la Bernadette pe care o privi dezaprobator.

- Aha! Acum îmi aduc aminte. Ai intrat cu jeepul într-un copac. Şi, bineînţeles, acum maşina nu mai poate fi folosită. Din vina ta!

Fir-ar a naibii! Pentru un om pe care-l crezuse gata să-şi dea sufletul, dădea dovadă de o agresivitate surprinzătoare. în sfârşit! Revenit la viaţă, colonelul era acelaşi ca înainte. Adică, nu un model de curtoazie şi amabilitate.

- Ai făcut o treabă bună. Toate felicitările, sora mea, rânji rănitul ca într-una din zilele lui rele.

- Am mai făcut şi altele: te-am cărat până aici, ţi-am curăţat rana, te-am bandajat, replică tânăra. Şi uite cum îmi mulţumeşti!

Forrester se uită din nou la umărul său.

- Ai avut grijă să dezinfectezi rana înainte să faci pansamentul? întrebă sceptic.

- Fireşte! Doar nu mă crezi atât de proastă!

Colonelul rânji:

- Pot să ştiu ce-ai folosit ca să faci asta?

Făcând un semn cu capul, ea îi arătă sticla care zăcea pe pământ.

- Whisky! Ce tâmpenie! Poşirca lui George a ajuns în sângele meu. Ar trebui să fiu fericit dacă n-o să mor otrăvit.

- Păi. am crezut. bombăni „asistenta“.

Fireşte, ca să nu fie ridicolă, era mai bine să nu-i spună că făcuse aşa cum văzuse în westernurile de la cinematograf.

- Trusa medicală este prevăzută de la bun început cu un antiseptic. Si tu nici n-ai remarcat lucrul ăsta!. Încă o dată, bravo!

Avalanşa de acuzaţii şi sarcasm care se declanşase până la urmă împotriva ei, devenea de nesuportat. În acelaşi timp, reacţia brutală a lui Forrester o scârbea şi o înfuria, fără să-şi dea seama care sentiment prima în faţa celuilalt.

- Să ştii că m-aş simţi foarte bine fără insultele tale! Am încercat să mă descurc cum am putut mai bine. Am reuşit să te pun la adăpost. Am avut grijă de tine, cu arma în mână. Si mai ales, mi-a fost frică. Pentru tine! Mi-a fost frică să nu mori.

Copleşită de emoţie, simţindu-şi lacrimile apărând în ochi, femeia întoarse repede capul şi făcu câţiva paşi

înapoi.

- Îmi pare rău, Bernadette, îi murmură la ureche colonelul, care venise imediat lângă ea. Chiar nu m-am gândit la ce ţi-am spus.

Cu un gest delicat, îi puse mâna sănătoasă pe obraz, obligând-o să se întoarcă spre el.

- Eram furios şi m-am aprins, adăugă bărbatul.

- De. de ce împotriva mea? bâigui ea în timp ce-şi simţea lacrimile apărându-i în ochi şi abia ţinându-se să nu izbucnească în plâns.

- Nu-ţi face probleme. Nu eram supărat pe tine. Ci pe mine!

O luă cu blândeţe în braţe.

- Eram furios că n-am ştiut să stăpânesc situaţia, c-am fost slab şi vulnerabil, şi am depins de tine.

Bernadette fu impresionată de mărturisirea lui. îşi dădea seama, fără greutate, cât îl costase umilinţa asta pe un om atât de orgolios ca el, atât de dominator şi convins de superioritatea lui.

Printre lacrimi, îi adresă un zâmbet afectuos.

- Bernadette, te rog să mă ierţi. Deşi nu merit asta.

Privindu-l cu ochii ei albaştri, femeia încuviinţă cătinând din cap.

- Te iert, Sam, murmură cu blândeţe.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva minute, fără să-şi spună un cuvânt, bucurându-se de tandreţea în care tânăra, emoţionată şi tulburată, uitase complet că trecea drept

o cuvioasă. Atunci văzu buzele lui Forrester foarte aproape de ea. închise ochii în aşteptarea sărutului. Dar el se mărgini s-o sărute uşor pe frunte.

- Mă uimeşti tot timpul, declară bărbatul slăbind strânsoarea îmbrăţişării.

Se desprinse de ea şi îşi luă rucsacul.

- Ar fi bine să nu întârziem prea mult pe aici. Trebuie să plecăm.

Decepţia pe care o simţise Bernadette fu înlocuită de nelinişte.

- Dar, colonele, ai avut un accident, eşti rănit. Ar fi mai bine să te odihneşti!

Forrester îşi puse puşca grea în bandulieră.

- Umărul nu mă doare, şi mai avem mult drum de făcut.

O luă din loc.

- înainte, marş! spuse energic.

Toată ziua, eroii noştri înaintară prin mijlocul pădurii virgine. Ca de obicei, colonelul nu şovăia pe drumul pe care-l aveau de făcut, şi pasul lui nu-şi pierduse deloc viguarea. Părea în cea mai bună formă. De fiecare dată când femeia, prevăzătoare, propusese o oprire ca să-şi tragă sufletul, el refuzase; spunea întotdeauna că era în cea mai bună formă.

Totuşi, atunci când, după-amiază târziu, decretă sfârşitul etapei, Bernadettei nu-i scăpă o grimasă de durere, pe care bărbatul o făcu atunci când lăsă rucsacul

jos.

- Sunt puţin obosit, recunoscu el când se aşează sprijinit cu spatele de lucrurile lui. O duşcă de whisky mi-ar prinde bine. Te rog să-mi dai sticla!

Ea se conformă imediat, binevoitoare, înainte de a veni să stea jos lângă el. Epuizarea lui Sam se vedea de la o poştă. Pe obrazul neras de câteva zile, se vedea că era mai tras la faţă, şi ochii parcă trădau febră. în felul ăsta, tinerei i se părea mai accesibil, mai omenos, dezbrăcat de armura lui de fiinţă superioară. Prin faptul că-şi arătase limitele, se simţea mai aproape de el.

Colonelul luă sticla şi bău câteva înghiţituri.

- Vrei şi tu? îi propuse, cu un zâmbet care, preţ de o clipă, îl făcu să semene cu un băieţel pus pe şotii.

Bernadette refuză clătinând din cap.

- Haide, sora mea, insistă el, un pic de alcool nu poate să-ţi facă rău. Te rog să nu mă refuzi!

În silă, femeia luă sticla, ezită o clipă, apoi o duse la gură şi sorbi o înghiţitură.

- Puah! se strâmbă, ca şi cum băutura ar fi ars-o pe stomac.

Forrester zâmbi poznaş.

- Încă o picătură!

Acceptând provocarea, tânăra femeie mai bău o gură de whisky. Sticla trecu apoi de la unul la celălalt, cantitatea de lichid împuţinându-se considerabil în câteva minute. Bernadette, puţin cam veselă, îşi

rezemase capul de umărul colonelului.

- Mă uimeşti tot timpul, spuse acesta cu o expresie maliţioasă întipărită pe faţă. Pentru o cucernică, ţii foarte bine la băutură.

- Cred că există prea multe prejudecăţi în privinţa călugăriţelor.

- Se prea poate. Sincer să fiu, nu prea am avut ocazia să întâlnesc alte tovarăşe de ale tale. Si toate cele pe care le-am văzut, erau mult mai puţin drăguţe şi atrăgătoare ca tine.

Spunând acestea, o sclipire de dorinţă îi apăru în ochii cenuşii. Braţul lui mângâie mijlocul tinerei femei, trăgând-o spre el.

- Colonele! reacţionă ea revoltată, încercând să se elibereze.

- Nu-ţi fie frică şi linişteşte-te, o sfătui, cu un glas calm şi mângâietor în acelaşi timp. Nu am de gând să profit de tine.
Vreau doar să simt un pic de căldură omenească. Doar n-o să-mi refuzi milostenia asta, nu-i aşa, sora mea?

Statutul ei de cucernică o obliga să se liniştească, dar atingerea trupului său viril îi aprindea simţurile. Dar cum ar fi putut să-i facă o asemenea mărturisire?

- Te rog, Bernadette, adăugă cu o blândeţe convingătoare în timp ce o privea în adâncul ochilor.

Neîndrăznind să dea frâu liber emoţiilor pe care le încerca, Bernadette stătu smirnă, deşi inima îi bătea

tare, gata să-i spargă pieptul.

- Aş vrea să-ţi pun o întrebare, reluă Forrester după câteva clipe.

- Da?

- Ai stat un timp la Belfast, te-am auzit spunându-i lui Dorleac. Ce părere ai despre oraş? Ce culoare ţi-a lăsat în amintire?

Ea şovăi. Deşi ciudată, surprinzătoare, înţelegea întrebarea; i se întâmplase şi ei ca, în subconştient, unele locuri prin care trecuse să rămână asociate cu o tentă dominantă.

- Când am ajuns acolo, Belfastul şi locuitorii lui mi s-au părut la început cenuşii. Vedeam cenuşiu peste tot: case, străzi, copii în haine cenuşii.

Obrazul aspru al colonelului, care o aproba clătinând din cap, îl atinse o clipă pe al ei. Femeia îşi înăbuşi un fior şi continuă:

- Pe urmă, percepţia mea s-a schimbat, şi a predominat roşul.

Gândindu-se din nou la toate trupurile ciopârţite de bombe şi maşinile capcană, bălţile de sânge care desenau pe asfalt mozaicuri oribile, oftă din adâncul sufletului. Înţelegător, Sam o strânse de umăr.

- Si eu împărtăşesc impresia asta, declară bărbatul. Si pentru mine, Belfastul este legat din păcate de culoarea roşie.

- Cum aşa? Si tu ai stat în Irlanda de Nord?

- Da. Am fost căpitan de infanterie în armata engleză. Aveam misiunea să reprimăm revoltele mişcării de independenţă.

Revăzând imaginile de măcel care-i treceau prin minte, tânăra femeie închise ochii, teroriztă.

- Nu vrei să vorbim despre altceva? murmură ea.

- Am înţeles. Ce fel de mâncare preferi? întrebă el trecând brusc de la una la alta.

Îşi muşcă buza, nehotărâtă, înainte de a răspunde:

- Îmi place să mănânc mere, spuse ea cu un zâmbet pofticios. De toate felurile: roşii, galbene, golden, renete. Îmi place să muşc din ele, să le simt zeama pe limbă.

- Ei bine, sora mea, văd că ai o înclinaţie vădită pentru fructul oprit!

Împreună, izbucniră într-un hohot vesel de râs.

- Dar ţie ce-ţi place cel mai mult? întrebă Bernadette la rândul ei.

- Fără îndoială, cel mai mult îmi place pateul de mistreţ, aşa cum e pregătit în sudul Statelor Unite, în New-Orleans, de exemplu.

- Ai fost şi acolo?

- Bineînţeles... Am fost şi în alte locuri despre care îmi place să-mi aduc aminte.

într-adevăr, colonelul se dovedea a fi un personaj surprinzător, ieşit din comun. De bună seamă, avusese parte de o viaţă plină de tot felul de aventuri! Şi, de vreme ce, astă-seară, se arăta mai deschis, dorinţa de a

şti mai multe despre el o împinse să-i propună:

- Sam, vorbeşte-mi despre tine. Despre familie, despre părinţii tăi.

O umbră de tristeţe apăru pe chipul viril. Se întunecase şi tăcea, cu o expresie gravă întipărită pe faţă. Oare ce dramă personală retrăia în sinea lui?

Binevoitoare, Bernadette îl privi cu ochii ei limpezi.

- Ah, iartă-mă, mormăi tânăra. N-ar fi trebuit să deschid discuţia.

- Nu-i nimic, afirmă el, încercând să schiţeze un zâmbet.

Mult timp nu spuse nimic. Nu avea destulă încredere în ea
ca să-i facă mărturisiri? în sfârşit, după un oftat, se auzi glasul lui:

- M-am născut în Africa, unde tatăl meu ocupa o funcţie diplomatică în serviciul Maiestăţii Sale. Din câte se pare, ambasadele îl foloseau ca acoperire pentru activităţi periculoase şi mai puţin legale. Am toate motivele să cred că era membru al serviciilor secrete britanice. Ceea ce, în definitiv, se numeşte spion.

Se întrerupse câteva secunde, copleşit de gânduri şi de amintiri.

- Aveam cincisprezece ani când s-a pensionat. S-a hotărât, împreună cu mama, să se stabilească în Kenya, pentru că iubeau foarte mult continentul negru.

Şovăi o clipă, ca şi cum i s-ar fi pus un nod în gât.

- Nu după mult timp, ţara care părea un paradis pe Pământ, a fost cuprinsă de formidabila revoltă a Ngaduiştilor. Într-o zi, întorcându-mă de la şcoală, am găsit casa incendiată şi părinţii mei morţi.

Cu ochii măriţi, Forrester parcă retrăia tragedia despre care vorbea.

- Îmi pare rău, Sam, foarte rău. Dacă aş fi ştiut. se scuză Bernadette, tulburată.

Ce martiriu îndurase adolescentul care era pe timpul ăla!

- Ce s-a întâmplat cu tine după aceea? nu se putu stăpâni să-l întrebe.

- M-a luat la ea o mătuşă din partea mamei, care locuia în sudul Angliei, răspunse colonelul care, printr-un efort de voinţă, parcă-şi recăpătase controlul asupra lui însuşi. Imediat după ce am terminat şcoala, am făcut armata. După ce am terminat-o, m-am întors în Africa.

- De ce, până la urmă?

Chipul soldatului se lumină deodată.

- Pentru că iubesc continentul ăsta, de care mă simt profund legat. Îi simt ritmul vieţii pulsând în venele mele. Este singurul loc din lume unde mă simt liber. Singur în faţa naturii. şi în faţa lui Dumnezeu, bineînţeles.

- Cum aşa? Crezi în Dumnezeu, colonele? pufni în râs Bernadette.

După povestea sumbră pe care tocmai o auzise, se bucura că avea ocazia să destindă atmosfera. Dar lucrurile erau acum cât se poate de clare; n-o să mai poată niciodată să-l considere pe omul acesta un dur, un nepăsător. Ştiind cât suferise, cinismul lui, o mască, fără îndoială, devenea mult mai de înţeles pentru ea. Personajul acesta, care la început i se păruse odios, i se părea acum demn de admiraţie.

- întrebarea nu este dacă eu cred în el ci dacă el crede în mine, replică Forrester cu o butadă.

Şi râsul lor vesel răsună printre copacii mari ai pădurii virgine.

Capitolul 9

- Ei bine, ce părere ai, soră, despre asta? Dumnezeu crede în mine, după părerea ta?

Tânăra femeie îi zâmbi companionului, amuzată, cuibărindu-se în braţele lui.

- Sunt convinsă de asta. Ah, bineînţeles că din când îi pui răbdarea la încercare. Dar, în ansamblu, este destul de mulţumit de tine. Este posibil chiar să fie mândru că a reuşit să plămădească un om ca tine.

Colonelul se uită la Bernadette cu o privire în care se amestecau mulţumirea şi uimirea.

- Eşti sinceră?

- Da, răspunse imediat.

Era oare din cauza încrederii pe care o avusese Sam în ea să-i spună amănunte despre viaţa lui? În orice caz, niciodată, de când se cunoşteau, nu simţise faţă de el un asemenea sentiment de intimitate.

Afectuos îmbrăţişaţi, se bucurau complice de liniştea serii din imensa pădure. Când buzele lui Forrester o mângâiară delicat pe tâmplă, nu tresări şi nici nu protestă. Pe urmă sărutul lui deveni mai insistent, gura lui caldă, senzuală aluneca deja spre a ei.

- Te rog, Sam, spuse ea întorcând capul. Nu trebuie, şi ştii asta foarte bine.

- Fir-ar să fie! oftă bărbatul. Dar înţelege-mă, Bernadette, sunt câteva zile. şi nopţi de când suntem singuri amândoi, faţă în faţă. Te privesc, te găsesc atât

de frumoasă, atât de atrăgătoare, şi uit de convingerile tale religioase. Ce vrei? Sunt făcut din carne şi sânge, mi-e greu să nu văd în tine o femeie de dorit.

Glasul lui senzual o tulbura într-atât, încât trebuia să facă eforturi mari să nu cedeze!

- Mai bine nu te gândi la asemenea lucruri, îl sfătui cu blândeţe.

Colonelul schiţă un zâmbet neconvingător.

- Crezi că se poate aşa ceva, atunci când, fără încetare, privirii mele i se oferă spectacolul provocator al farmecului tău? Dac-ai şti de câte ori m-am abţinut să nu sar pe tine, să te dezbrac şi să te violez!

Tânăra femeie tresări, speriată. Viziunea colonelului purtându-se violent cu ea o umplea de spaimă. în acelaşi timp, în ea se trezea o suspiciune; profitând de situaţie, n-ar fi putut şi ea să dea curs dorinţei pe care o avea în subconştient pentru trupul atletic al bărbatului? Nu, nu, imposibil! Nu-i stătea în fire să facă aşa ceva.

- Ai făcut foarte bine abţinându-te şi resemnându-te, declară femeia încercând să adopte un ton ferm.

- Numai Dumnezeu ştie ce greu mi-e să lupt împotriva instinctului.

- Atunci, roagă-te!

Colonelul izbucni într-un hohot de râs.

- Si. dacă aş începe să-mi spun rugăciunea, ghiceşte ce i-aş cere Celui de Sus? întrebă poznaş, privind-o atent pe Bernadette cu ochii cenuşii sclipind lacom.

- Prefer. să nu mă gândesc la asta, bombăni femeia simţind slăbindu-i dorinţa de a rezista.

- Mă surprinzi, sora mea. Datoria de bună creştină te obligă să-mi asculţi confesiunea, nu?. Pentru salvarea sufletului meu.

La drept vorbind, în situaţia asta, pe Bernadette o preocupa înainte de orice salvarea lui trupească. Cu atât mai mult cu cât colonelul îi cuprinsese faţă în palme şi, încet, o trăgea spre el.

- Ah, Bernadette, cât te doresc! murmură bărbatul înainte de a-i atinge buzele.

Ea închise ochii, fremătând. Instantaneu, sărutul lui Sam
o entuziasm', făcând-o să simtă mii de furnicături plăcute pe piele. Cum şi el se simţea încingându-se, i se părea că nu avea să întârzie prea mult să se împlinească momentul important pe care-l aştepta de o săptămână. Începu să descheie nasturii cămăşii Bernadettei. Curând, ieşiră la iveală sânii tari.

Forrester ridică ochii spre femeia care parcă abia aştepta. Acceptarea ei pasivă nu-l mulţumi decât pe jumătate.

- Mângâie-mă şi tu, murmură el.

Prinzând mâna femeii, i-o strecură pe sub cămăşa groasă de cânepă, pe pântecul său musculos.

- Nu, Sam, bâigui femeia retrăgându-şi mâna. Te asigur că nu pot să fac asta.

- Ba da, poţi, îi şopti la ureche cu un glas ferm şi seducător în acelaşi timp. De altfel, îmi dau seama că şi tu mă doreşti la fel de mult. O citesc în ochii tăi, aud în suspinele tale.

- Da, te doresc, Sam. Te doresc din toată inima.

Nu-i păsa dacă vorbele ei îl şocau. Hotărârea fusese luată;
avea să cunoască momentul de fericire şi extaz suprem. împreună cu el, colonelul Forrester. La naiba cu toată comedia pe care se simţise obligată s-o joace! încă de la început, de la prima lor întâlnire în barul din Mombasa, avusese o intuiţie: trebuia să facă dragoste cu bărbatul acela!

Era altfel faţă de toţi ceilalţi. Da, zarurile fuseseră aruncate: avea să i se dăruiască lui Sam Forrester şi pentru acest eveniment, jungla africană, sălbatică, misterioasă, plină de primejdii, nu era oare decorul ideal?

Colonelul o privi în adâncul ochilor.

- Chiar aşa, Bernadette?. Vrei asta? Eşti sigură?

- Da, da, gemu femeia dând capul pe spate.

Bărbatul o mângâie pe pântec şi-i desfăcu fermoarul pantalonilor.

- Nu mai avem decât puţin timp de petrecut împreună, dar îţi promit, o să profităm din plin de el, declară Forrester cu un zâmbet voluptuos, continuând ce începuse.

Cuvintele acestea avură asupra Bernadettei efectul unui duş rece. La fel de repede cum o cuprinsese, înflăcărarea
i se domoli. Trupul îi deveni rigid în braţele partenerului, fără ca acesta să remarce această schimbare bruscă de atitudine. Sau poate interpretase gestul ei ca pe o dovadă de nerăbdare, ca pe o nevoie imperioasă de a-şi satisface dorinţa.

Aha! Deci aşa stăteau lucrurile: nu le mai rămâneau decât puţine zile de stat împreună! Cel mult două sau trei nopţi. Pe urmă, drumurile li se despărţeau, pleca fiecare pe calea lui, ca să nu se mai revadă niciodată.

Si cu toate astea, cu toate că nu se îndoia că era o femeie cucernică, Forrester nu şovăia: se pregătea să petreacă împreună cu ea câteva clipe plăcute ca să-şi satisfacă poftele trupeşti. Cât despre urmări, nici nu se gândea la ele. Cât egoism! Ce individ sinistru! Dar, până la urmă, drept cine o lua?. O femeie uşoară, gata să satisfacă poftele soldaţilor?

O cuprinse un val de furie; palma colonelului se strecurase pe sub dantela chiloţilor, şi, prin părul creţ, se apropia de locul ei cel mai intim. Cum îndrăznea?

- Încetează! ţipă femeia împingându-l.

- Nu-ţi face griji, draga mea, îţi promit că n-o să-ţi fac nimic rău.

Tânăra încercă din nou să-l respingă.

- Lasă-mă-n pace, îi spuse cu o voce glacială.

înţelegi?

încruntat, colonelul o privi surprins.

- îţi mai spun o dată, n-ai nici un motiv să te temi. Crede-mă, eu.

- Nu mi-e frică, i-o tăie scurt. Tot ce-ţi cer e să nu mai pui mâna pe mine. E clar?

Bărbatul îşi încleştă fălcile, privirea i se înăspri.

- Ia te uită! Ia te uită! Te-ai răzgândit? Cum aşa? A intervenit Cel de Sus?

- într-adevăr. Cel de Sus m-a îndrumat să fac asta, răspunse femeia cu amărăciune în glas.

Un rictus de furie se întipări pe chipul lui Forrester.

- Ti-ai bătut joc de mine! izbucni el. Te-ai purtat ca o fâşneaţă, şi.

Aha! Cât îl mai ura acum!

- Colonele, dacă aşa crezi, n-am să încerc să te conving că altfel stau lucrurile, îi spuse, furioasă, bătându-l cu pumnii în piept.

Prinzând-o brutal de încheieturi, o trânti la pământ.

- Fir-ai să fii de pacoste! mârâi furios, înainte de a se aşeza pe ea cu toată greutatea.

- Nu! Sam, nu!

- Poate tu te-ai răzgândit, soră, dar eu nu. încă te vreau. Şi o să te am!

Colonelul puse stăpânire cu sălbăticie pe buzele ei, ca pentru a-i pedepsi insolenţa.

îngrozită, Bernadette avu impresia că se sufocă. Se părea că nimic nu putea să se opună forţei brutale care se pornise împotriva ei. Nici o femeie, auzise de multe ori, n-ar fi devenit victima unui viol dacă, inconştient, n-ar fi fost mai mult sau mai puţin de acord. Acum, punctul ăsta de vedere parcă nu mai avea nici o importanţă. Pentru că nu putea să se opună unui bărbat atât de puternic!

îi reveniră în mintele spusele lui Dorléac referitoare la colonel. Parcă şi-l închipuia pe Forrester, după ce o violase, strângând-o de gât şi abandonându-i cadavrul în mijlocul junglei. Nu, nu, era îngrozitor! Trebuia neapărat să găsească un mijloc să scape de o asemenea soartă funestă. Gura bărbatului continua să se înverşuneze pe buzele ei. Deodată, Bernadettei îi trecu prin minte care era soluţia: încetă să se zbată, prinse cu dinţii buza inferioară a agresorului şi muşcă din toate puterile.

Urlând de durere, colonelul îşi dădu imediat capul pe spate. Era ocazia să profite de surprinderea lui: cu o smucitură, reuşi să-şi elibereze mâinile de care o ţinea. Cu toată convingerea, îl apucă de păr şi trase cu toată puterea. Imediat îl şi zgârie cu unghiile pe faţă. Pe urmă, îi puse mâinile în piept şi-l împinse brutal, însoţindu-şi gestul de o lovitură de genunchi în stomac.

Deodată, se ridică, respirând gâfâit şi bătu în retragere făcând câţiva paşi înapoi, nescăpându-l din ochi pe Forrester. Acesta, cu gura însângerată, se

ridicase la rândul lui în picioare.

- Doar nu crezi că poţi scăpa aşa uşor, mârâi cu glas ameninţător, apropiindu-se de ea cu o sclipire de furie nebună în ochi.

Bernadette se simţi pierdută. Deodată, aproape instinctiv, puse mâna pe pistolul pe care-l avea agăţat la şold. într-o fracţiune de secundă, scoase arma din toc şi îndreptă ţeava spre pieptul lui Forrester.

- Să nu mai faci un pas, colonele, că te omor!

Surprins, Forrester rămase nemişcat. Situaţia era pe cale
să devină tragică.

- Lasă pistolul jos, sora mea, îi ordonă cu un glas care se vroia liniştitor.

Bernadette clătină din cap cu încăpăţânare.

- Nici nu mă gândesc! răspunse, ţinând în continuare revolverul în faţă. N-am să te las să profiţi de mine ca un animal. Dacă trebuie, n-am să şovăi să te împuşc. M-ai înţeles, Sam Forrester?

Deşi ameninţarea nu-l prea impresiona, colonelul fiind obişnuit cu aşa ceva, avea respect pentru armele de foc. Un lucru îi era cât se poate de clar: trebuia cât mai repede s-o dezarmeze pe tânăra femeie fără s-o rănească sau să-i facă vreun rău. Explicaţiile şi scuzele or să se rezolve mai târziu.

Cu paşi înceţi, începu să se apropie de ea.

- Amândoi ştim că nu vei trage în mine. Nu eşti în

stare să omori un apropiat.

Tânăra clătină puţin pistolul pe care-l avea în mână.

- Bineînţeles, ai dreptate, bâigui Bernadette. Mă cunoşti bine.

Deodată întoarse pistolul spre ea şi-i rezemă ţeava de tâmplă.

- Da, dar este foarte posibil să-mi trag un glonţ în cap, declară, hotărâtă.

Puse degetul pe trăgaci.

- Nu! Bernadette, nu!

Acum, chiar se temea.

- Nu te mai purta ca o smintită si lasă pistolul jos! Tânăra păru că ezită. Ridică o clipă pistolul si se uită la el
ca si cum ar fi vrut să-şi dea mai bine seama de realitate. Era momentul oportun: Forrester ţâşni înainte şi o prinse pe Bernadette de mâna pe care i-o răsuci. Revolverul căzu jos.

- Ce te-a apucat? izbucni colonelul care, după ce oftase uşurat, putea să dea frâu liber furiei. îţi dai seama? A fost cât pe ce să-ţi zbori creierii!

- Aş fi preferat să se întâmple aşa decât să mă supun soartei la care te pregăteai să mă supui acum câteva minute.

Colonelul dădu din mână, iritat.

- în viaţa mea n-am silit nici o femeie să mi se dăruiască. Vroiam doar să te sperii un pic. Să-ţi dau o

lecţie.

Bernadette îl privi clătinând din cap speriată.

- Să mă sperii un pic? Să-mi dai o lecţie? Ce grozăvie! începu să tremure ca varga; lacrimi mari i se scurgeau din
ochii albaştri, măriţi de spaimă. Izbucni în hohote de plâns.

- Bernadette, murmură Forrester făcându-se c-o ia în braţe ca s-o liniştească.

Ea se îndepărtă brusc.

- Nu. nu mă atinge. Să nu mă mai atingi! Niciodată! înţelegi ce-ţi spun?

- îţi dau cuvântul că n-o să mai pun mâna pe tine. Te rog să mă ierţi pentru ce s-a întâmplat adineauri. Am fost prost, m-am lăsat copleşit de temperamentul meu. puţin cam. înflăcărat.

însă regretele colonelului se dovediră insuficiente ca s-o liniştească pe tânăra femeie care plângea şi mai cu foc. Era clar că era într-o criză de nervi; trebuia găsit un mijloc eficient s-o facă să-i treacă. Uitându-se la sticla de whisky în care mai rămăsese puţin, colonelul o luă de jos şi-i o întinse.

- Ia şi bea! O să te ajute, cu siguranţă.

Fără să mai aştepte să-i urmeze sfatul, îi duse sticla la gură şi o sili să dea capul pe spate ca să bea alcoolul

din care o bună parte se scurse pe alături, amestecându-se cu lacrimile de pe obraji şi bărbie.

- E mai bine aşa? o întrebă binevoitor.

Parcă hohotele i se mai domoliseră. Cu ochii plini de lacrimi, se uită la Forrester.

- Dumnezeule! exclamă nelinişti tă, dar fără tremur în glas. Umărul încă îţi sângerează, rana trebuie să se fi deschis din nou. Şi ce-ai la buză?

- E opera ta, m-ai muşcat vrând să te aperi. Pentru asta e nevoie să-mi ceri şi tu scuze, nu crezi?

Femeia şovăi o clipă.

- Ei bine, fie! Te rog să mă ierţi, colonele. Dar trebuie să recunoşti că ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

- {tiu, oftă bărbatul. Dar asta n-o să se mai întâmple niciodată. îţi promit, sora mea.

Sora mea? Dar. ce fel de soră? tresări în sinea ei tânăra femeie înainte de a-şi aminti de rolul pe care fusese nevoită să-l joace. în condiţiile astea, de bună seamă, Sam trebuia să se simtă şi mai vinovat. Totuşi, dacă vroia să fie sinceră, partea ei de vină n-ar fi fost mai mică.

- Ascultă, colonele, îţi propun să facem pace. Să uităm ce s-a întâmplat şi să devenim prieteni buni.

Pe buzele lui Forrester apăru un zâmbet pe jumătate satisfăcut, pe jumătate ironic.

- Ne-am înţeles! declară întinzându-i mâna, pe care

ea fu obligată s-o strângă, silindu-se totuşi să nu prelungească atingerea.

- O să-ţi refac bandajul.

- Si tu ar trebui să-ţi schimbi cămaşa. Aşteaptă o clipă, am ce-ţi trebuie.

Colonelul se apropie de rucsacul său, şi scoase o cămaşă nouă, împăturită cu grijă.

- Am cumpărat-o de la Aggie. Sper să fie măsura ta.

- Mulţumesc, murmură Bernadette, recunoscătoare.

Ce gest frumos din partea lui! îşi spuse când se schimba. Si atât de neaşteptat. Colonelul o lua mereu prin surprindere. Era un personaj atât de complex. Asemenea unui puzzle cu mii de componente, care i se părea imposibil de pus cap la cap ca
să facă o imagine coerentă. Dar vroia oare să facă asta? Misterul lui Sam nu constituia o parte esenţială din farmecul lui?

Capitolul 10

In noaptea aceea, Bernadette dormi un somn de plumb. Se luminase de mult timp când, o rază de soare o atinse pe faţă si se trezi în sfârşit. Ia te uită! Ce se-ntâmpla? Era deja târziu şi colonelul dormea încă. In celelalte zile, el se trezise întotdeauna cum se crăpase de ziuă.

Tânăra se ridică imediat în picioare. Pe pământ, văzu multe mucuri de ţigară; probabil, Forrester stătuse trez mult timp. Poate-i fusese teamă să nu dea peste ei, în plină noapte, adversarii prinţului Tzongari!

Totuşi, neliniştită, femeia se apropie de el. Se odihnea liniştit în sacul lui de dormit; respiraţia lui regulată o linişti. Se aplecă peste el şi-l privi. Avea trăsăturile destinse, îmblânzite de odihnă. Chipul lui calm inspira încredere, nu se citea pe el nici o urmă de răutate, ci mai degrabă un fel de inocenţă, fără îndoială aceea a băiatului care fusese cândva. Buzele pline, bine conturate, parcă zâmbeau tandru. Oare ce visa? Sau pe cine?. Poate o visa pe ea.

Fascinată, întinse degetele către această gură. O atinse o clipă, simţindu-i răsuflarea caldă. Apoi, temându-se să nu fie prinsă, se retrase. Inima începuse să-i bată cu putere în piept. Deodată, înţelese. Dumnezeule, deci se putea? Totuşi, nu putea să nege: era îndrăgostită de el!.

Recunoscând adevărul acesta surprinzător, o cuprinse furia pe ea însăşi. Fir-ar să fie! Ce naiba era în capul ei? Cum aşa! ea, să fie îndrăgostită de colonelul Forrester?! Era ultimul om pentru care ar fi trebuit să simtă un sentiment tandru. Nu încetase nici o clipă să se poarte cu ea ca un tiran odios, să râdă de ea, s-o umilească. El, care fusese cât pe ce s-o violeze. El, care nu-şi ascundea repulsia pe care o simţea pentru toate femeile şi groaza pe care i-o inspira ideea de căsătorie.

Da, oricât ar fi părut de puţin posibil, tocmai de el se îndrăgostise. Şi acum, nu mai putea să facă nimic.

Cât de supărată era pe ea însăşi că se amestecase într-o situaţie atât de lamentabilă! Ca să încerce să se mai calmeze puţin, să nu se mai gândească la asta, Bernadette se hotărî să pregătească micul dejun. Aprinse focul, puse cafeaua la fiert.

Aroma savuroasă a cafelei îl trezi până la urmă pe Forrester din somn. Se ridică în capul oaselor, se întinse, pe urmă acceptă cu plăcere cana cu cafea pe care i-o întindea tânăra.

- Ce-ţi mai face braţul? îl întrebă, cu o voce care se vroia neutră, ca să mascheze violenţa emoţiilor care o chinuiau.

Colonelul se uită la braţul lui şi roti articulaţia umărului.

- Totul pare să fie în ordine, spuse liniştit. Dar tu, cum te simţi?

- Foarte, foarte bine, minţi ea zâmbindu-i crispat.

Forrester îşi înălţă sprâncenele, neîncrezător.

- Eşti sigură? Ieri ai avut parte de un şoc destul de violent. Si dacă astăzi nu te-ai simţi în apele tale, n-ar fi deloc surprinzător.

- Îţi mai spun o dată că totul este bine, afirmă tânăra femeie pe un ton sec.

Ah! Dac-ar fi cunoscut natura ultimului şoc de care avusese parte! Dar, bineînţeles, nici nu se punea problema să scoată o vorbă pe tema asta.

Colonelul oftă.

- Văd că încă eşti supărată pe mine. Nu m-ai iertat pentru brutalitatea de care am dat dovadă, nu-i aşa?

- Nicidecum, fii liniştit. În orice caz, dacă ar trebui să fiu supărată pe cineva, cu siguranţă că nu ar fi vorba despre tine.

- Atunci, despre cine?. Poate pe tine însăţi?

Nu răspunse la întrebare. Urmă o tăcere prelungită. Forrester, cu o expresie gravă, păru că gândeşte; până la urmă luă cuvântul cu blândeţe, cu un accent de netăgăduită sinceritate.

- Tot ce s-a întâmplat a fost numai din cauza mea, doar a mea. Eu sunt singurul care trebuie blamat.

Dumnezeule, nu putea să tacă? Fiecare cuvânt al lui sporea tulburarea Bernadettei.

- Hai să respectăm înţelegerea pe care am făcut-o. Am convenit împreună să uităm tot ce-a fost, nu-i aşa? Atunci, să ne abţinem să mai vorbim despre povestea asta! spuse pe un ton sever femeia.

- îţi aduc aminte că am spus că o să rămânem buni prieteni. Şi judecând după felul cum îmi vorbeşti şi te uiţi la mine în dimineaţa asta, se pare că nu vrei să respecţi clauza înţelegerii noastre.

Bernadette ridică din umeri. Vai! Din partea ei, vremea prieteniei trecuse, lăsând locul unui sentiment mult mai periculos.

- Să nu ne mai pierdem timpul cu vorbe în vânt. E destul de târziu şi ar fi bine să plecăm la drum, ce zici?

Spunând acestea, femeia îşi luă rucsacul în spate.

- Uiţi ceva, o opri Forrester care se apropie de ea, având în mână centura şi pistolul pe care fusese cât pe ce să-l folosească în ajun.

Bărbatul făcu gestul de a-i prinde centura de mijloc.

- Nu, mulţumesc, n-am nevoie de el, refuză ea făcând repede un pas înapoi.

- Haide, nu te mai copilări, sora mea. Ştii bine că locurile nu sunt deloc sigure. Trebuie să fii în stare în orice clipă să te aperi.

O privi îngăduitor cu ochii lui cenuşii, şi adăugă cu o stranie blândeţe:

- Nu contează împotriva cărui pericol. Se subînţelege că şi de mine.

- Pistolul mă îngrozeşte. N-o să mai pun niciodată mâna pe el, orice s-ar întâmpla.

- E absurd! Totuşl, ai început să-ţi dai seama ce înseamnă legea junglei.

O expresie vinovată se întipări pe chipul tinerei femei: ea, să deschidă focul asupra unei fiinţe vii? Niciodată! Pentru nimic în lume!

- Cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună cu tine în pădurea virgină nu m-au schimbat chiar într-atât. Înţelegi, colonele?

Fără tragere de inimă, Forrester cedă. Scoase arma şi tocul de pe centură şi le puse în rucsac. Porniră la drum.

Fiecare pas pe care-l făceau îi purta, pe colonel şi pe ea, spre capătul expediţiei. Către momentul în care, inevitabil, trebuia să se despartă. Ar fi putut să vadă această pespectivă ca pe o posibilă eliberare. Dar din păcate, nu era aşa. O măcinau gândurile cele mai sumbre. Ideea să nu-l mai revadă pe Sam parcă o făcea să intre în agonie.

Când ajunseră la pauza de prânz, tânăra simţi nevoia imperioasă de a fi singură, de a-şi ascunde stânjeneala de ochii colonelului. Fără să scoată o vorbă, se îndepărtă prin vegetaţia stufoasă a pădurii ecuatoriale. Ajunsă la marginea unui luminiş, se opri.

Lacrimile, pe care cu greu reuşise să şi le stăpânească până atunci, ieşiră la iveală. Izbucni într-un hohot amar de plâns. Cu faţa acoperită cu palmele, se prăbuşi în genunchi pe pământ. Doamne! Cum putea să aibă parte de un asemenea calvar!

Când Sam se apropie pe ascuns în spatele ei, crezu mai întâi că însoţitoarea lui se ruga. Pe urmă, văzând mişcările sacadate pe care le făceau umerii tinerei, sesizând sughiţurile ei de durere, îşi dădu seama de drama care era în curs de desfăşurare. Nu mai era nici o îndoială: amărăciunea Bernadettei se datora fără îndoială celor petrecute cu o zi înainte. Aşa stând lucrurile, inima îi fu cuprinsă de remuşcări. îşi strânse nervos pumnii. Da, totul era doar din vina lui.

Ar fi trebuit să se ducă la ea, s-o ia în braţe şi s-o liniştească, însă nu făcu asta. Intervenţia lui ar fi fost poate nepotrivită. Era mai bine s-o lase să-şi descarce sufletul. Şi, fără să facă vreun zgomot, se retrase.

Când Bernadette, palidă, cu ochii roşii, lacrimile de-abia şterse, reveni lângă el, după mai bine de un sfert de oră, nici unul dintre ei nu făcu nici un comentariu despre ceea ce se întâmplase. Câteva conserve cumpărate de la Aggie constituiră un dejun frugal. Mâncară fără să scoată o vorbă. Pe urmă, plecară din nou.

Plânsul din toată inima de care avusese parte

parcă o mai uşurase; acum se simţea mai liniştită. Nu la fel stăteau lucrurile cu colonelul. în vreme ce înaintau prin vegetaţia luxuriantă, în mintea lui se stârnise o adevărată furtună. Imaginea însoţitoarei plângând în hohote îl afectase profund. Sentimentul de vinovăţie îl chinuia fără încetare. Da, se purtase cu ea ca ultimul om!

Ce gândea oare despre el, la ora asta? îl ura ?.. Fără îndoială că nu. Generozitatea, dragostea pentru apropiaţi o făceau incapabilă de un asemenea sentiment. Aşa ar fi fost totuşi mai simplu; dacă ar fi manifestat ostilitate, repulsie faţă de el, vinovăţia ar fi fost mult mai uşor de suportat.

Mergeau deja de câtva timp şi aproape se însera când, fără nici un avertisment prealabil, colonelul se opri brusc. Puse degetul arătător pe buzele femeii ca s-o facă să tacă. O trase în grabă în spatele unei perdele de ferigi uriaşe.

- Un grup de oameni vine spre noi, îi şopti la ureche. Luă imediat din buzunarul rucsacului micul ei revolver,
pe care i-l întinse.

- Ia-l! Si nu ezita să-l foloseşti, în caz de nevoie.

Apoi, aplecându-se spre ea, o mângâie pe tâmplă cu un sărut afectuos.

- Rămâi aici fără să faci vreo mişcare! să nu-ţi fie frică. Înainte ca femeia să aibă timp să-i pună vreo întrebare,

se îndepărtă, ca o felină printre tufişuri. „ Să dea Dumnezeu să nu se întâmple nimic, începu să se roage tânăra femeie. Nu merită să-l pedepseşti. Fireşte, deseori se poartă brutal şi e arogant. Dar în sinea lui este un om bun, ştii bine. Te implor să ai grijă de el. Dacă-l faci să iasă nevătămat din încercarea asta, îţi promit.“

Deodată, îi îngheţă inima în piept; un bubuit violent se auzi la mică distanţă. Degetele i se crispară pe revolver. Neliniştită, se aştepta să audă o nouă împuşcătură. În loc de asta, auzi glasul răsunător, bine dispus al lui Forrester.

- Totul e bine, sunt nişte prieteni, poţi să vii aici. Abandonând adăpostul vegetal, Bernadette se duse la el.

- Tocmai am luat legătura cu oamenii prinţului Tzongari, spuse colonelul în timp ce însoţitoarea lui se uita neliniştită la cei vreo zece soldaţi în ţinută de campanie, cu armele în mână care-i înconjurau. Maiestatea Sa poartă o mare contraofensivă împotriva gherilelor rebele.

Făcu o scurtă pauză pe care o însoţi cu un zâmbet satisfăcut.

- Nu se bucură de tot confortul. dar tabăra lor nu-i prea departe, adăugă colonelul. Suntem invitaţi acolo la ei. Ce părere ai?

- Mi-ar face plăcere, se grăbi să răspundă Bernadette, mulţumită de chilipirul ivit.

Cei doi porniră împreună cu patrula. în mai puţin de o oră, ajunseră unde-şi propuseseră. La tabăra provizorie, prinţul îi primi cu căldură. Şi, surpriză! Alături de el, zâmbitor, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă albă, stătea Claude Dorleac. El izbucni imediat, manifestându-şi bucuria de a-i revedea sănătoşi.

în timp ce Maiestatea Sa şi colonelul Forrester se retrăseseră să stea de vorbă între patru ochi, tânăra femeie îşi oferi plăcerea să facă o baie cu spumă, într-un bazin metalic. După ce îmbrăcă haine curate, se duse să-l întâlnească pe aviatorul care, aşezat confortabil la umbra unui cort, bea o cană cu cafea.

- Ei bine, soră Bernadette, eşti surprinsă să mă găseşti aici?.

începu să râdă în hohote, dezinvolt şi misterios în acelaşi timp.

- Ştii cum e, afacerile. Lupta pentru o cauză dreaptă.

Apoi îşi privi atent interlocutoarea.

- Spune-mi te rog, săptămâna asta în junglă împreună cu prietenul Sam, n-a fost o încercare prea grea pentru tine?

Bernadette lăsă puţin ochii în jos, ruşinată.

- Da, a fost o încercare grea. E cuvântul cel mai potrivit.

Dorleac pufni iarăşi în râs.

- De fapt, colonelul pare mult mai marcat decât

tine. Parcă s-ar fi luptat cu o grămadă de lei. Sau poate a fost vorba despre o pisică, sălbatică asemenea ţie.

- Dacă te referi la zgârieturile de pe faţă, să ştii că le-a meritat.

Aviatorul îşi înălţă sprâncenele într-o expresie comică.

- Par foarte recente. să înţeleg că deghizarea în cucernică nu te-a ajutat până la capăt?

- De mai multe ori, am uitat rolul pe care trebuia să-l joc. De altfel, dacă stau să mă gândesc bine, mă întreb dacă stratagema ta a fost o idee bună, spuse răstit tânăra femeie privindu-şi cu reproş interlocutorul .

- Sunt convins de contrariu, susţinu acesta din urmă. Fără acoperirea asta, ştii ce s-ar fi întâmplat până la urmă? La cinci minute după ce avionul ar fi plecat, singur cu tine, Sam n-ar mai fi rezistat; s-ar fi aruncat pe tine, te-ar fi dezbrăcat şi, fără să te întrebe dacă da sau nu, te-ar fi făcut praf în doi timpi şi trei mişcări.

Femeia se înroşi ca racul.

- Claude, te rog să vorbeşti mai încet şi, mai ales, să nu fii atât de crud, îi ceru, indignată.

- Vrei sau nu, lucrurile s-ar fi întâmplat aşa cum am spus eu. Sam ar fi trecut imediat la acţiune, te dorea prea mult ca să mai aştepte. Si doamna Althoff şi-a dat seama de asta.

Neluând în seamă expresia şocată a tinerei femei, continuă:

- Văd că şi astăzi e la fel de înnebunit după tine. Nu trebuie decât să te uiţi cum te devorează cu privirea. în acelaşi timp, atitudinea lui faţă de tine s-a schimbat mult de tot. Parcă e mai tandru şi pare să te admire mai mult. în concluzie, e îndrăgostit de tine.

Bernadette nu putu să nu tresară auzind aceste cuvinte.

- Claude, termină cu prostiile! îl cunoşti bine pe colonel: dispreţuieşte femeile! Le consideră a fi doar nişte obiecte cu care să-ţi satisfaci nevoile sexuale şi pe care să le arunci după ce obţii plăcerea de câteva clipe.

- Ei bine, vezi tu.

- Dacă spusele tale se dovedesc adevărate, mă întorc la mănăstire şi devin o călugăriţă adevărată, spuse femeia regăsindu-şi în ultima clipă buna dispoziţie.

Amândoi începură să râdă în hohote.

- Lăsaţi impresia că vă distraţi bine împreună. Putem să participăm şi noi la buna voastră dispoziţie?

Prinţul Tzongari şi colonelul tocmai apăruseră lângă ei, punând capăt discuţiei. Dacă un zâmbet radios era întipărit pe chipul Maiestăţii Sale, Forrester, nu părea prea încântat.

- Pot să ştiu şi eu ce vă face să râdeţi în hohote?

întrebă colonelul, privindu-i furios pe cei doi.

- Oh! Sora Bernadette şi cu mine tocmai dezbăteam o problemă religioasă cât se poate de complicată. Mult prea spinoasă pentru un soldat cu inima împietrită ca tine, bătrâne Sam.

Cu o expresie sobră, Forrester stătu smirnă, în timp ce prinţul, o gazdă încântătoare, ceru să le fie servite sucuri de fructe şi ceva alcool. Nu mai era personajul riguros şi distant pe care îl văzuse în cursul vizitelor de la căminul de la Bulawayo. Aici, în mijlocul junglei, îşi lepădase faţada oficială şi se dovedea un tip cât se poate de simpatic. Insistă pe lângă Bernadette să renunţe la apelativul „Maiestate“, şi să-i spună doar Tzongari, sau chiar James, care era traducerea literală a prenumelui său în limba lui Shakespeare.

- În orice caz, explică el cu un zâmbet larg care-i scoase la iveală albul sclipitor al danturii, în zona de est a Africii, să fii prinţ este un lucru obişnuit. Nu este aproape nimeni care să nu aibă un rege printre strămoşi.

Si, pufnind în râs ca şi cum ar fi spus o glumă cât se poate de bună, Maiestatea Sa, prinţul Tzongari, bău o înghiţitură de coniac adus direct din Franţa.

- Da, adăugă el, noi, negrii, suntem toţi veri între noi.

- Ceea ce nu vă împiedică să faceţi războaie şi să vă omorâţi între voi, interveni colonelul.

Tzongari se întunecă la faţă şi spuse pe un ton puţin teatral:

- Din păcate, luptele fratricide care se poartă pe continentul ăsta sunt un coşmar din care nu mai pot să mă trezesc.

Pentru a mai înveseli atmosfera, un supus al Maiestăţii Sale veni să instaleze acolo un magnetofon care să difuzeze muzică.

- Vino, vreau să dansez cu tine.

Colonelul o luă de mână şi o duse pe „ringul de dans“. Braţele lui puternice îi cuprinseră mijlocul de viespe. Din aparat se auzeau acordurile unei romanţe sentimentale.

- Pentru cine trebuie să dăm spectacolul ăsta? întrebă tânăra femeie, fără să încerce să se desprindă din îmbrăţişarea impetuoasă a cavalerului ei.

- Doar pentru noi. îţi convine aşa?

- Da, murmură partenera de dans a colonelului, care-şi sprijini obrazul pe umărul lui.

în timp ce soarele adormea peste jungla africană, se mişcau încet, strâns lipiţi unul de celălalt.

- Vreau să-ţi fac o propunere, spuse în cele din urmă Forrester.

- Te ascult.

- Uite, cu toate cele întâmplate, aş fi fericit să rămânem prieteni.

închise ochii şi se abandonă în braţele lui.

- De ce nu? şopti femeia căreia i se acceleraseră bătăile inimii.

- Mi-ar plăcea să păstrez legătura cu tine. Şi, dacă-mi dai voie, mă gândesc să ajung la Bulawayo într-o zi.

Doamne! Oare Sam vorbea serios? Dorleac avea dreptate când spunea că acum, Forrester simţea pentru ea mai mult decât o simplă atracţie fizică?

Un zâmbet fericit îi înflori pe buze.

- Mi-ar face mare plăcere, afirmă încântată cea întrebată. E de-ajuns să-mi spui dinainte când se va întâmpla şi o să-ţi fac plăcerea să pregătesc pateu de mistreţ.

Forrester se aplecă puţin şi-i şopti la ureche:

- Mi-am notat. Dar spune-mi, acolo, stai îmbrăcată cu haine bisericeşti?

- Nu, nu te teme. Costumul bisericesc nu-l îmbrac decât la ceremonii şi la sărbători.

Bărbatul oftă uşurat.

- Trebuie să recunosc că nu mi-ar fi plăcut să te văd aşa îmbrăcată. Eşti prea bine făcută ca să-ţi ascunzi farmecele sub nişte haine macabre.

- Colonele! se revoltă femeia.

- Sam, o corectă el, tandru.

- Sam, murmură tânăra, cuibărindu-se la pieptul bărbatului pe care-l iubea din toată inima, de care, acum, se simţea incredibil de apropiată.

În cele din urmă, slowul se termină. Mână în

mână, cei doi se întoarseră la masa unde prinţul Tzongari şi Dorleac îi întâmpinară cu zâmbete complice. În timpul dansului, aviatorul crezuse că ar fi fost bine să schimbe locul. Scaunul de lângă Bernadette era liber, şi Forrester se aşeză acolo.

- Uite pentru tine, spuse bărbatul întinzându-i tinerei un pahar pe care-l umpluse din belşug cu coniac. Bea, îl meriţi din plin.

Dorleac se încruntă, adoptând o expresie comică de dezaprobare.

- Fii atent, Sam. Ai putea fi învinuit că vrei s-o ameţeşti.

- Nici vorbă de aşa ceva. Am văzut-o dând peste cap fără ezitare o jumătate de sticlă de whisky.

Cu o satisfacţie evidentă, colonelul acceptă havana enormă pe care i-o oferi prinţul. Trase un fum cu voluptate, înainte de a adăuga:

- Te asigur că ţine bine la alcool. îl bea ca pe lapte.

Şi ca să nu-l facă să mintă, Bernadette îşi înmuie buzele în paharul cu coniac. Cât se simţea de bine în seara asta alături de Forrester cu care, tot timpul, îşi zâmbeau afectuos! Parcă se şi vedea, ei doi, o pereche căsătorită, uniţi şi fideli unul celuilalt, luând un aperitiv împreună cu nişte prieteni, pe terasa apartamentului lor. După plecarea lor, rămâneau singuri, în intimitate, ducându-se în dormitor,

strecurându-se sub cearşafurile patului conjugal ca să se culce împreună.

Oftând, încercă să alunge gândurile acestui tablou idilic. Se uită la pahar, era gol. Doamne, terminase coniacul fără să-şi dea seama!

- Obosită? o întrebă Forrester, binevoitor.

- Un pic.

- Nici nu-i de mirare, interveni Dorleac, zâmbind cu subînţeles. Cu săptămâna plină de neprevăzut pe care ai trăit-o.

Forrester se ridică.

- Dacă prinţul ne dă voie, noi o să ne retragem. Trebuie să ne odihnim, şi unul şi celălalt.

După ce le spuseră noapte bună prinţului Tzongari şi aviatorului francez, cei doi se îndepărtară.

- O să ne culcăm în acelaşi cort, spuse nu peste mult timp Forrester. Ai ceva împotrivă?

- Nu, nu, bâlbâi femeia cu un nod în gât din cauza tulburării şi emoţiei pe care le încerca.

În definitiv, nu dormiseră cinci nopţi consecutive unul lângă celălalt? Încă o dată, nu putea să aibă nici o urmare. De ce să-şi facă atâtea probleme?

- Uite că am ajuns, spuse el arătând unul din corturi.

Cu inima bătându-i cu putere, Bernadette îl urmă înăuntru. Pe pipăite, îşi căută sacul de dormit. Nu fu deloc surprinsă să constate că fusese lipit de al

colonelului, ca să existe doar un singur loc de dormit.

- Iarăşi! protestă ea fără să-şi dea seama dacă nu-i plăcea ce se pregătise.

- Ce se-ntâmplă? întrebă Forrester calm, aproape indiferent.

- Sacii de dormit au fost puşi la un loc. Ajută-mă să-i despart.

- De ce? Te deranjează?

- Bineînţeles! afirmă tânăra, ale cărei degete tremurătoare încercau în zadar să desfacă fermoarele sacilor de dormit. Du-te să cauţi o lumină. N-o să mă descurc niciodată cu întunericul ăsta.

- Sunt prea obosit să mă duc să caut o torţă. În plus, mi se pare că faci mult zgomot pentru nimic.

Vorbise rece, impasibil, chiar plictisit parcă, de parcă nu l-ar fi interesat deloc. Era aproape jignitor.

- Atunci? Ce hotărăşti, colonele? întrebă, agasată.

- Eu îmi scot ghetele şi mă culc, fu răspunsul lui. Nervoasă, Bernadette îşi muşcă buzele. Fie! Treaba asta
nu-l interesa, ei bine, atunci nici pe ea.

Îşi scoase încălţările, pantalonii, pe urmă se strecură în sacul de dormit în care Forrester se instalase deja.

- Noapte bună, spuse cu dezinvoltură.

- Noapte bună, mormăi şi el.

Femeia se întoarse pe o parte, hotărâtă să adoarmă cât mai repede. Atunci, simţi un fior în tot

corpul când atinse coapsa caldă a lui Sam. în clipa următoare, răsucindu-se spre ea, o luă în braţe şi o strânse. După toate aparenţele, nu mai avea nimic pe el. Era în pielea goală.

- Nu, Sam. Lasă-mă-n pace. Nici nu trebuia să încerci asta; doar mi-ai promis.

- Şi o să-mi respect promisiunea, n-o să încerc să fac dragoste cu tine. Tot ce-ţi cer este să mă laşi să te ţin în braţe. îţi dau cuvântul de onoare: o să fiu cuminte.

Se întrerupse înainte de a o întreba cu glas răguşit:

- Eşti de acord, Bernadette ?

Tânăra şovăi.

- Bernadette, este ultima noapte împreună şi trebuie să fie cât mai frumoasă. Mâine, drumul nostru se termină, şi o să ne despărţim.

Cuvintele acestea fură asemenea lamei unui cuţit care să se înfigă în inima femeii. „Nu, nu, îl rugă în sinea ei pe companion, nu mă părăsi, te iubesc, Sam, te iubesc. Nu înţelegi?“

Mâna colonelului se aşezase pe chipul ei. încet, cu multă delicateţe, îi pipăia contururile, urmărind traseele, mângâindu-i vârful nasului fragil, urcând spre ochi, sprâncenele mătăsoase, umerii obrajilor, fruntea netedă şi călduţă. Parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte pentru totdeauna toate amănuntele acestea.

- Pari atât de slabă, atât de fragilă. Si, când mă gândesc la toate pericolele, la toate încercările prin care ai fost nevoită să treci în aceste câteva zile, mă minunez de puterea şi curajul de care ai putut să dai dovadă. Ai tot ce-şi poate dori o femeie. Si chiar mai mult. Câţi nu s-ar expune osândei veşnice pentru tine. Doar pentru un zâmbet al tău. Doar pentru o mângâiere. Dar, vai, tu te-ai dăruit Celui de Sus! Nici un bărbat n-o să aibă vreodată privilegiul să fie iubit de tine.

Fremătând sub mângâierile lui, Bernadette îl asculta fără să spună nimic, nevenindu-i să creadă ce auzea. Vorbea acelaşi colonel Forrester cinic şi misogin? Dar ce vroia să spună? Si de ce pe tonul acesta îndurerat, aproape disperat?

- În viaţă, am cunoscut multe femei. Dar nici una nu m-a făcut să am o impresie atât de bună despre genul feminin. Una sau două mi-au dat pe moment iluzia asta. Dar tot ele, mai devreme sau mai târziu, m-au decepţionat, pentru că mi-am dat seama că minţeau. Aceste experienţe dureroase m-au făcut să ajung la concluzia că toate femeile sunt, prin natura lor, necinstite şi perverse, nedemne de cei care se interesează de ele pentru o companie de mai mult de câteva ceasuri de plăcere efemeră. Pe urmă te-am întâlnit pe tine şi totul s-a dat peste cap.

Tinerei femei i se părea că visează. Destăinuirea lui Sam, aproape prea frumoasă ca să fie adevărată,

o făcea fericită.

- În prima seară, la Mombasa, când te-am urmat până în camera hotelului, am crezut mai întâi că faci pe mironosiţa ca să mă faci să te doresc mai mult.

Glasul lui căpătă o inflexiune sincer amuzată când adăugă:

- N-a durat mult până să-mi dau seama că mă înşelasem. Şi crede-mă, a fost una dintre cele mai plăcute surprize din viaţa mea. Erai altfel. Aş fi vrut să te am, dar nimic nu se întâmpla aşa cum crezusem. Tot timpul mă aduceai într-o stare de zăpăceală şi mă puneai pe gânduri.

Bărbatul oftă din tot sufletul.

- N-are rost să mai spun cât m-a şocat să aflu că erai membră a unei congregaţii religioase. Cu asta m-ai minţit. De altfel, doar prin omisiune.

Dumnezeule, din păcate lucrurile nu erau atât de simple! Şi acum, cum să-i spună adevărul? Nu avusese nici o tangenţă cu viaţa monahală, iar el o credea aproape o sfântă!

- Am fost adânc mâhnit. Te-am urât. Dar asta nu e o scuză pentru felul în care m-am purtat cu tine. îmi pare nespus de rău.

Se vedea că era copleşit de vinovăţie. Avea lacrimi în ochi.

- Iartă-mă, dacă poţi, sora mea.

- N-are de ce să-ţi pară rău, fii liniştit, n-am ce să-ţi reproşez. Oh, Sam, dacă ai şti.

Buzele colonelului le atinseră pe ale ei cu blândeţe, obligând-o să-şi întrerupă mărturisirea pe care era gata s-o facă.

- Nu spune nimic, ştiu. Am trezit în tine dorinţe pe care nu le cunoscuseşi înainte. Din vina mea, a fost cât pe ce să cedezi tentaţiei. Mă acuz pe mine însumi şi pentru asta.

- îţi repet că te înşeli. Nu-i un păcat dacă un bărbat şi o femeie se plac, se simt atraşi unul faţă de celălalt, nu-i aşa?

Evident, să-i spună totul dintr-o dată ar fi fost o mare greşeală din partea ei şi poate n-ar fi crezut-o. Trebuia să acţioneze cu diplomaţie, să-i spună treptat adevărul, să aibă grijă să nu-l facă să se înfurie, nici să-i rănească orgoliul.

- Sam, tu nu te mulţumeşti să mă doreşti doar fizic, simţi şi un pic de afecţiune pentru mine, nu-i aşa?

Braţele puternice ale lui Forrester îi strânseră mai tare trupul zvelt.

- Da, mult de tot! murmură bărbatul lipindu-şi obrazul proaspăt ras de al Bernadettei. Te iubesc din toată inima. Ca pe nici o altă femeie de pe lumea asta.

Sinceritatea şi convingerea cu care vorbea nu minţeau: o iubea. Nu putea fi altfel.

- Dar vai, e o dragoste fără speranţă câtă vreme eşti călugăriţă, Bernadette.

Cui îi aducea aminte lucrul ăsta? Lui? Sau ei?

- Si dacă aş înceta să mai fiu, dacă, de mâine, aş fi doar o simplă învăţătoare? Oare.

- Fie-ţi milă de mine, o întrerupse din nou, aproape cu brutalitate. N-o să renunţi la chemarea ta din cauza mea! N-aş suporta aşa ceva. Mi-ar apăsa prea greu conştiinţa.

- Ascultă-mă, Sam. Trebuie să-ţi spun.

Încă o dată, n-o lăsă să continue. Îşi aşeză palma pe buzele ei, reducând-o la tăcere.

- Te rog să nu spui nimic. Alungă-ţi gândul ăsta din minte.

Cu multă blândeţe, o sărută pe gât, printre şuviţele
blonde. Ce emoţie pentru ea să simtă trupul bărbatului vibrând de dorinţă! Înţelegea în acelaşi timp că Sam făcea eforturi mari să nu-şi piardă controlul asupra lui însuşi, să nu-şi permită să treacă mai departe.

- Nu, nu spune nimic. Să rămânem aşa, unul în braţele celuilalt. Şi lasă-mă să mă gândesc că, în noaptea asta eşti a mea. Doar a mea.

- Am înţeles, Sam. îţi dau voie, şopti femeia, copleşită de fericire.

Bineînţeles, pentru noaptea asta. Şi pentru multe altele care aveau să vină, îşi spuse cuibărindu-se ca o pisică la pieptul colonelului. Zâmbi şi închise ochii.

Noaptea asta, vor rămâne cuminţi, doar îmbrăţişaţi. Cât pentru cele care aveau să urmeze, bineînţeles, nici n-o să mai fie vorba despre castitate; vor petrece nopţi înflăcărate în care se vor iubi din toate puterile, iar şi iar.

Şi, încet-încet, adormiră, lipiţi unul de celălalt.

Când, a doua zi dimineaţă, sună goarna militară, Bernadette îl găsi pe colonel deja sculat, cu rucsacul pregătit, arma la îndemână. După un mic dejun copios luat împreună cu prinţul Tzongari şi Dorleac, veni momentul plecării. Binevoitoare, Maiestatea Sa le punea un Land Rover la dispoziţia celor doi călători, care puteau ajunge la Lubumbashi până să se înnopteze.

- Colonele, ai grijă de însoţitoarea ta, spuse prinţul în timp ce Sam şi Bernadette urcau în maşina al cărei motor huruia deja.

- Contaţi pe mine, Maiestate, strigă Forrester cu un zâmbet radios.

Colonelul urcă pe locul şoferului, băgă în viteză şi maşina o luă din loc. După ce merseră un timp prin junglă pe un drum amenajat de armată, ajunseră în sfârşit la loc mai spaţios din pădurea virgină. Colonelul putu să apese pe accelerator, maşina ţâşni înainte, speriind o turmă de gazele elegante.

Cu părul răscolit de vânt, tânăra se lăsă exaltată

de viteză, de splendoarea peisajului african. Sam şi cu ea schimbau mereu priviri tandre, se simţea fericită, uşoară. Exista doar o umbră în tabloul acesta; însoţitorul o ştia în continuare călugăriţă, pentru că nu avusese curajul să recunoască adevărul. Si asta o sâcâia un pic. Tot timpul, îi venea să spună:“ Sam, te-am minţit, n-am fost niciodată călugăriţă. Sunt doar o femeie, o femeie simplă. Nimic nu mă împiedică să fiu a ta pe viaţă.“ Cu toate astea, nu putea să deschidă gura şi să rostească aceste cuvinte.

Pe la prânz, se opriră să mănânce. Sam, care cunoştea regiunea ca pe propriul buzunar, avusese buna idee să aleagă pentru această pauză un decor cât se poate de plăcut: în mijlocul unui desiş verde, o cascadă forma un mic lac cu apă limpede.

Aşezaţi la umbră, pe covorul de iarbă deasă şi moale, eroii noştri savurară bunătăţile pe care bucătarul prinţului Tzongari fusese obligat să le pregătească pentru picnic. Totul era stropit cu un vin roze, luat din beciurile princiare în care se aflau numai vinuri din cele mai renumite podgorii.

Sătui până în gât, puţin ameţiţi, Sam şi Bernadette se întinseră pe spate unul lângă celălalt fără să scoată o vorbă, mărginindu-se să se bucure de linişte şi starea de bine. Până la urmă, colonelul se ridică.

- E timpul să pornim la drum, anunţă el.

- Apa asta pare atât de îmbietore, încât cred că am putea să facem o baie înainte de a pleca.

- O baie?. împreună?

- Da, aprobă femeia care, zâmbitoare, se ridică la rândul ei. Doar tu şi eu, în mijlocul superbei naturi. Am putea să ne considerăm Adam şi Eva, în mijlocul paradisului pământesc.

- Tot timpul mă uimeşti, soră, mormăi Forrester printre dinţi, privind-o cu o expresie în care se citea dorinţa şi uimirea.

Şovăi câteva clipe.

- Fie! acceptă în cele din urmă. Dar s-o facem repede, mai avem de făcut un drum destul de lung până la Lubumbashi.

Imediat, Bernadette, fără să manifeste pudoarea de care dăduse dovadă până atunci, îşi scoase bucuroasă hainele ca să nu mai rămână pe ea decât cu sutienul şi slipul de dantelă. Forrester se dezbrăcă şi el, sub privirile admirative ale însoţitoarei. Pe urmă, mână în mână, alergară spre lac şi săriră în apa rece.

înotând unul lângă celălalt, încântaţi, parcurseră de câteva ori lungimea lacului.

- E nemaipomenit, nu-i aşa? spuse Bernadette cu entuziasm.

- Într-adevăr, fu de acord Sam care veni s-o ia în braţe.

Apa părea să facă atingerea trupurilor şi mai excitantă;
coapsele lor se frecară ca într-un joc voluptuos. Bernadette îşi înnodă picioarele în jurul şoldurilor colonelului. Înfiorându-se, îl simţi încordându-se. Închise ochii şi îl auzi murmurându-i tandru prenumele, înainte ca buzele lor să se unească pentru un sărut minunat, interminabil.

Deodată, femeia se simţi ridicată şi dusă la mal de braţele puternice ale lui Sam. Întinzând-o pe iarbă, o dezbrăcă de tot.

- Oh! draga mea, cât te doresc! Si cât te iubesc!

- Dragul meu. dragul meu, gemu din tot sufletul Bernadette când îl primi în ea.

Încleştarea lor fu sălbatică, orbitoare. Gemând de plăcere, ajunseră la momentul sublim, când pământul parcă se cutremură sub ei.

După aceea, încet-încet, răsuflarea se linişti. Stăteau întinşi, tandru îmbrăţişaţi când, deodată, tânăra femeie simţi oftatul însoţitorului ei. Brusc, se îndepărtă de ea.

- Dumnezeule, ce-am făcut? Ce-am făcut? repeta bărbatul trăgându-şi pumni în cap.

Tot timpul drumului pe care-l făcură cu maşina, Sam se încăpăţână să stea încordat. Se vedea că, fiind convins că făcuse o crimă abominabilă- făcând

dragoste cu o călugăriţă- îl măcinau remuşcările. Era pornit împotriva lui însuşi, cât şi împotriva ei.

Cu ochii goi, Bernadette, disperată, nu mai vedea peisajul magnific care îi defila prin faţa ochilor. Printr-o crudă lovitură de teatru, situaţia se răsturnase. Acum, lucrurile erau consumate, nu mai era nimic de făcut. Ce rost avea acum să-i spună colonelului că nu era ceea ce pretindea să fie? Ca s-o urască toată viaţa?

Nu era nici ora şase seara când apăru periferia de la Lubumbashi. Sigur pe el, colonelul Forrester se îndreptă direct spre aeroport. Trebuia să plece imediat un avion pentru Salisbury, pe care Bernadette putea să-l prindă.

Odată biletul cumpărat, tânăra femeie, avându-l alături pe Sam, se grăbi să ajungă la zona de îmbarcare. înainte de a trece prin poarta de acces, se întoarse.

- Ei bine, uite c-a venit momentul în care să ne spunem bun-rămas, rosti cu tristeţe, în timp ce abia îşi putea stăpâni lacrimile care erau gata să-i apară în ochi.

Cu un gest convenţional de politeţe, întinse mâna bărbatului împreună cu care trăise o săptămână de aventuri în mijlocul junglei şi pe care învăţase să-l iubească din toate puterile. Vai! După ce fuseseră

atât de aproape de fericire, trebuia să se despartă acum pentru totdeauna din cauza unei cumplite neînţelegeri.

- Ai grijă de tine, sora mea, mormăi Forrester prinzându-i mâna şi strângând-o mai mult decât s-ar fi cuvenit.

împreună cu ceilalţi pasageri ai zborului, femeia intră pe pista aeroportului ca să ajungă la avion. Cu inima zdrobită, se întoarse din nou după câţiva paşi. Cu o ţigară în gură, Sam stătea nemişcat acolo unde îl lăsase şi o privea.

- Colonele, am uitat să-ţi spun ceva; te-am minţit când ţi-am spus că sunt călugăriţă. Nu sunt, şi nici n-am fost vreodată!

Văzu atunci chipul lui Forrester, o clipă interzis, luminându-se. Imediat izbucni într-un hohot de râs nebunesc, în timp ce-i făcea cu mâna în semn de călătorie plăcută. Când urcă treptele pasarelei care o ducea în avion, Bernadette crezu că înţelege că îi adresa un mesaj de speranţă: „Pe curând, dragostea mea, pe curând“.

*
* *

Se împlineau trei săptămâni de când se întorsese la Bulawayo. Viaţa de învăţătoare reintrase pe făgaşul firesc. Cât despre colonel, n-avea nici o veste de la el.

În ziua aceea, după-amiază, se găsea în bibliotecă

aranjând cărţile, când zgomotul unei maşini care intrase în curte o făcu să se ducă la fereastră. Cu inima bătându-i bucuroasă în piept, văzu un Chrysler alb, a cărui siluetă o cunoştea bine: era al colonelului! Era Sam! În sfârşit, se întorsese la ea!

Foarte curând, uşa masivă a bibliotecii se deschise şi Sam, îmbrăcat într-un costum elegant de vară, cu un zâmbet radios, apăru în cadrul ei. Încântată, Bernadette se grăbi să ajungă în braţele lui.

- Oh! Sam, Sam, ai venit în sfârşit. Nici nu mai îndrăzneam să sper.

Fără să scoată un cuvânt, el îi cuprinse faţa în mâini şi i-o acoperi cu sărutări. Apoi ajunse la buzele femeii pa care le sărută cu multă dragoste.

- Şi când te gândeşti că m-ai făcut să cred că erai călugăriţă! rosti pe un ton sever şi amuzat în acelaşi timp, când buzele lor se dezlipiră după un lung sărut pasionat.

- Ce importanţă mai are acum, când ştii adevărul!

- Răutăcioaso, ţi-ai bătut joc de mine! Dac-ai şti la ce supliciu m-ai supus!

Femeia se agăţă de gâtul lui şi se frecă, asemenea unei pisici, de pieptul lui puternic.

- Linişte, colonele, şi sărută-mă! porunci ea.

Gurile se apropiară din nou una de cealaltă şi se contopiră însetate.

- Te iubesc, Bernadette, îi şopti după aceea la ureche.

Tânăra ridică spre el ochii albaştri, parcă radiind de
fericire.

- Şi eu te iubesc, Sam. Mai mult ca orice pe lumea asta. Eşti bărbatul pe care-l aştept dintotdeauna. Oh! Ce frică mi-a fost că te-am pierdut pentru totdeauna! Din fericire, ai venit.

Se simţi ridicată ca o pană de braţele lui puternice.

- Trebuie să sărbătorim fericirea noastră cât mai curând, draga mea. Unde-i camera ta?

Femeia se înroşi ca racul.

- Nu, nu, protestă fără prea multă convingere. Ce-o să creadă doamna Althoff?

- Sunt sigur că o să se bucure. Dar, dacă vrei, putem să trecem pe la ea ca să ne dea binecuvântarea.

Purtându-şi în braţe povara de care era atât de îndrăgostit, Sam traversă cu paşi grăbiţi holul de la intrare. Întredeschise uşa biroului directoarei, şi doamna Althoff, bucuroasă, le făcu prieteneşte cu mâna. „Ah! tinereţe, tinereţe“, îşi spuse în sinea ei, zâmbind nostalgic.

Ajunşi la primul etaj, intrară în camera cochetă a Bernadettei. Pentru a doua oară, se dăruiră unul celuilalt. Parcă cu mai multă putere. Cu gemete senzuale şi ţipete de bucurie.

Foarte mult timp după aceea, calmul urmă dezlănţuirii lor. O bunăstare liniştită, melancolică, îi cuprinse pe Sam şi pe Bernadette, care stăteau strâns uniţi, unul în braţele celuilalt.

- A fost bine, nu-i aşa? şopti până la urmă tânăra femeie. Ne înţelegem de minune amândoi.

- Sunt întru totul de acord.

Colonelul oftă totuşi, ca şi cum, împotriva a ceea ce abia se întâmplase între ei, îndoiala îşi făcuse loc în mintea lui.

- E cu atât mai surprinzător, adăugă el, cu cât nu avem nimic în comun.

- Nu pentru mult timp. Anomalia asta nu va mai exista după naşterea primului copil.

- Dumnezeule! tresări bărbatul, despre ce vorbeşti ?

Bernadette îl privi nevinovată.- Nu-ţi plac copiii, Sam?.
Sau poate nu vrei să-i faci cu mine?

Femeia aşteptă răspunsul aproape un minut, cu răsuflarea tăiată; era momentul crucial în care se juca tot viitorul lor.

- De ce să nu începem cu trei gemeni? declară în cele din urmă cel întrebat cu un glas plin de tandreţe.

- Sau patru, ar fi şi mai bine: doi băieţi şi două fete. Drăguţi şi curajoşi Forresteri în perspectivă.

Colonelul tuşi să-şi dreagă glasul.

- Dar, miss Chapman, mi se pare că e vorba despre o adevărată cerere în căsătorie, dacă nu mă înşel.

- Da, da, ai dreptate colonele Forrester, afirmă tânăra râzând. Atunci, îmi faci onoarea să-mi oferi mâna ta?

în loc de răspuns, Sam strânse în braţe trupul zvelt al celei care avea să devină cât de curând soţia lui şi o sărută din toată inima.

Veni rândul Bernadettei să intre la bănuieli. Privindu-l serios pe colonel, îl întrebă:

- Dragă Sam, chiar eşti hotărât să-ţi schimbi stilul de viaţă? Ai putea să renunţi la aventură şi exaltare?

El o privi tandru cu ochii cenuşii, radiind de fericire.

Solicitanţii la

- Să devin soţul tău şi tatăl copiilor tăi mi se pare cea mai frumoasă şi mai palpitantă aventură, draga mea.

Sfârşit

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel./fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, la numărul de telefon: 00393480820307.

Tipărit la
TIPOGRAFIA ALCRIS
Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1 Bucureşti Tel: 021 224 16 98
021 665 45 65